ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Τῦ Συρακυσίου,

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ,

Σὺν τοῖς τῦ Παλαιῶν Σχολίοις.

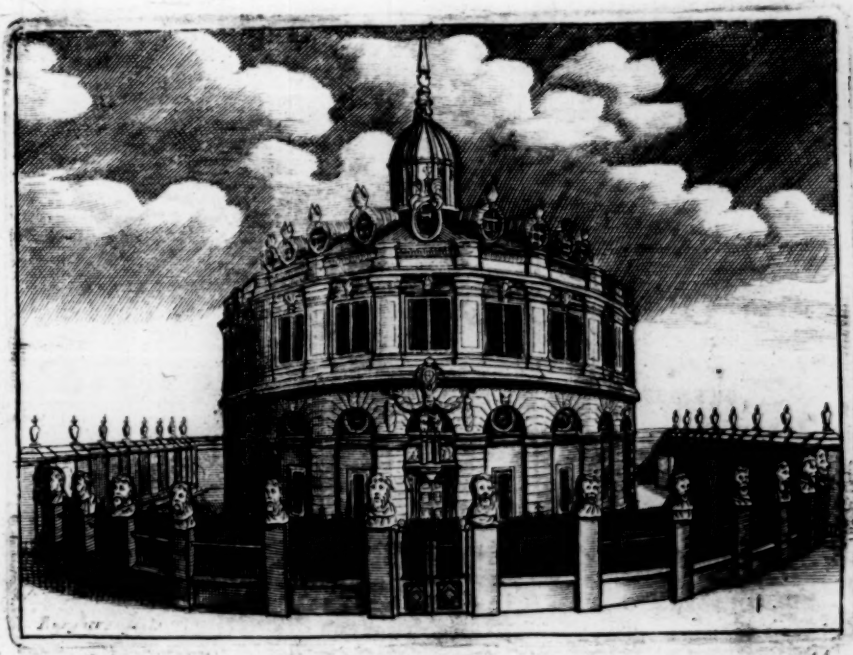

Oxon. Th. Sheldon. 1676. (Ebert 22767). [Ameis addit] 14

Ἐκ ΘΕΑΤΡΟΥ ἐν ΟΞΟΝΙΑ.

ἐν τῷ Ἔτει ᾳχοϛ.

GT 14.113 K

Harvard College Library
Bowie Collection
Gift of
Mrs. E. D. Brandegee
Nov. 9, 1908

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

καὶ τῶν ἄλλων βυκολικῶν ποιητῶν πάντων,

ἐκ τῆς Σούδα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ, ἔγραψε χρείας. Ἀντιπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ (ᾧ ἰσοβίκῳ φέρε) δὲ αὐτῷ ἱστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίννης, οἱ δὲ Σιμμίχου, Συρακούσιος· οἱ δέ, φασὶ Κῶον. Μετῴκησε δὲ ἐς Συρακούσας. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα βυκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Περιήδας, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρωΐνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας καὶ Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βυκολικῶν ἐπῶν ποιηταί, Θεόκριτος οὗτοσί, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἐκ τούτου χωρὶς καλουμένου Φλωάτης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βυκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος μὲν ὁ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησι·

Σιμιχίδα τῶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι. δοκεῖ γὰρ αὐτοῦ πατρὸς τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομα, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγό-

 εαν,

ρεν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουσὰς δ' γένοιτο Φιλιππίδου, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μιμνοῦμαι. ἤκμασε δ' κατὰ Πτολεμαῖον, καὶ ὑπεκληθέντα Λαγωόν. ὡδὶ δ' τὰ τῶν βυκολικῶν ποίησιν εὕφυὴς γλυκύμυθος, πολλῆς δόξης ἐκ τύπων ἐπέτυχε. καὶ γὰρ ὁ πατὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὑρέθη τὰ βυκολικά.

ΤΑ βυκολικὰ φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ ὡδιαπῶς ὡσκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐσεσώπων ἔπ, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν ἑλλάδα παρασόντων, ἐνέστη καὶ ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δ' πρόθύων ἀποκεκρυμμένων ἀφὰ τῆς ἐκ τοῦ πολέμου παραχῆ, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν. τὰ δ' τῶν μούσης ἀείσης γλυκύμυθος, πρέμενε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δ' τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τωδαείδι τῆς Σικελίας ἀρχῆναι λέγουσι τὰ βυκολικά. Ὁρέστη γὰρ ἐκκαμίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον, ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολύσασθαι. ὁ δ' πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις ἁλμυρὸῖς ποταμοῖς. ἔπειτα εἰς τὴν Τωδαείδα τῆς Σικελίας ἦλθεν. οἱ δ' ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ἄσμασι καθυμνήσαντες, ἔτι τὴν παρόντων πρέσβωκαν εὕρεσιν.

Επειτ'

Ἕτερον Ἀληθέστερον.

Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γενομένη τῆς Ἀμαλλαίης. οἱ δὲ ἀγρῶται δῶρα ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἐτίμησαν. ἔπειτα δὲ τοῖς ἀγρίοις ὠδαῖς τόπον ἔδοσαν σωφρόνη.

Περὶ Διαφορᾶς τῶν Βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφοράν, τὸ τῶν ποιημάτων ὑπογραφικόν. καὶ γὰρ ἀπολλικά ἐστι, καὶ ποιμενικά, καὶ μικτά. τὸν μὲν οὖν ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ὑπογραφόν, ὡς ἀεὶ συνόντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος, ὡσανεὶ ὁ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀπαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν χορὸν καὶ ὑπομελῴδησιν, ὅπερ τὸ ἀμεταβόλου εἰς ἀμεταβόλου. ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ὀξυρρυτινώδους, σημεῖον ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πολυσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σανιδίῳ νέμοντας τοῖς ὑποδυτῶσι, σκέφους τε παρεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλαφῶν παρέσεσθαι, καὶ μὴ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. ὃς δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν τοῦ νενικημένου ἄρτον. καὶ εἶναι μὲν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων μυθικὴν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς παροικίδας χώρας, ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι

δὲ ἡ ἄλλα ὕλα, παιδιᾶς ἡ γέλωτος ἐχόμενα καὶ βίφη μειώσεως ἐπιλέγει,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Ἃν φέρομεν θεᾷ τᾷ θεῷ, αἰ ἐκαλέσαντο τύα.

Περὶ τῆς τῶν βουκολικῶν ἐπιγραφῆς.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἰδός ἐστιν, οἱοῖόν ἐστι λόγος. ἐπωνοημικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

Περὶ τῆς τοῦ ποιήσεως χαρακτῆρος.

Πᾶσα ποίησις τρισὶν ἔχει χαρακτῆρας· διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ πολλοῖς εἴδεσι, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον, τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον ἢ τῆς κράσεως. ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ὕλῃσιν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ· ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τε ἐστί, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμιμουμένη, πρεπόντως πάνυ τὸν τῆς ἀγροικίας σκυθρωποὺς καὶ βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὸν καὶ ὑπερβολικὸν τῆς ποιήσεως.

THEO-

THEOCRITI IDYLLIORUM

INDEX.

α' Εἰδύλλιον, Θύρσις, ἢ Ὠδή.
β' Φαρμακεύτρια.
γ' Αἶπολος ἢ Ἀμαρυλλίς, ἢ Κωμαστής.
δ' Νομφῆς.
ε' Ὁδοιπόροι, ἢ Βουκολιασταί.
ς' Βουκολιασταί.
ζ' Θαλύσια, ἢ Ἑαρινὴ ὁδοιπορία.
η' Βουκολιασταί.
θ' Νομεύς, ἢ Βουκόλοι.
ι' Ἐργατίναι, ἢ Θερισταί.
ια' Κύκλωψ.
ιβ' Αἴτης.
ιγ' Ὕλας.
ιδ' Κωμάσας Ἔρωτος, ἢ Θυμώνιχος.
ιε' Συρακούσιαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι.
ις' Χάριτες, ἢ Ἱέρων.
ιζ' Ἐγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
ιη' Ἐλέπης ὑπηθαλάμιος.
ιθ' Κηριοκλέπτης.
κ' Βουκολίσκος.
κα' Ἅλιεῖς.
κβ' Διόσκουροι.

κγ'

κγ' Ερασὴς, ἢ Δύστερως.
κδ' Ηρακλίσκος.
κε' Ἡρακλῆς λεοντοφόνος, ἢ κατὰ ἄλλα ἀνάγραφα, Αὐγείᾳ κλῆρος.
κς' Λῶναι, ἢ Βακχαί.
κζ' Ὀαριστὺς Δάφνιδος καὶ Κόρης.
κη' Ηλακάτα.
κθ' Παιδικά.
λ' Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

ΑΛΛΟΣ Ο ΧΙΟΣ· ΕΓΩ ΔΕ ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΟΣ ΤΑΔΕ ΓΡΑΨΑ, ΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΜΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ· ΥΙΟΣ ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΗΣ ΤΕ ΦΙΛΙΝΑΣ. ΜΟΥΣΑΝ Δ' ΟΘΝΕΙΗΝ ΟΥ ΠΟΤ' ΕΦΕΛΚΥΣΑΜΗΝ.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

τὰ σωζόμενα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμαίνων, καὶ Αἴπολος. ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ἄδει τὸν ὑπὸ ἔρωτος πεπονθότα καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου ἄρχα ἐς τέλος ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἴπολος λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ αἱ πίτυς αἰπόλε τιὼ
Αἱ παρὰ τᾶν παγᾶσι μελίσδετον· ἁδὺ δ' καὶ τὺ

ΑΔΥ. Ψιλᾶται τὸ α, οἱ δὲ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλόμενον τρέπουσιν, ὥστε ἐξαρυθμῶν τὸν ἄρχοντα. τὸ γὰρ η τὸ ἄρχον τρέπειν εἰς α, ἐ ψιλᾶσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Εν ἄλλῳ, ἔτω. Τὸ ἁδὺ, πινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, ὃ η τρέπομένου εἰς α, Δωριεικῶς. καὶ εἰ μὴ ἦτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεοκριτος, —πάνθ' ἁλιτὸν γεράφων· καὶ, Οὐχ ἁμῖν τὰ ἔρωτα· καὶ, -τι ποθ' ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, παρὰ τὸν κανόνα. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς ὡσεὶ πρὸς πνοὰς τῶν ἀνέμων φιζόμεναι. Ψιθύρισμα ἐστὶ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ συρίγμα, ἢ τὸ κρῆμα. Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. ὀνόματοποίημα ἐστὶν ἡ λέξις παρὰ τὸν ἦχον ἰδιότητα, καὶ μίμησιν τῆς φωνῆς. Ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα· ὅθεν καὶ Ψιθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῆς κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ομηρος, —κατεσσόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ Ψιὰς παρ' Ομήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ πνεῦμα λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν λιπαθῶσι, τῇ ξενότητι τῶν φύλλων διζομένης τῶν πνοῶν· ὡς Αἰσχύλος ἐν Νεφέλαις,—Τῆμος χαίρων ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Η δὲ ᾠδὴ καὶ τὸ ἐξῆς, ἔχει ὕτως· αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖαν τινὰ μελίζει, ἤγουν μετὰ μέλους καὶ ῥυθμοῦ πνοὸς ἀφίησι τῷ τῶν φύλλων λεπτῷ ἀπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις αἰπόλε. Ἄλλως. Ηδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ᾀδούσης· ἡδὺ δὲ καὶ σὺ ὦ αἰπόλε ψιθυρίζεις. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνόματοποιεῖσθαί φασιν, ὡς τὸ, κελίκε ζυγόν· καὶ τὸ σίζει ὁ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ, ἐπὶ τῶν ψοδομένων, τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνεται. Ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μαρτυρ μάρτυρος· καὶ Ψίθυρος ψιθύρα, ὡς μάρτυρος μαρτύρα. τὸ δὲ ψίθυρ, παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὸν λοιδορίαν· ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ ὃ θύρα. σημαίνει δὲ καὶ χάλη καθαφρασικῶς. τὸ δὲ ψιὰς, ἀπὸ τοῦ ψεύδος, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψιάς. Αἰπόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν τοῖς αἰπεσι, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι τοῖς αἰγας νέμοντες. ἔτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗ. Εὐθεῖα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος, τίθως λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη, τίθηκα, ἀναλόγως τοῖς θηλυκοῖς. Καὶ ἄλλως. Τίθηκα, Δωριεικῶς ἔτω λέγει ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς συνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ λῶν, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη· ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τὸ η εἰς α, τίθηκα.

2 ΜΕ. Αἰολικῶς ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζῃ, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη δὲ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλαίζεις·

Συείσδες· μὴ Πᾶνα δ' δδύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τιῶος ἔλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τιῶος γέρας, ἐς τὸ καταῤῥῇ

γλάζεις· τουτέσιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

3 ΣΥΡ. Ἀντὶ τοῦ συείζῃς, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς, τὸ δ' δύτερον πρόσωπον τῶν ῥημάτων τὸ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι· τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συείζεις γὰρ συείσδες γράφουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συείζειν, συείσδειν. Ἀφαιρεῖται δὲ τὸ ζ, εἰς τὸ, ἐξ ὧν ἐγὼ συγκείμενον, στιχεῖα. Ἄλλως. Συείζειν τὸ ἀφὸ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ ἀφὸ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον, -Χ' ὡ μὰ τὸν σύριγ', ὁ δὲ τὸν καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν, Ἄὐλει Δαμοίτας, σύριγδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Συείζω καὶ τὸ κῦ Σύργος λέγω, ἢ φέρνῶ· συείπω δὲ ἐπὶ συεισμοῦ, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀμεταβάτως. καὶ συείπω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς, οἷον, συείπω τινά, ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τὸ συειπόμενον ἐστιν, ᾄγειν τὸ ἐμπαιζόμενον. Ἀφαίρει τὸ ᾄδειν, τὸ συείζειν, καὶ τὸ αὐλεῖν, καὶ τὸ τοιοῦτον, τὸ δὲ μόνον, μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελῶς. ΜΕ. Ἤγουν, ἀπολαοῦν οἰσεις, τουτέσιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ ἀφὸ τοῦ συείζῃς, τὸ δ' δύτερεῖα δὲ Παὼς ἐξεις· τὸ δὲ ἄλλων, τὸ πρωτεῖα. ΠΑΝ. Τὸν Πᾶνα, οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ ἀφ' οὗτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Ἐπιμηθίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους. Ἀείσιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηίδος. οἱ δὲ λέγουσι, ἀφ' οὗτο, Πάν, ὅτι τὸ ὅλον ἐστὶ σημεῖον· τουτέστι, δὲ παντός. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. σημαίνει δὲ καὶ ἡ μορφὴ δὲ Θεοῦ τὸ πρόσχημα. καὶ τὸ μὲν τὸ κεράτων ἀπεμιμήμα, ἥλιον καὶ σελήνης, καὶ μίσησιν φασὶν εἶναι, τὸ δὲ πηδαλίνη ἐλλῆφθαι, τὸ γῆς φαντασίας ἕνεκα· τὰ δὲ κάτω λάσια, τὸ τὸ γῆς μερῶν, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὸν δὲ σύριγγα, τὸ ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι, τὸ δὲ αἰγωπὸν, τὸ κατειληφὸς τὰς ἀφνειὰς περιοχὰς, καὶ τὸ τὰ νεφῶν ῥηγνύμενον πρὸς τὸ ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέστι τοὺς μηρὸς δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους. καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τὸ ὁρᾶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὸν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὸν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δδύτερον, σπάνιον μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, σπάνιον ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας τούτης. σπανιώτατα δὲ τὸ δύτερον, καὶ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ΑΠΟ. Κομίζῃ· ὡς τὸ λαψῇ, ἀντὶ δὲ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας πρωτεύειν οἱ Δωριεῖς, δεξῇ, λαψῇ, σχαψῇ, καὶ τὰ ὅμοια.

4 Αἰ. Τὸ αἶγα ἀντὶ δὲ αἶγα ἔχει ἐπὶ τῶν γὰρ εἰ διφθόγγου τρεπόντων οἱ Δωριεῖς εἰς τὸν αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, ἔικεν, αἴκα, ἄρτεμις ἄρταμις· καθὼς ἂν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε δὲ δωσπηκοῦ σωδέσμου τρεπόντων, ὅτος ἐξέτεινεν, ὁ καὶ παρακατὼν, σωέσχλε. ΛΑ. Ἐκτέταται ὁ λα, ἀφ' οὗ εἶναι Δωρικὸν, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεὶ φησιν ὁπ καὶ βραχύ ἐστιν.

5 Αἰ. Ἤγουν, εἰ μὴ ἔχῃ τις τρέφειν θυγάτηρ τῷ θεῷ, καὶ δώσῃ αἶγα θηλείαν, σὺ λήψῃ χίμαιρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαιρος γὰρ ἀρρενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ σύνεσωσμένη αὐξ, ἡ ἐνὸς χρόνου ὥσα. μᾶλλον δὲ ἀδιάκτον μὴ ἔχὸν πώποτε τράφειν, ἀλλ' εἰ θελήσῃ ὁ θεὸς αἶγα λαοῦν, σοὶ δοθήσεται χίμαιρος. τὸ δὲ καθαρρεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ δὲ κα-

Α χίμαιρος. χιμάρῳ ᾧ καλὸν κρῆς, ἐς τε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμαίν, ὅ τεον μέλος, ἢ ὅ κα ταχὲς
Τὴν ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβε᾽ ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ μῶσαι τὰν οἰΐδα δῶρον ἀγωνῖται;
Ἄρνα τύ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ

τενεχθήσεται, τὸ συότονον τ᾽ ὄστεως ἀφ᾽ ὧ κατρῆαι δηλοῖ.

6 ΕΣ. Ἀντὶ ὧ ἀνάμελκτο. ἐκ δὴ τούτου τὼ μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅπ ᾧ τ᾽ μήπω τετοκυῖας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ησίοδο· καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυῖας. Γράφεται καὶ, ἐς τ᾽ ἂν ἀμέλξῃς.

Ἐν ἄλλῳ· αἶγα τῶν.] Ἐὰν ἐκεῖνο λάβῃ κερασφόρον τράγον (κερασὸς γὰρ καὶ κερασφόρος, τὸ αὐτὸ· ὡλίω ὅτι τὸ μὲ ποιητικῶν ἐστι· τὸ ᾧ κερασφόρος, κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν ᾧ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος τράγος, εἰς σὲ κατρῆαι καὶ κατατρήσῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς ὧ ὕδατος. τὸ συότονον ᾧ τῆς ὀστέως ἀφ᾽ ὧ κατρῆαι δηλοῖ. XI. Τῇ χιμάρῳ ᾧ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτῷ. Ελφος, μέχρι τριῶν καὶ τετάρων μηνῶν. Χίμαιροι ἐπὶ ἡλυκῆ, ἕως σιαωτᾶ, τουτέστιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ᾽ ὧ ᾧ τέξεται ἡ χίμαιρος, ἐκεῖ χίμαιρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἶξ· ταὐτὸ γὰρ αἶξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ ᾧ τ᾽ ἀρρένων, ἔριφος, καὶ τράγος. οἱ ᾧ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ ὧ ἄρρενος, τ᾽ αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αὐτὸ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὁ ᾧ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τᾶτο ἐπὶ τ᾽ ἀθῴατων ἄρνες καὶ ἀμνοί. καὶ ὁ αἶγες σύνταγμα, τᾶτο ἐπ᾽ ἐκείνων οἶες. ὁ ᾧ τράγος ἐπὶ τούτων, τᾶτο ἐπ᾽ ἐκείνων κριός. νομεῖς ᾧ οἱ τ᾽ ἀθῴατων, καλοῦνται ποιμένες· οἱ ᾧ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς ᾧ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατελοῦντες, ἀχρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς ὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατελοῦσι· τῷ ᾧ Πανὶ, ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπισήμῳνι, καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς ᾧ Μούσαις ἀφ᾽ τὸ μέλειν αὐτοῖς ᾠδῶν, ὧν αὐταὶ ἔφοροι.

7 ΗΤΟ. Κατωφερὲς ἢ ἠχοῦν ἢ κατηχὲς, τὸ κατηχούμενον, ἢ ὑπηχοῦν, καὶ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Η τὸ καθαχές. Εἰ μὲ μὴ τὸ ὕδωρ ἔπιπτε τὸ τὸ, ταὐτὸ δυνάμενον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον ὕτω· ἡδύτερον ὦ ποιμὴν τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπως ὑψόθεν ἀπὸ τ᾽ πέτρας καταφέρεται μὴ ἦχον. νῦν ᾧ ταραχὴν ἔχει αὐτὸ, καὶ δυσνόητον ποιεῖ τ᾽ λόγον, τῷ ὑποστικτικῷ ἄρθρῳ σημειωμένον. σύνηθες δὲ τοιοῦτον καὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

9 ΑΙ. Παρῳδοῦνται ὁ μὲ αἰπόλος τῷ Πανὶ· ὁ ᾧ ποιμὴν τῆς Μούσης. ὁ ᾧ νοῦς ὅτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὸν ᾠδὸν ἥδιον ᾄσωσι τὸν οἷν τὸ ῥεῦμα πιόμενον δῶρον ἀγωνῖται, ἀντὶ ὧ λάβωσιν, Αρνα σὺ σακίταν λήψῃ ἐμός. σακίται ᾧ ἄρνες, ἐκ τῆς καλαμίνης δεσμίδος, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν ᾧ ἀρίσκῃ ἐκείναις ἄρνας λαβεῖν, σὺ ᾧ τὸν οἷν ὕστερον ἀξεῖς, λαβὼν οἴσεις, τουτέστιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἔξεις.

Τίνας ἄρνα λαβεῖν, τὺ δ' ἂν τὰν οἴϊ ὑστερον ἀξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αὐπόλε τᾶδε καθίξας,
Ὡς δ' καὐτόματες τῦτο γεώλοφον, ἄτε μυείκαν,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ὲν τῷδε νομεύσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινόν, ἡ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸ Πᾶνα δεδίκαμες. ἢ γὰ ἀπ' ἄγρας
Ταυίκα κεκμακὼς ἀμπαύει· ὀντί γε πικρός,
Καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ πολὶ ῥινὶ καθῆ.
Αλλ' (τὺ γὰ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,

12 ΛΗΣ. Αντὶ τῦ βύλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος τῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λᾶον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ σε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τῦτο λέγει. Τῆδε, εὐθέως ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τῦ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ μέλοντα τοῦ τετάρτης συζυγίας τοῦ ληξούσης εἰς ζ, ἀφὲ τῦ ξ ἐκφέρουσιν. Αλλως. Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις ὦ αὐπόλε ὧδε τὰ νυμφῶν ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεσηκότα τῦτον τόπον καὶ κρυτόντα, ἤγουν, ὀξυῶ, ὅπου αὐ μυείκαν, τῇ σύριγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κρημνοντες, τὸ κρυτωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἄναντες. λέγεται δὲ ἐπὶ τῦ αὐτῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος, ὁ αὐτὸς δή που ἐστὶ καὶ καθέντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐπὶ τῦ αὐτῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κρεμνὰ, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γεώλοφον δέ, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερηνεσηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ καλιὰς καλεῖται. πῶς δὲ γαίας διφθογγοκρεκφωμένης, ψιλοκρεκφεῖ τὸ γεώλοφον, τὸ ὡς ἀνώγεων, καὶ κελεύθων; καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα, ἐψιλοκρεκφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νεῶν δὲ οἱ νέοι διφθογγοκρεκφωνῦσιν, ὅτι ἠθέλησαν τῷ παλαιῷ σωθῆναι τελέως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν καὶ πνὰ ψιλοκρεκφόμενα.

13 ΜΥ. Οπου αὐ μυρσίναι, ἐφ' ὧν μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

14 ΜΕ. Τὸ μεσημβρινὸν, ὅτι τῦ μεσημβρινῦ, ὁλοκλῆ δὲ ε, καὶ ωθῶθέσι τῦ β.

15 ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμένιον, καὶ τὸ μέσον τοῦ ἡμέρας τῇ σύριγι χρῆσθαι. τὸ Πᾶνα δεδικάμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν· αὐτὸ τῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος οἶδα ἀπὸ τοῦ ἄγρας κοπάσας ἀναπαύει, κεκμακὼς, ὅτι αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ ωθὶ τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ὅτι τῇ ὄψει, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.

19 ΑΛ. Ηγουν, τὸ ωθεὶ τῦ θανάτου τῦ Δάφνιδος μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' ἄειδε, τελικῶς εὕρομεν γεγραμμένον ὅτι τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, δηλονότι, ἄλγε' ἄειδες· καὶ λέγε τὸ ἄειδες, ἀντὶ

Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ὅπᾳ ὃ πλέον ἴκεο μώσας,)
Δεῦρ' ἐπὶ τὰν πελέαν ἐσδώμεθα, τῶ τε Πελήπω
Καὶ τᾶν κραναιάδᾳν κατενώπιον, ἁ̓ν̓θ' ὁ γῶνος
Τίλλου ὁ πωμβνικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τ' Λυδύαθε πολὶ Χρόμιν ἅ̓πας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ δίδυμα βόκκα ἐς τρὶς ἀμέλξαι·
Α δὺ' ἔχισ' ἐρίφως, πολυαμέλξες ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κιστύβιον κεκλυσμένον ἁδεῖ κηρῷ,

τᾶ̃ λέγεις ἂν, Δωρικῶς, καὶ ὅπα τὸ ἦν παρέλκει. καὶ ἄλλᾳ ἄεισδε, ἀντὶ τᾶ̃ λέγε. καὶ ἄλλᾳ εἶδες, ὃ καὶ βέλτιον. Αλλως. Αλλὰ σὺ ἦν δὴ Θύρσι] τὸ σὺ καὶ τὸ ἦν, ἐπὶ τ' ὀ̓ύτερον ἀφορᾷ σῆμα. ὀφείλει καὶ τὸ σύ, καὶ ἐπὶ τᾶ̃ πρώτερα λέγεσθαι ἀπὸ κοινᾶ̃. ὥστω ἦν ἂν εἴη ὁ λόγ@ ἀκόλουθ@, ἔχων ὕτως· Αλλὰ σὺ ὦ Θύρσι, ᾄδε τὰ ἄλλη τᾶ̃ Δάφνιδ@· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τ' βυκολικᾶ̃ς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει ἢ ἑαυτῷ, μὴ πρόσθεν εἰπὼν συρίζειν καὶ τὸ μέσον τᾶ̃ς ἡμέρας Δάφ' τ' Πᾶνα, εἶτα, τ' Θύρσιν πρωτοεπόμεν@ ᾄδειν. ὁ γὰρ τούτ@ν ἐστὶ τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν· ἀλλὰ συρίζειν μὲν ἐστι, τὸ Δάφ' σύριγγ@ μέλπειν· ᾄδειν δ', τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δ' χρῆσθαι, φησὶ μὴ πρέπον εἶναι καὶ τὸ μεσημβρινὸν, Δάφ' τ' Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τῶν ᾠδῶν δ' ἢ πρωτοεπόμεν@, ὡς ἄλλο τι ὄντων, καὶ ὃ μέλον αὐτᾶ̃ς τῷ Πανί.

21 ΤΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναϊδ@, ἢ Χιονης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι φασὶ Λάμψακον· ὁμώνυμον αὐτῷ πάλιν φασί. παρ' ἐνίοις δ', ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ, ὡς τᾶ̃ς ετυμολογίας δ' φαίνεται. ἔστι γὰρ οἶον, ἢ βελήπου@ Δάφ' τὰς ἐν τᾶ̃ις βακχείαις καὶ μέθαις σκῶπτοντες· ἢ πελήπ@, ὁ πρωτιέρων τὸ πρῶτον ἔρημα. τὸ δ' κραναιάδων, ἀντὶ δ' κρηνᾶν. εἰ μή που τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τ' νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πελήπω. πηγὲς δ' τὸ κραναιάδων, κραναίας ἀπεδέξαντο, ἃ ἐστι δένδρα ὕτω καλούμενα. Εν ἄλλῳ. ΔΕΥ. Αγε τὰν τῷ πελέαν ἐσδώμεθα· ἀντὶ δ' καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας δ' ἀγάλματ@ δ' Πελάπου, καὶ τ' πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα σκαινὴ ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦες. ἐὰν δ' ἄσῃς ὥσπερ ἤσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τ' Χρόμιν τ' Λιδύαθεν, τουτέστι τ' ἀπὸ τ' Λιδύης, ἁ̓γά τέ σοι δώσω δίδυμα τεττυγίαν, ὥστε μέλγειν τρίτου ἀμέλξαι αὐτῷ. ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, πρὸς τὰ μέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δ' ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δ' ὕτω καὶ ἡ μέλαινα.

25 ΔΙ. Δίδυμα τεττυγίαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ δίδυμαι τέττιγες· ὅθεν φησὶν, ἡ αὖξ περιστάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μὴ τῷ τ' ἐρίφων πρόφρων καὶ δύο πέλλας πίμπλησι. τοὺς δ' ἀμολγεῖς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27 ΚΙΣ. Κιστύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χιστύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκισσημμένον ζέμφοισι πολλοῖς· ἢ καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χιστύβιον. Αλλως. Κιστύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ κιστοῦ, ἐξ οὗ καὶ τὰ πυξάζοντο

Αμφῶες, νεοτθυχές, ἐπὶ γλυφιδίοιο ποτόσδοι·
Τῶ ὡεὶ μὴ χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἃ ᾗ κατ' αὐζὴν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κερκόεντι.
Ἐντοσθεν ᾗ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκζ),
Ἀσκηζὰ πέπλω τε καὶ ἀμπυκι παῤῥαδέοι, ἄνδρες
Καλὸν ἐθειρόζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

ζοντο τὲ ποτήρια. κοινοτέρως ᾗ καὶ ἐπὶ ἀντὶ τῶν κεκερασμένος ἁπλῶς. ἀπὸ δὲ κεκονιαμένος καὶ συγκοπῆ. ΑΥ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἰλεῖται, τουτέστι, στρέφεται τῷ ἑαυτῆς προφῷ.

31 ΑΓΑ. Ἀντὶ τῦ ἄγαλμα. ΚΡΟ. Ἤγουν, κρόκῳ χροιὰν ἔχοντι.

32 ΕΝ. Ἀντὶ τῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασεν θεῶν δαίδαλμα, τουτέστιν ἔργον ὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαν, ἀλλὰ θεάν. τινὲς τῶν Παιδόρων φασὶν εἶναι. γραφεῖ καὶ γυνά, π. τὸ ᾗ π, ὡσὲ τὸ δαίδαλμα.

33 ΑΣΚ. Ἀσκητὴ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστι ἐνδύματι, καὶ ὡσὲ κεφαλαίῳ, τῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι· ἢ ἄμπυκι, τῷ στεφάνῃ τὰς τρίχας. ἀπὸ τῦ ἀναπτύσσω.

34 ΕΘ. Ἤγουν, κόμαι τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειρόζειν παρὰ τὸ πλέω ὅπερ τὸ μὴ κομᾶν ἐστὶ κοινόν. τὸ ᾗ ἐθειρόζειν ποιητικῶν. Ἄλλως. Ἐθειρόζοντες, κομῶντες, εὐτάξιοι. ἐθειροὶ γὰρ αἱ ἐξ ἴσου νενομμέναι τρίχες. ἢ ἐθειρόδες, καὶ κεκτημένοι τὰ χθόνια, ἢ κομῶντες. ἔθειρα ᾗ ἡ θρὶξ, ἡ ἐξ ἴσου τεμνομένη. Ἄλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, ἢ χθονιῶντες ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρὶξ. ὅθεν Ἀλεξιτέλης ἐν Ομήρῳ ἔγραψεν· —Κυάνεαι δ' ἐγένοντο χθονιάδες ἀμφὶ χθόνιον, σὺν ἐθειρόδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τῦ ἄλλα μέρος. Ἀμοιβαδὶς νεικείουσιν ἐπέεσσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι ὡσὲ ἀλλήλους καὶ ἀμοιβαίως.

29 ΤΩ. Οὕτω ὡεὶ μὴ τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τῦ πλεκται.

30 ΕΛΙ. Ο ἑλίχρυς ὁ εἶδος φυτῦ, ὅ τὸ ἄνθος, ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσειδές. ἄλλοι ᾗ τὸ ἑλίχρυσον, βοτάνην λέγουσι χρυσοῦν καὶ χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κονία, ἡ ἄσβεσις. ἀφ' ὅ, κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέσω χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. σύνταξις ᾗ τὸ κεκονισμένος, ἴσως

Νφιείσ' ἐπίεσι. τὰ δ' ὐ φρενὸς ἄπλε᾽ αὐτᾶς,
Αλλοκα μὲ τῶν ποτιδέρκε᾽ ἄνδρα γελοῦσα,
Αλλοκα δ' αὖ ποτί τ', ῥιπεῖ νόον. ᾧ δ' ὑτ' ἐρῶντες
Δηθὰ κυλοιδιῶντες ἐτώσια μοχθίζομεν.
Τοῖς ᾽μὲν μέτα, γρίπαύς τε γέρων πέτερα τε τίτυκ᾽
Λεπτᾶς, ἐφ' ἃ πετύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκῃ
Ο θρέσυς, κἀμοὶ τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γήγων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν.

ζελό· ὡσὲ αὐτῆς τὸ ἔλεν δηλονότι ποιέμβροι.

35 ΤΑ. ταῦτα ᾖ ἃ αὐτοῖ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, εἰ φιλονεικίαι ᾖ αὗται καὶ ἔριδες ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι ὡσὲ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς ἐφ' ἅπλου.

36 ΑΛΛΟ. Τὸ μὲν τοι, νοήσεως ἐστὶ τὸ ᾖ, ὁρᾶσεως. ἀδυνάτου γὰρ ὁμαλοειδοῦς, ἐν ἁφῇ, κίνησιν εἶναι ζωπυρῶν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων καθάπαξ ἄκινητοι ἦσαν τοῖς λελειγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ομηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον. — Χρύζεται ζωῆσι νεανίσιν εἰοικυῖαι. Αλλως. ΑΛΛ. Αλλοτε μὲ ὡσὲ ἐκεῖνον βλέπῃ τ' ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε ᾖ ὡσὲ τοῦτον ῥίπτῃ τ' νοῦν, ἤγουν πτῇ.

38 ΚΥ. Οἰδυνῶντες τὰ κῆλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀχρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδάνεσθαι τὰ κῆλα· ὅπως οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως δὲ ἔρωτα πάσχουσι· γίνε᾽ ᾖ παρὰ τὸ τὰ κῆλα οἰδάνειν· κῆλα ᾖ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Αντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσαι; Αλλως. ὁ νῦς· οἱ ᾖ ὑπ' ἔρωτος καὶ πολὺ κυλοιδοῦντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω ποιητικῶς. μοχθῶ κοινόν.

39 ΓΡΙ. Γριπεύς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρίπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθῦας ἀγρεύειν.

40 ΛΕ. Τραχεῖα, ἢ λευκὴ, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἢ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας, τὸ ὄρος τὸ ἄκρον φασίν. ἢ λευκὴ, καὶ λέπρα ἐοικυῖα. τινὲς ᾖ τὰς τραχεῖαν ἔφασαν, τὰς συκλεπεσθείσας, καὶ σκαπλωθείσας, οἷον καὶ βρωθείσας. Αλλως. ὁ νῦς· γριπεύς τις γέρων, ἤγουν, δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τουτέστι βρύα, ἔχουσα. ἐφ' ἃ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ πετόδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὠμοιωμένος ἀνδρὶ μαχητῶν καὶ τὸ καρτερὸν, ἤγουν μὴ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἰσχύν ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῇ δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

42 ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τὸ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πίστης δυνάμεως ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἕλκοντας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἕλκοντες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ σὺν λεπίσιν εἶναι. ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλκέσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Αλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι ἐπὶ τῷ τῶν ἰχθύων ἄγραν μαχητεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δυνάμις τῶν μελῶν. ὁ χημαλισμὸς ὅτος καὶ τοῖς κωνεῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλαβοῦ ὅση δ

ωάμις.

Αἱ δὲ οἱ ὠδῖνες κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶσαι,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ γὰρ θεῖον ἄξιον ἄβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἀλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίας σαφυλῇσι καλὸν βέβεληαι ἀλωάν.

ὀκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ τοῦτο λέγεται. τὸ γὰρ ὑπτελὲς συλλαβοῦ τῷ δώσω μοι, ὅση σοι ἐστὶ καὶ ὀκκλίνω τόδε, τῷ ἰσχύι, ὅση μοι ἐστίν· εἶχε δ' ἂν τοῦτο ὁμοίως τὸ· οἳ νῦν βροτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ ἔτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ τῷ δώσω ὅση σοι δυνάμις ἐστὶ καὶ ὀκκλίνω τόδε, τῷ ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ τίς, ἀρξάμενον, εἶτα σὺν ἀποδόσει τὸν λόγον ἔσχε, αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ὑπὸ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα χημάτισμόν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτυχεν, εἶτα ὅπῃ μετακλιθῆναι ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τοῦ τίς, ἀπόντος. κατὰ τοῦτο ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τὸ, ὅλος ὅχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ σύνταξες, βαθὺς τοῦ ὅχλου, ὅλος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43 ΩΙ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὠδίνησιν· ἤγουν μεγαίρουσιν ἢ πεφυσιωμένος καὶ ἐξογκωμένος ὤν. οἰδῶ γὰρ οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. Ἴνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τὰ μυελῶν, τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44 ΤΟ. Ἠρώων, ἄξιόν ἐστι νέῳ πινὶ εἶναι. ἢ ἡ δυνάμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ σύνηλιξ ἐμέγαλυνε τὸ κισσοειδὲς, σὺν ἥκοντι τῷ σώζεσθαι τὰ μελῶν, ἢ ἀνάλογον τὰ ἀκμῆς τὸ δεινὸν αὐτοῦ. Ἀλλως· ὁ νῦς. Ὡς δὲ οἱ ὠδῖνες, ὅτως εἰσὶν ὀγκωμέναι καὶ τὰ αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καὶ ὡς ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης· ἤγουν ἀκμῆς.

45 ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπὶ τίτθιον βρέφος· παρὰ τὸ τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρὸν. ὅθεν καὶ τυτθιὼ λέγουσι τὸν ὀλίγιον, ἢ μικρόν. Ἀλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μὴ τὸ γέροντα τὸ καὶ τῷ γάλακτων πονήμενον, τοσοῦτον ἀφέσημα, ὅσσον ὀλίγον. τοῦτο γὰρ δώσατε τὸ ὀλίγον ὅσσον, ἀφαιρούμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσσον. καθὰ τὸ ὅσσος, ἐκεῖ τὸ ὃς τοῦ τίς ἀφαιρούμενον. ἃ δὲ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε, τοῦδε, ὅσσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσσον ἀπὸ ἴσου ἀφαιρέματος, ἑτέρως ἐγνωσμένως ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι· εἶπε ὡσανεὶ μὴ ἀφεστηκέναι τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδου καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τόδε τὸ ἀφέσημα καὶ τόδε ἐστίν. ὡσανεὶ εἴ τις ἀφεὼς τὸ, τίς ὅδε ἐστι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τῷ ὑποπίπτοντι ἀπαιτουμένου, καὶ τὸ ἄτομον. ὡσπερ δὲ τὸ ὅσσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποπίπτεται, καὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποπίπτεσθαι. Τυτθὸν δ' ὅσσον] Τὸ πᾶν ἔτως· μὴ τὸ γέροντα δὲ, τὸ καὶ τῷ γάλακτων πονήμενον, τοσοῦτον ἀφέσημα ὅσσον ὀλίγον, ἀλλαχοῦ, ἤγουν ἀμπελῶν βαρεῖται καλῶς σαφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἢν μικρός τις πῆς φυλάσσῃ ἐπὶ τοῖς φρυγμοῖς καθήμενος.

46 ΠΥΡ. Ὠλένιος, ὠκυκλοῦσης. οἱ δὲ, πρὸς ἤδη ὥραν ἐχούσης τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίας, τοῖς τρωξίμοις. ἐπάγει δὲ ἐξῆς· φοιτᾷ σινομένα τὴν τρώξιμον· ἢ τοῖς ὠκυκλοῦσης, παρ' ὅσον παρὰ τὸ ἀκτίνων δὲ ἡλιὸς πυρόεις. Ἀλλως. Πυρναίας τοῖς ὠκυκλοῦσης, ἢ τρωξίμοις· πύρ-

Ταὶ ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὺ' ἀλωπέκες· ἁ μὲν, αἰ ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὸν πρώϊμον· ἁ δ', ὅτι πήρας
Πλήρη δόλον τυχοῖσα, τὸ παιδίον ὑ πείνᾳ σιν
Φαύῑ· τὸ δ' ἀκρέπισον ὅτι ξηροῖσι καθίζοι.

πύρνος δ' ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἀλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς καὶ πολὺ λαῶν ἐν ἀλωῇ πεδίῳ. λέγεται ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος. ἐπεὶ δ' δυτέρως καὶ αὐτὸς λαῶν ἐν τῇ ἀλωῇ γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐλὸς ἀφ' τοῦ αὐτοῦ αἰτίαν. ἀλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἄλως.

47 ΚΩΡ. Η κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆ τῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ, χώρη τις ἔσται, ἀπὸ τῦ δὶ αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ ἡ παρθένος, ἡ ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ, ἀπὸ τῦ, κορεῖν τὸ καθαπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται. ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' ἧ καὶ νεωκόρος. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἀπαλὸς καὶ τρυφερὸς παῖς. ΕΦ' αἱμασιαῖσι] περὶ ὅσων πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ ἐσπερχόμενοι ἐπ' αὐτοῖς, ἀφ' τὸ ἀκκαινωδεῖς αὐτοὺς εἶναι.

48 ΗΜ. Ημος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος ἥμενος. Α Μ Φ. Ὄμμιον τυφλόν. Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς ἁρμονὸν εὐρυὺ ἀφίνει. τῦτο δὲ τὸ χῆμα ἐστὶ ἔχει κίνδυνον. ἐ γὰρ ἀφ' ἑτέρε πρόσωπον ἐφ' ἕτερον ἡ μεταβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. τοῦτον δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ἔτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες ἐφ' αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τὰς ὄρχεις, ἵνα τὰς συσχίσας τῦ ἀμπέλε τρίφεται, βλάψασα τὸν καρπὸν τὸν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν· ἡ δὲ ἐπὶ τῇ πήρᾳ, ἵνα τῦ πήρας, τῦ τὸν ἄρτον τῦ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον ὑ πείνης ἐάσειν φησὶ, πρὸν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῦ ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκρέπισον. ἵνα ἐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τῦ κρατῶ συνιστᾷ τὸ ἀκρέπισον, δῆλον μὴν ἀπὸ τῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρᾶ. Τὸ δὲ πρὸν, σπάνιον μὴν μὴ ἀπαρεμφάτῳ λέγεται. οἷον, πρὸν γενέσθαι τόδε, ἐγκύστο τόδε· σπάνιον δὲ μὴ ὁριστικῶ· οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μὴ ἀπαρεμφάτῳ μὴν λέγεσθαι, ἐπὶ τῦ ποιεμένε πρόβλματος· μὴ ὁριστικῶ δὲ, ἐπὶ τῦ ποιοῦντος αὐτό. ΑΝ'. Ορχος, ὀρχάτυ διαφέρει. Ορχος γάρ ἐστιν ὁ βοτρος, εἰς ὃν σπείρεται τὸ φυτὸν πρὸς μοχλείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυγμά τινα ὄντα. ὄρχατον δὲ τὸν ἐπίσιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Αριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον σκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ησίοδος ὄρχον λέγει τὸν ἐπίσιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Α μὴν ἂν ὄρχως, τοὺς διδύμους τῶν ἀμπέλων ἤγουν, τοὺς κλάδους. ΦΟΙ. Ορμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι ἔτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τῦ δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεονασμῷ τῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50 ΤΕΥ. Κατασκευάζουσι. χράφεται καὶ κεύθουσι, ἀντὶ τῦ κρύπτουσι. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον.

51 ΠΡ. Περὶ ἡ ἀκρεπισμῷ ξηρὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρεπισμὸν δὲ νῦν ὡς οἷμαι

Αὐταρ ὅγ' ἀνθρείκεσι καλὰν πλέκῃ ἀκειδοθήκαν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ὅττί κε πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆτον ὅσον ὠδὶ πλέγμαθι χαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δίπας ὠδιπέπαται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰπολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῷ μ', ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα.

οἶμαι φησὶ, τὰ ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μέθην. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πῶϊας ἔτι ὄσσης, ὀλίγον πυρὸν ἤδιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρασπασμὸν ἐκάλουν. ἐντεῦθεν δὲ ἀκρήσιον, ἀντὶ τοῦ ἄγουσιν. ΚΑΘ. Τὸ κρᾶδῐξη, γράφει βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑπολικλικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52 ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τὰ ἀσφοδέλῳ καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀχρία, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα. ὁ δὲ κάυλος ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δὲ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλώδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν ὃ λέγομεν τὸ τῆ ἀσφοδέλῳ καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ἀήθη, τὰ ἀνθέρικα τῷ σάκχυϊ. ΑΥ. Ὁ δὲ πλέκῃ καλῶ ἀκειδοθήκαν δὲ ἀνθρείκων. ἀντὶ τοῦ ἁμὰ καλάμης, λῶ οἱ κοινοὶ, καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπίρρητόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλὸς· τὸ θηλυκὸν, καλή. ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐλήφθη καλὸς· ἁμὰ τὸ καλεῖν ὡς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἅπαν τρέπομεν.

53 ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ σπαρμῴζων, σπαθῶν. χοῖνος δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντὶς ἐστιν αὐτῇ, ὅτε ἐπὶ πήρης. τυτέσιν, ἐδὲν ὅτε τὰ πήρας, ὅτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τὰ ἀμπέλια, καὶ τοσοῦτον. ταῦτα γὰρ τὸ, τοσσῆτον, καθ' ὅσον χαθεῖ, ἤγουν χάσκει καὶ χαίρει ὠδὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55 ΠΑΝ. Παντοχοῦ δὲ ὠδὶ τὸ ποτήριον ὠδιπέπαται καὶ ὠδικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδες χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ δῆκτος, καὶ εὔτονος.

56 ΑΙΠ. Ἡγοῦ θῶμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ ἁμὰ τὸ κάλως. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν, τὸ ἀπατηλικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱερόκλης· Μήσῃ αἰολίζει ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη διὰ ὑποβολὴν τοῦ κάλως. ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίζαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, σκαληκικόν· καὶ ὁ ἄν τις ἁμὰ κάλως θαυμάσῃ. τοῦτο γὰρ δυνάσται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ ἁμαρτάνοντες. Ἄλλως. πάντῃ δὲ ὠδὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, ὠδιτέπαται ἀπαλὸς ἄκανθος· εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θέαμα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θέω θεῶ, θήσω, θήμα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Ἀντὶ τοῦ, σκαληκίζαν δυνάμενον. καὶ Ὅμηρος· πατρὸς ὄψιν ἀντιχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τερατῶδες ὂν τῶν σπλάγχνων σκαλήκιον αἰσθάνεται. ἢ ἀτύξαι, καταπλήξαι σου τὸν ψυχικόν. καὶ δι' ὑποβολὴν κάλως, ἐρασθὲν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἂν, τυτέσι σεῖσαι, σκαπλήξαί σε καὶ τὸν ψυχικόν.

57 ΤΟΥ. Ἕνεκα μὲν τούτου ἐγὼ,

Ωνον, κὴ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
Οὐδέπω πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγω, ἀλλ' ἔτι κεῖται
60 Ἀγρεύλᾳ· τῷ κέν τυ μᾶλα περίφρων ἀρεσαίμαν,
Αἰκέν μοι τὸ φίλος τ' ἐφίμερον ὔμνον ἀείσῃς.
Καί τοι τι φρονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· ταὶ γὰ ἀοιδαὶ
Οὔπω πω Εἰς Ἀΐδαν γε τ' ὀλεσσάμεναι φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς·
65 Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, κὴ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.

τε ἔδωκα ὤνον τῷ ποιμενεῖ, τῷ ἀπὸ τᾶς Καλυδῶνος. κὴ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ἄνιτα τὰ πωλούμενα. ὠνος δέ, ὁ δίδοσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. ΠΟΡ. Η ὄνομα κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετανεμισανλα. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορεμεῖ ἴσως ἀμφιπορευμένου ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δέ τινες κὴ Καλυδνίᾳ, ἀγνοοῦντες ὡς Καλύδνα ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσιν. Ομηρος· Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ῥοέντα με, συνίζησις. τὰ εἰς ος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παρεληλυθότα, σπιτένασιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ τὸ πυρὸς, βραχύ.

59 ΟΥ. Ηγεω, ὅπω δὲ, ἁδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἄγευστον, ἀμόλωτον.

60 ΤΩ κήτυ μάλα.] Γράφεται δὲ, τῷ κέντι. δι' ὃ καί σε μᾶλα ἀρεσαίμι μᾶλλον, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δύξαιμι. τὸ δὲ περίφρων, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ θυμοῦ ἀεὶ τὸ αὐτὸ διδοὺς δηλονότι.

61 ΑΙΚ. Εάνγε σὺ ὦ φίλος· ἢ σὺ ὦ φίλε ἄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τοῦ τῶν ᾠδῶν τῶν ἐπιθυμητῶν ἐμοί. λέγει γὰρ τῶν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδῶν. τὸ ἀρέσκω, ἔτως· ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀπλικῶς δὲ μὴ ἀπατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' ἐμὲ μὲν οὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Αρέσκομαι δέ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. κὴ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι.

62 ΚΟΥ. Καὶ ἁδαμῶς σοι φρονῶ. πεθοίαγε σεαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγεω πεθέλθε, ἤξον. γράφεται κὴ, κοὔπω τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τῷ γὰ ᾠδῷ ἁδαμῶς φυλάξῃς εἰς τὸ ᾄδλω τὸ σκελεθρωτα. ἀντὶ τοῦ τὸ λήθης ποιητικὸν κὴ ἄπιον. σκιλαυθάνουσι γὰρ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, τὸ τ' λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω σύνεσις, ἔτω κὴ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω.

64 ΑΡΧ. Τῆς βωκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσαιτε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικωλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τοῦτο δὲ λέγεται, πεθόμενα, κὴ ἐπιμελούμενα, κὴ ἐπωδήν. τὸ δὲ ἄρχετε κὴ λήξετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Παιὼν ἰὼν φησὶ Βωκολίωνα, ἀφ' οὗ κὴ τὸ βωκολεῖν. Αλλως. Αρχετε βωκολικῶς] ἄρχετε ὦ Μοῦσαι, ἤγεω πεθηγείσθε τὰ βωκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65 ΘΥΡ. Δεικλικῶς. ἤγεω ἐγὼ ὁ ἐξ

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὄκα Δάφνις ἐλάκετο; πᾶ ποκα νύμ-
Η κ' Πηνεῷ καλὰ τέμπεα; ἢ κ' Πίνδω; (φαμ;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον ἔσχετ' Ανάπω.
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τίνοι μὰν θῶες, τίνοι λύκοι ὠρύσαντο,

ὁ ἐξ Αἴτνης, κ' Θύρσιδος ἦδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης τῦ ἐρανῦ κ' τῆς, ὡς φησιν Αλκιμος. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρῆναι Ηφαιστον κ' Δήμητραν περὶ τὰ χώρια ἐρίσαι. Δημήτριος δὲ ὁ Καλλιανὸς, τῦ Βελάρεω ἑνὸς τῶν Κυκλώπων παῖδας γενέσθαι, Σικανὸν κ' Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Αλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος, ἐκ τῆς Αἴτνης νέμοντος. μέλλει δὲ ἄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὰ τῆς Ξενέας τοὔνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66 ΠΑΠ. Ο Δάφνις Σικελιώτης ὑπῆρχεν ἐν Σικελίᾳ λίαν ὅτε τὰ λοίσθια ἔπνευσεν. ὅπ γὰρ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπερρίφετο αὐτὸν διὰ τὴν τῶν ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν, ἀγνοεῖται ὅπ ἀδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67 ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας τέμπη δὲ, χθονικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν κ' τὸ μεταξὺ τ Οσσης, κ' τῦ Ολύμπου χωρίον, ὃ ἔστι περικαλλὲς, κ' ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διηρημένον, διὰ ἃς ὁ Πηνειὸς ῥεῖ τὴν θαλάσσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τ Αρκαδίας, ἢ ποταμός· κ' δέ τινας ὄρος τ Περραιβοῖας ἐξ οὗ θαλάσσης. τὸ δὲ εἶχετε, ἀντὶ τῦ κατοικεῖτε.

68 ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε οἰκεῖοι. ὁ δὲ Ανάπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τ Σικελίας. Ανάπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὤν, ἐκ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ βαδίστος εἶναι.

69 ΑΚΙ. Ακις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανούσης αὐτὸν αἰνιττόμενον, ὡς ἀδὲ τ λοιπῶν αὐτόθι ὄντων. Ακις δὲ, παρὰ τὸ ἄκιδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομαι, φησὶν, ὅπ Δάφνιδος Ακις ποταμὸς Σικελίας εἰλῖ. Αλλως. Ουῆς. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθε] ποῦ ποτε ἄρα ἦτε, ἢ κ' τὰ καλὰ τέμπη τῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς ἔτος Θετταλίας. ἢ κ' τὰ καλὰ τέμπη τῦ Πινδου; ποταμὸς κ' ἔτος Θετταλίας. ἐγὼ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τ μέγαν ῥοῦν τῦ ποταμοῦ τῦ Ανάπου· τ Σικελίας ἔτος ποταμός· ἐ δὲ τῶν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης, περιφραστικῶς, ἀντὶ τῦ τῶν ὑψηλῶν Αἴτνων· ἐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τῦ Ακιδος ποταμὸς ἐ ἔτος Σικελίας. ἤγουν, ἐγὼ τῶν Σικελίαν ᾠκεῖτε τότε. λείπ δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπύσης, μὴ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε.

17 ΤΗΝ. Εκεῖνοι οἱ θῶες, ἐκεῖνοι οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι ἐθρήνησαν, ἢ ὠκεῖνοι οἱ θῶες

Τίων χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ περὶ ποσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦλθ' Ἑρμᾶς ἀφ' ὕψιος ἀπ' ὄρεος· εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ καταιτύχει; τίνος ὦ γαθὲ πάθεα ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦλθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἦλθον·
Πάντες δυσπρώτευτον ἔπαθον κακόν. εἶπε δ' ὁ Πείκτης,
Κήφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κώρα
Πᾶσαν δυὰ κραδίαν, πάντ' ἄλσεα ποσὶ φορεῖται,

ἐγηρύσαντο δηλονότι. ὁ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δωρικῶς ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῶν θώων λεγόμενον ἀπὸ κοινῆς. συνυπακούεται γὰρ τὸ οἰκεῖον καὶ ἀναλεγέαν τῷ προηγουμένῳ. σημαῖνον δὲ ὁ λέων ὅτι τῷ δρυμῷ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72 ΤΙΩΝ. Γραφέσθω δὲ, χ' ὥκ δρυμῷο λεων ἂν ἔκλαυσε. πινὲς αἰτιῶνται τὸ Θεόκριτον, ὡς Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προσηγμένη ἡ αἰτιολογία, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ τηλικοῦτον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ὡς Σικελίᾳ λῷ, ὁ λέων ὁ ἐν τῷ δρυμῷ· ἢ δὲ εἰ ἐχρῆτο γὰρ ὡς Σικελίᾳ λέοντι, καὶ κεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73 ΑΡΧ. Ὁρᾷ τὴν ἡδονήν. ἀντὶ τοῦ ἀρχέτω δὲ τὸ ἄχθημα, ἢ πῖνε· ἔστως, ὅταν λαλῇ ἀδολῶν ἄλλον, ὡς ἄλλον ἀποκρίνε.

75 ΔΑΜ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμαζόμεναι δυνάμεναι πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλαὶ οἱ παρ' ποσσί.] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ. πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, ὡς πόρτιες πολλαί. ἀπὸ κοινοῦ ὠδύραντο· ἔχουσι, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μὴ δὲ ὀχηθεῖσαι. αἱ πόρτιες δὲ, καὶ ἐπὶ ἀτελεστέρᾳ τῇ δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων μόσχοι τὰ νεογνὰ, ὡς παρὰ τὸ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔπαυροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δάμαλις, τὸ δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ, καὶ ἡ δαμάλη, τὸ δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ σύνταξα, αἱ δαμάλαι.

77 ΗΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς προσώπως· ἢ ὡς φίλῳ Δάφνιδι, ἢ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λείπουσιν οἱ Δωριεῖς· ὁ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρῃ· οἷον, βέλπτος, βέμπτος, φίλπατος, φίνπατος, ὅτως οὕως ὡς τὸ ἦλθ' Ἑρμᾶς.

81 ΗΝΘ. Οἰκείως. ἀρχοῖκος γὰρ ἦν ὁ Πείκτης, ὡς ὁ Δάφνις. ἴσως ἀφ' οὗ κώμου ἦν ὁ Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐρωμένῳ τῷ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης.

82 ΚΗΦ. Καὶ ἔφη· ἐὰ γὰρ τὸ πάθος ἔκλειψις, καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ. Τὸ ἐξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. ἀφ' μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83 ΠΟΣ. Μανικωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ

(Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζατθῦσ'. ἁ δύ σερὼς πις ἀγὼ κὴ ἀμήχανος ἐατί.
Βύτας μὰν ἐλέγθι· νικῶ δ' ἀμπόλω δύδεκ' ἔοικας.
Ὠιπόλος οὐκ ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατθύνᾳ,
Τάκε) ὀφθαλμώς, ὅτι ὐ τρώγες αὐτὸς ἔγλυτο.

πὶ ἐς τὴν λήγοντα ῥῆμα. ὅταν ἔχῃ τὸ ν παρεληλυθὸν κὴ ὠφελιπὸν μὴ παρεξιώσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν σκίφεσυσιν.

84 ΑΡΧ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὼ ποιούμενος φησίν. εἰ δὲ γε ἀφαιροῖ τὰς συστελλούσας τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς, λέγεται ἐπᾳδὴς πάξιν ἔχειν.

85 ΖΑΤ. Αἰολικῶς. σωκοπίεον δὲ τῶν τοῖς ἐπαίνων. πάντη δὲ πλανᾶται ζητοῦσί σε. ἐρωνδούμενος δὲ λέγει ὠφὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, ἀλλὰ τοῦτο κὴ δύσερως. τινὲς δέ φασιν ὅτι ὁ ἀλφὸ τὼ Νύμφω, ἀλλὰ ἀλφὸ δὲ βασιλέως θυγατέρα δὶ ἣν ἐπηρώθη. Αλλως. Ζατεῦσα] ἐρωνδύεται δὲ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, ὁ ζητεῖται ὑπὸ τῆ νύμφης, ἡ κὴ παρηγορικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις κὴ πανταχοῦ ἀωθυμήχανον. ζητοῦσι γὰρ ἡ νύμφη ὠφιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτ' φησὶ ὠφὸς αὐτόν. Αλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ερμῆς ὠφήτους ἀπὸ ὄρεος· εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κακὰ τυφλὸν ἔθηκε; ἤγειρε, δαιμονᾶς, φθείρῃ; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κὴ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ δὲ ἐρᾶς. ἦλθον οἱ βυκόλοι, μὴ τ' Ερμοῦ δηλονότι ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αὐτόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, κὴ ἔφη· ὦ Δάφνι πάλαι, ἤγειρε, ἄθλιε· τί σὺ τηκῃ; ἤγειρε, Δαμοίτας, φθείρῃ; ἢ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι. παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει, δύσερώς τις ἄρα εἶ, ἤγειρε ὃς οὐδὲ ὡς ἐρᾷ, ὁ κακῶς διοικῆσαι τ' σωτῆρ ἔρωτα δυνάμενος, κὴ ἀμήχανον, ἤγειρε, ὑπ' ἀδεμίας μηχανῆς μειζόνως ἑτέρου ὠφεὶ τ' ἔρωτα ἠγνοῆσθαι δυνάμενος. ΒΟΥ. Βυκόλος ὢν φησὶν, ὁ κὴ τὰς βυκόλους ἐρᾶς· παρ' ὅσον οἱ μὲν βυκόλοι ὠφὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αὐτόλοι, λάγνοι. ἢ δὲ αὐτὸς, ὅτι κρυπτοφερέστερον ὅσον αἰγὸς, δελεάζουσι τὰς αὐτόλους. Αλλως. Παροιμία τοῦτο, ἐπὶ τ' ἡσύχων μὲν ὠφὸν καὶ ἡμέρων, ἐπὶ δὲ ἀγρίων. οἱ μὲν βόες, ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τ' βοσκομένων κὴ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. οἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παρόσον κὴ εἰς τὰ ὑψηλὰ τ' ὀρῶν, κὴ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ κὴ οἱ αὐτόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87 Ω ΠΟ. Αντὶ δὲ ὁ αὐτόλος. γίνεται κὴ συνιζήσεσι δὲ ο κὴ α εἰς ω μέγα, μόνον ὠφεσπερασμένου δὲ ι. οἷον, ὁ αὐτόλος, ὦ πόλος· οἱ αὐτόλοι, οἱ πόλοι. Αλλως. Βύτας μὰν] ὁ νῦς. βυκόλος μὲν ἐλέγεο, νικῶ δ' ὠμοίωσαι ἀνδρὶ αὐτόλῳ. τοῦτ' δὲ ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἐλεγχο, οὐκ ἀξίως τ' σεαυτοῦ τάξεως διεστῆς. βυκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς εἶναι, κὴ γνησίως τοὺς ἐρωτας, κὴ τὰ συμπίπτοντα δυσκόλως φέρειν. νικῶ δ' ὡς ἔοικεν ἐλέγου μόνον βυκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς ἀλοκέμενος, κὴ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αὐτόλος ἀνὴρ ἔπαθε. ὠφὸς ὁ ἐπιγέ. ὁ αὐτόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγειρε τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ δὲ ὅπως, ἐπιῤῥημάτικῶς, βκτειῶται, ἤγειρε βατθύοντα, τοῖς τρώγοις μίγνυνται· τήκεται κὴ τὸν ὀφθαλμὸν, ἤγειρε ἀμῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι ὐ τρώγες

Αρχετε βωκολιχᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τύ γ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
Τάχεα ὀφθαλμῶς, ὅπι ὐ μὴ πᾶσι χαρεῖεις.
Τὼς γ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος· ἀλλά τ' αὐτῶ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, κὴ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Αρχετε βωκολιχᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηὖδε γε μὰν ἀδεῖα κὴ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρᾳ μὰν γελάοισα, βαρὺ δ' αἰὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κῆπε, Τὺ δὴ τὸ ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγίξαι;
Ἦ ῥα σὲ αὐτὸς ἔρως τὸν ἀργαλέων ἐλυγίχθης;
Αρχετε βωκολιχᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

τρέφω· αὐτὸς ἐλθέτω. κὴ σὺ ἐπιδὲν ὀρᾷς τὰς παρθένας ὅπως γελῶσι, τήκῃ τὰς ὀφθαλμούς, ὅπι ὐ σὺ αὐτᾶς χρῄσεις.

92 ΤΩΣ. Πρὸς τούτους ἢ ὅς τινας ἄνωθεν εἰπόμην, ἤτοι τὰς βύτας, ἢ τὰς ποιμένας, κὴ τὰς αἰπόλους, ἢ Πέλεκκον, κὴ τὰς λοιπούς, ἐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βωκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Αλλὰ τ' αὐτᾷ ἔρωτα ἐπέραινε, κὴ δ' ἰύνε μέχρι κὴ τ' μοίρας. τοῦτο δηλῶς. ἐὰν μὰν γὰ σκτείνωμαν τὸ ας, σημαίνῃ χθονικὼ πλῶσιν· ἐὰν ἢ συτέλλωμαν αὐτὸ, αἰπακτικὼ τ' πληθυντικᾶν Δωρικῶς· σκεῖνοι γὰ τὰς παρ' ἡμῖν σκφερομένας εὐθείας τ' πληθυντικᾶν Δὰ τ' αι διφθόγγε Δὰ ᾗ ες σκφέρυσιν. Αλλως. Πρὸς τούτους, ἤγαγον τὰς νομείας κὴ τ' Πέλεκκον, ἐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τᾶ ἐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τ' ἑαυτᾶ ἀπεκρίνε ἀλγεινὸν ἔρωτα, κὴ εἰς τὸ τέλος ἴυνε, ἤγαγον, ἐπισυδὲ τὸ τ' μοίρας, ἤγαγον, ὁ ἡ μοῖρα αὐτᾷ ἀπεκλήρωσεν.

95 ΗΝΘ. Ηλθε κὴ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, κὴ ἔφη. βύτα υἱὲ ἀργαλέε ἐλυγίχθης ἔρωτος κὴ σκάμμαχος τεθήγω αὐτὸς ἐθέλοις. κὴ σὺ ἐπιδὲν ὀρᾷς τὰς παρθένας ὅπως γελῶσι, τήκῃ τὰς ὀφθαλμούς, ὅπι ὐ σὺ αὐτᾶς χρῄσεις.

92 ΤΩΣ. Πρὸς τούτους ἢ ὅς τινας ἄνωθεν εἰπόμην, ἤτοι τὰς βύτας, ἢ τὰς ποιμένας, κὴ τὰς αἰπόλους, τ'

Ταὶδ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσατά, Κύπρι θυατοῖσιν ἀπιχθής.
Ἤδη γὰρ φαίσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κεἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλλος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὔ λέγε τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν. τίνει δρύες, ὧδε κύπρισσες,
Ὧδε καλὰν βομβεῖτε ποτὶ σμαίεσι μέλισσαι.

ἀς τὸν θεὸν, ταύτῳ ὑπείκειν τῷ ποιητῇ καὶ πιμελείαν. ἢ λυγίζειν, τοῖς βερχίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις· παρὰ τὸ δισμοῦσιν. καὶ Ὁμηρος· Δίδη μοχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσαι. ἀπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν· λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγίζειν, κάμψειν, δισμοῦσαι. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ δὲ λύγος, τὸ βερχίον, καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις ἀθελήτας δ' ἔρωτος μεγαλορημοσύνησε, τούτῳ ἔπαιξε τῷ ποιητῇ.

100 ΤΑΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμέῤῥοτο, ἀντὶ δὲ ἠμέψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ὡς εναντίον τὸ κοῦφον· ἀφ' οὗ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101 ΚΥΠ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθής, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φαίσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δέκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, ἀφ' τοῦ μὴ δ' Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγε, ὡὼ ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκε ὁ Δάφνις, ἤγουν σκιλείπε, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῇ ἁδῇ καὶ κακὸν ἄλγος ἔσται δ' ἔρωτος, ὡσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονοτι. δοκεῖ γὰρ ἀντιπάσχειν ὡσθῆς τ' ἔρωτα· διὸ καὶ τοῦτον αὐτὸς αὐτῷ τῷ δίκῃ ἐπαίσχε. τὸ δ' ἄμμιν, ἡμῖν ὡὼ· καὶ τροπῇ δ' ἡ εἰς α Δωρικῶς, καὶ ὡσθείσῃ δ' μ' αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ δ' τίνε, ἄμμιν.

105 ΟΥ. Τὸ δ', διαστολῆς. ἔστι γὰρ ἀντὶ δ' ὅπου. λείπει δ τὸ κατηχούμενοι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον· ὅπου ὁ βυκόλος Ἀγχίσης, τὰν Κύπριν, καὶ τῷ Ἀφροδίτῃ κατηχούμενος λέγε. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, καὶ τῷ ἰδίῳ ἐμίγη Ἀφροδίτη, καὶ Αἰνείαν ἐβλάστησεν, ὡς ἐξῆς ἐπιφέρει. ἔρπε ποτ' Ἴδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχίσην] ἀντὶ δ' ἄπελθε ὡσθεὶς τ' βυκόλον Ἀγχίσιον. βυκόλον δ' καὶ Ὁμηρος τ' Ἀγχίσιον φησὶν· ἢ μὴν υἱὸν Ἀγχίσῃ τέκε βυκολίωνι. ἄλλοι δ' ὡσθησυπακούσει τὸ κατηχούμενος. ἢ δ' Ἴδη ὄρος Τροίας. δύνατ' δ' καὶ πάντα τὰ ὄρη, τ' Ἴδης τῇ ὡσθησηθείσα κηλεῖται, ἀπὸ δὲ ἰδή, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ δ' ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι· ἀφ' ὑψηλᾶς γάρ τις ἐφισταμένῳ, δυνάκτειν πόῤῥω ἰδεῖν. κηλεῖται δ' Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

106 ΤΗΝ. Ὡστε σκέπην τ' Ἀγχίσιον σωτερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπην σε σωτερχομένῳ τῷ Ἀγχίσῃ. συνταῦθα δ' κύπρον, ταπεινὴ βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. κύπρον δ' τινὲς λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βέτομον. ΔΡΥ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμενοι. ὧδε, ἤγουν συνταῦθα; κύπριος. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ δύώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ δ' ἐν τοῖς σμήνεσι, ἐπαγόμεναι δηλονοτι τὰς ὁδίτας.

107 ΩΔΕ. Ἀντὶ δ' κατηγόρησε τ' ἀκριβοῦσιας εὑρήσεις τὰς μελίσσας, ἐκ

Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ωραῖος χὠ ᾠδωνις, ἐπὶ κὴ μᾶλα τομυθύᾳ,
Καὶ πλῶκας βάλλᾳ, κὴ θηεία τἄλλα διώκᾳ.
Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως ταύσῃ Διομήδεος ἆσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώτᾳν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχᾳ μοι.
Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ω λύκοι, ὦ θῆες, ὦ δὴ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ἄχετ' ἀν' ὕλαν,

ὡς ἡμᾶς ἥκεις, ἀλλ' ἐβόμεν τὸς ὁδοιπόρους ἐπαοιδάς. Σμικρὸν ἦ, τὸ τῆ μελισσᾶν ἀξιεῖα. ὡς Ησίοδος. Ὡς δὴ ὅταν τὸ σμικρὸν κατηρεφέες μέλισσαι. Αλλως. Ο νῆς· ἕρπε ποτ' Ιδαν, ἕρπε ἀντὶ δ' ἀπέρχου ὡς τὸν Ιδαῖον, ὅπου λέγει ὁ βυκόλος τὸν Κύπελον γνῶναι, δηλονότι αἰχμώντ· ἀπέρχου ὡς τὸ Αγχίσαν· ὅτι δὲ ὁ βυκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ιδῃ.

109 ΩΡΑ. Αντὶ τῦ ὡραῖος. ὄθεν καὶ τὸ ἡρώπλεθαι, ἀραιίζεσθαι φησὶ Μένανδρος· Ωραΐζεθ' ἡ τύχη ὡς τὸς βίους. ἢ ἀντὶ τῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ησίοδος· Ωραῖος ἦ γυναῖκα τὸν ποτοίκην ἀγέσθαι. Αλλως. ὁ νῆς· Ωραῖος χὠ ᾠδωνις] Ηγουν, ἀκμάζων καὶ διειδὴς· ἐπὶ καὶ μῆλα, ἤγουν ποδόκατα, βόσκει, καὶ πλῶκας, ἤγουν λαγωὸς τοξεύει· τῦτο γὰρ τὸ βάλλᾳ. καὶ πάλιν τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τἄλλα (γραφέτω γὰρ καὶ ἕτω) διώκᾳ, τυτέστιν ἀγρεύᾳ. σκώπλᾳ ἦ αὐτὸν ὡς ἐρῶσαν δ' Αδώνιδος. δῆ ἦ πλῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τὸ πληθυντικῶν, ὁμοίως περοξυνοῦσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, λέγοντας, τρώας· ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τὸ πληθυντικῶν ἐκεῖνοι λέγουσι τὰ αι περισπῶσιν. Ωραῖος χ' ᾠδωνις] Ισημέρια. Κινύρα δ' Απόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα, ἢ τις καὶ μίλτον Αφροδίτης ἠρασθη δ' παιδὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, ἀδὲ Αφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας· ἐλάνθανε δὲ τὸ πατέρα σελιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγνώσθη, καὶ ἐγνώσθη τὸ Αδώνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς ἀηδομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ἤυξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταβαλεῖν.

112 ΑΥΘ. Τινὲς θελιτῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποπτικὰ τῦ ῥημάτων, ὡς φησι Λεσβίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Αλλως. Αὖδις ὄρεα ὅπως ἰῦσα ἴσῃσι πλησίον δ' Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸ Δάφνιν νικῶ τὸ βυκόλον. ἀλλὰ σὺ μώραινε, καὶ μάχου μοι.

115 Ω ΛΥ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὡς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῇ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τὰ ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι πίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατασίκτοι.

116 ΧΑΙ. Ως ἀποδημῶν τὸ ζωῆς τῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγορεύσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βυκόλος ὑμῖν

Οὐχέτ' ἀὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσια. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν ὑ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τἰμῦος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως τᾶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐνὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μάιναλον· εἰθ' ὅπι ἆσον

ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, ὀκέπ κ τὼ ὕλλω, ἀναγραφήσομαι δηλονότι· ὀκέπ κ τὼς δρυμώς, ὰ κ πὶ ἄλση. ἐπὶ δ αὐτῦ λέγεται ὕλη κ ἄλσος· δρυμὸς ᾖ, ὃς κ δρυμὼν λέγεται.

117 ΑΡΕ. Πηγὴ ὐ Συρακούσης τ Σικελίας, ἃς ὧν ἐσρίε ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρηνὴ ὐ Συρακούσης, ἢ ὐ Σικελία, ἢ φασὶ λέγ πλάσηνος Ἀλφειὸν ἥκειν· ὡς φησιν Ἴβυκος παιγνιστῶν ὠδὴ τ ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρηνὴ, ὠθόνιον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειῦ πληρᾶς. ἔστι ᾖ κ ὐ Εὐβοίας Ἀρέθουσα· κ ἄλλη ὐ Σάμ. Παρακήρυκ πίτρη, κ ἐπὶ κρηνὴν Ἀρεθούσ. χαλεπὸν ᾖ κ Ἐπαφρόδιτος φησιν, ὅτι Ἀρεθούσας καλῶσι τὰς κρήνας. Ἄλλως. Ἀρέθουσα πηγὴ ὐ Σικελίας, ἃς ἔλεγον ἐρᾶν τ Ἀλφειὸν ποταμόν.

118 ΠΟΤ. Οἵ πνες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μ κάθαρον ῥέον. ΘΥΜ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ κ τῦτον. Ἄλλως. Θύμβρεις κατὰ πνα γλῶσσαν ἡ θαλασσα. πνὲς ᾖ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ὰ τῆς Ἐρυθείας βῶς ἐλαυνῶν ὑπερβῆναι ἀφικέσθαι· ὑφ' ὧν ὑ κλαπεὶς ᾖ κλαπεὶς ὑ ἀνυποδόλητος, χῶσαι τ ποταμὸν, κ ἐπιπέδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κίφαλοι ἀναβέβηκασι κατοικοῦντες. Ἀσκληπιάδης ᾖ ὁ Μυρλεανὸς, ἀπὸ δ χάφεις Δύμβρις. ἡ κ γλῶσσαν θαλάσσα. ἄλλοι ᾖ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔσι ᾖ κ ὄρος ποταμὸς Σικελίας.

120 ΔΑΦ. Κατ' ἐπανάληψιν τῦτο λέγεται ὡς τὸ βυκόλ ὔμμιν ἀποδιδόμενον. ἡ γὰ σωπὴ δ λόγου ἔτως ἔχει. ὁ βυκόλ ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, ὀκέπ ἀναγραφήσομαι κ τὼ ὕλλω, κ τὼς δρυμώς, κ τὰ ἄλση, ὁ Δάφνις ἐγὼ ὅδε ὁ τὰς βῶς συνεῶν βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τὼς ταύρως, κ τὰς δαμάλεις συνεῶν ποτίζων. τὸ ᾖ χαῖρε Ἀρέθουσα, κ τὸ ἑξῆς, μέχρι δ, Δάφνις ἐγὼ, ἀπὸ μέσου.

123 Ω ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις· εἰ μή τις πιστεύοι λέγων, ὡς ὁ νῦς ἐστι τοιῦτ· ὦ τὸ πᾶν σὺ ὦ Πάν· ἵνα τὸ μὲν πρῶτον ἀσύναπτον ᾖ, τὸ ᾖ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τ ᾖ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης κ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι ᾖ Διὸς κ Καλλιστοῦς, ἕτεροι ᾖ Αἰθέρ κ Οὐρανίδ, ἢ Νηρηίδ· ἔνιοι ᾖ ἐρανῦ κ γῆς. ΛΥΚ. Ὑπὸ τὴν Λυκαίαν φησὶ χωρίον, καλεμένην Καλλιστοῦς, ἐς ὃ ἐλθοῦσαν τὼ Λυκάον Καλλισὼ θυγατέρα ἄρκτον ἔσαι, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. ἵν φησιν Ἀρατ ὁ ἑρανὸς ἠσερίαν.

124 ΜΑΙ. Μαίναλον ὄρ Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλε Λυκάον ἡρ Ἑρμοῦ. ἔνθα ἡ Ἀτελάντη τὴν Ἰάσονι

125 Τὰν Σικελάν, Ελίκας ὃ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῶο Λυκαονίδαο, ϑὺ μακάρεσσιν ἀγαϑόν.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Εἰϑ' ὦναξ, κὴ τάνδε φέρ' ὐπάκοιον μελίπνοων
Ες κηρῶ σύριγγα καλάν, ὡς χεῖλος ἑλικτάν.
130 Η' γὰ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἔλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῶ ἴα μὰν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἀκανθαι·
Α' ὃ καλὰ νάρκισσος ἐν' ἀρκεύθοισι κομάσαι·

παρέχετ δόρυ ξένιον·
Δεξιτερὴ δ' ἔλεν ἔγχος ἐκηβόλον ὄρρ' Απαλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτε οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125 ΕΛΙ. Τὲ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥεῖαζ τοῖς τ' ὑετῶν ὁμῶροις, κὴ πηγῶν ὕδασιν ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὄρει τῷ Αχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτου τάφῳ κεφαλή. κὴ Ομηρ. Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· ἐς ὃν φασι τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄχρηστα γίνεαζ.

126 ΑΓΑ. Ηχὼ ἔκπληξιν ἔχον, ἀφὰ τὰ ὺ αὐτᾶ γινόμενα. Αλλως. Ο νὲς. Ω Πὰν Πάν. ἔστε ἐς κῆ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤχω, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα ϑ' Λυκαίε· ὁρᾶ ὃ Αρκαδίας τὸ Λύκαιον· ἔστε σύριγξ ϑεὲ ἔρχη τὸ μέγα Μαίναλον· ὁρᾶ κὴ τῦτο Αρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὸν νῆσον τὸν Σικελὸν, ἀντὶ ϑ' τὸν Σικελικὸν. τ' Ελίκης ὃ τὸ Ρίον καβάλιπε, κὴ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα σκεῖνο ϑ' μὲ ϑ' Λυκάονο, ἤχω ϑ' Μαινάλε, ἀφ' ὗ τὸ ὄρᾶ Μαίναλον, ὃ κὴ τοῖς ϑεοῖς ἐσι ϑαυμαζόμενον. τὸ ὃ Ρίον ἀκρωτήριόν ἐσι τ' Πελοποννήσου, συνεπῶς τῷ καλαμένῳ Αντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127 ΛΗΓ. Ωσπερ ἤρξασθε, ἕτω κὴ λήγειν ποιήσετε. παρασκελυσμωτικὸν ἐπιφώνημα τὸ ἴτε, ἀντὶ ϑ' ἀγετε.

128 ΕΝΘ. Ελθὲ ὦ ἄναξ, κὴ τῳδὲ τὸν καλὸν σύριγγα τὸν γλυκύφωνον, τῦτο γὰ τὸ μελίπνοων, ὁκ κηρῷ δύπηκτον ὖσαν ϑεὲ τὸ χεῖλο ἑλικτὸν, ἤγουν ϑεεφθημμένον, φέρε, ἀντὶ ϑ' λάβε. ὄντως γὰ ἐγὼ ὑπὸ ϑ' ἔρωτο ἤδη ἔλκομαι ἐς τ' ᾅδου. δύπηκτον ὃ λέγα τ' κηρὸν, ὡς δύκολως πηγνύμενον, κὴ μελίπνοων, τῶν ὀδωδᾶν ἀφ' τ' κηρόν. Αλλως· τὸ ἑξῆς, Λάβε τῶν σύριγγα τὸν ὁκ κηρῷ δύπηκτον ϑεὲ τὸ χεῖλο ἑλιγμένον ὐ τῷ συρίζειν.

132 ΒΑΤ. Η βάτο ϑηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ὐπτιῶσα κὴ ἡ νάρκισσο· παρὰ ὃ τῷ Αελιοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133 ΑΡΚ. Αρκεύθος, εἶδος φυτῦ ἀκανθώδους. τὸ ὃ κομῶσαι ἀντὶ ϑ' ἀναϑῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ ϑεσταλικῶν. Αλλως. Νῶ δ' ἴα μὰν φορέοιτε. νῶ ὃ ἴα μὰν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ ϑ' φέρετε, τουτέστι, γένεσϑε, ὑπερέφετε, φέρετε ὃ αἱ ἄκανθαι. ἡ ὃ καλὴ νάρκισσο, κομῶσαι, ἀντὶ ϑ' βλαστησάτω ἐπὶ τῆς ἀρκεύθοις. ἀκανθώδες φυτὸν ἡ ἄρκευθο. τὸ ὃ κομῶσαι, γίνεται ἀπὸ ϑ' κομέω κομῶ, ὁ λέγε ἐ μόνον ἐπὶ τειχῶν, ἀλλὰ κὴ ἐπὶ φυτῶν. πάντα ὃ συνηλαγμένα γνοίεσϑω κὴ τὸ ἄνω πλαμῶν χωρεῖσιν αἱ πηγαί.

134 ΚΑΙ

Πάντα δ' ἔναλλα ἠμύοιτο, καὶ ἀ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπὶ θριάσκῳ· καὶ πὼς κυνὸς ὠλαφος ἔλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι χαρύσσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν, τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· πά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπᾳ
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσας φίλον ἄνδρα, τὸν ὑ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς·

134 ΟΧΝ. Ἠγνοεῖ ἅπαξ ἐνείκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, χρυσησάτω, σκήψεψάτω, ἐπὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκῃ. Ὄχνας, ἀπίας καὶ ἀχερώδας, ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν λέγει τὸ ἐν τῇ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας πνεῦσας ὕσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄσχεν δεκεῖν· ἀπίας δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δενδρύσι φυῆναι, ἢ ἐλέγετο Ἀπία.

136 ΣΚΩ. Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτρεπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν χρέφεσθαι, Σκῶπές τ' ἰρηκές τε. Οὐ δεῖ γὰρ φησι χρέφεσθαι χωρὶς τοῦ σ. οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δὲ φησι, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ ἔτω κηλεῖ. Τυραννίων δὲ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἷον, σκίοπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὸν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὸν φωνήν. Ἀλλως. καὶ τοὺς κυνὰς ἀλαφος ἔλκει. ἀντὶ δὲ καὶ τοὺς μαστοὺς τοῦ κυνῶν, ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐν τοῦ ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς ἀηδόσι χαρύσσαιντο, ἀντὶ δὲ εἰς ἔριν φωνῆς ἐληλάσασιν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας.

138 ΑΠΕ. Η ἀνεπαύσατο. σὺφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὁμηρος· Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκειον ὕπνον.

139 ΛΙΝ. Ἐπικληρώσῃ τὸ χρεών. καὶ Ὁμηρος· Γενομένῳ ἐπίνησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἐρίου σημαίνουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὖτη δὲ αἰ μοῖραι, ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὸν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140 ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέβαινε, καὶ τὸ Ἀχέροντα δηλῆ.

141 ΦΙΛ. Καλῶ πρῶτον βύρσαν βωκολικόν. φίλον ἄνδρα· ἐπὶ πάσης οἰκείως διείρηκε. Ἀλλως. ὁ νῦς. καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγουν, ἀναπολέσασα, ἀνεζωῶσαι. πάντα μὲν λίνα, τουτέστι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο· καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥοῦν, δηλονότι. Ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τουτέστιν ἡ συμφορὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν περισσοφιλῶν αὐτοῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν δὲ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον παῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὡς μὶν ἀμέλξας,
Σπείσω τᾶ μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ᾽· ἐγὼ δ᾽ ὔμμιν κὴ ἐς ὕστερον ἄδιον ἀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γλύοιτο,
Πλῆρες ἢ καδίων· κὴ ἀπ᾽ Αἰγίλω ἰαχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν· τέτριγος ἐπεὶ τύγε Φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνί δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κεφάλαισι δοκασεῖς.
Ὢλ᾽ ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ᾽ ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτήσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνᾶξῃ.

143 ΣΚΥ. Ἡγεῖται, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, ἀποσπάσας ποιήσω ταῖς Μούσαις. εἶτα ἀπτεινὶς πρὸς τὰς Μούσας κὴ φησίν· ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀπαιάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάειν ὑμῶν κὴ ἐς ὕστερον, ἥξειν εἰς τὸ ἑπτὸν, ἅπερ ἡδύτερον.

146 ΠΛΗ. Ἀγλωννυμικὸν τό τοι. εἴθε γλύοιτο τὸ καλὸν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147 Πλῆρές τοι καδέων. Γράφε κὴ πλῆρες ἢ. καδίνες ἢ τὰ ὑπὸ τᾶ κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Θαύμαστον δέ, τοὺς κηρὸς τοὺς ἔχοντας τᾶ κηφιλώνων τὰς γένυς. οἱ μὲν ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τᾶ κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίε. ΑΙΓ. Αἰγίλου, δήμου τᾶς Ἀττικᾶς ἀπό τινος φυλᾶς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰαχάδες ἡδεῖαι κὴ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ κὴ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ κὴ νῆσος μεταξὺ Κρήτης κὴ Λακωνικᾶς ὅτω καλεμένη. Ἄλλως. ΠΛΗ. Ἡγεῖται μέλιτος κηρίου. βέλτιον δὲ συνάπτειν τὸ τοι. κὴ ἀπ᾽ Αἰγίλω εἴθε τρώγοις ἰαχάδα ἡδεῖαν ἀντὶ δὲ ἀπὸ τᾶ Ἀττικᾶς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148 ΦΕΡ. Ἡγεῖται βέλτιον τέτριγος.

149 ΑΡΕ. Ἡγεῖται ἰδοὺ τὸ δέπας, θεάσεται φίλος, ὅπως καλὸν ὀσμὴν πέμπει.

150 ΚΡΑ. Ἐπὶ κεφάλαις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλύσθαι. ἀντὶ δὲ ἔοικε· ἐπεὶ ἀνῆκε πάντα τότε. Ἄλλως. Δοκασεῖς· ἡγεῖται δόξεις· νομίσεις πεπλύσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τᾶ Ὡρῶν, ἅτως ἐσὶ δηλόοτι ὡραῖον.

151 ΙΘΙ. Ἡγεῖται δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἢ ἡ ὡδὸς τὸ γλυκὺ ἀφύσερος, κὴ θερμὴ, ἀπὸ δὲ κιοσῶ τὸ γλυκῶ, κὴ δὲ αὖτω τὸ καίω. εἰ δὲ κινάσθαι χράψεις, κινάσθαι ἐσὶν ἡ ὡδὸς τὸ κινεῖσθαι ἀφύσερος, ἤγουν, παχεῖα αὖξε. ἀπὸ δὲ κινῶ, κὴ δὲ αὖτω τὸ καίω. Ἄλλως, Κισσαίθα ὄνομα αὐτῆς· ἐκ δὲ κιοσῶ κὴ δὲ αὖτω, ἡ κιοσὸν λευκὴν καπνιζομένη. αὖτον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ δὲ λαμπρὸν γίνε μιζαληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΙ Δ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτόν. ΑΙ. Τῆς σωνόμου δηλονότι τερόμβρας.

152 ΜΗ. Τὸ δὲ, ἀπὸ κοινοῦ. ἤγουν, ἐ μὴ ἐπιῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μαιδίῳ πρὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, ἀφ' ἑσπέρας Θεστυλίδος ἐπαλαμενμένη, ἐφ' ἑαυτῇ περᾶται μεθ' ἑσπέραν ἐπικαλυμμένη τὴν Σελήνην καὶ τὸ Ἐκάτιον, ὡς ἐπὶ τὴν ἔρωτι συμπαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὸ δὲ Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τοῦ Σώφρονος μετείληφε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι· πᾶ τὰ φίλτρα;
Στέψον ταὶ κελέβαν φοινικέῳ οἰόις ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρυὶ εἰῶντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ πάλας ὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τιθυάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωριεῖ ἀλεκτῷ. ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Σιμαίθα.

2 ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δὲ ἐστὶν ὄνομα πάλαι. ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικοῦδες. Εὐφορίων δὲ ποτήριον λύπην· Ος τις ἐμοὶ κελέβῃσι Λυκωνίδα μισῶν ἀπούρᾳ. ΟΙ. Προσάτευε ἄλλῃ, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ. ὡς σωτειρᾶνται δὲ καὶ τούτου ἕνεκα τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην, τὴν λειπλοπέτω καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρῶν τοῦ σωθῆναι, τὴν φοινίκῃ· ἤγουν τὴν κοκκίνῃ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην.

3 Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυῖεῦντα] ἵνα τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρυόντα μοι, κατεθύσομαι, ἤγουν κατεργαστοῦμαι, ἢ κατεργαστοῦμαι, ἐν πυρὶ καίσας τὰ ἐπὶ τούτου σωτήρια φάρμακα, ὥσπερ τὸ λείπειν λέγεται μὴ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἀπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὴ καὶ ἀντὶ τοῦ τὰ περόντων ἀπαρχὰς καὶ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὕτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τὰ περόντων. τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν, ἔλεγον ἐπὶ τοῦ σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ πήσειν τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἵνα κατεθύσομαι. ὁμοίως ἀντὶτοῦ κατακλιθῶ, ὡς ἐν τῷ· ἵνα εἰδόμην ἄμφω. βαρυοῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρυόντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. οὕτω γὰρ σωζφόνῃ τὴν μέτρῳ βραχὺ ἔχων τὸ ευ. τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ

Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀναρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὠίχετ' ἔχων ὅτ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἄτ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὡς νιν ἴδω, ἢ μέμφομαί οἷά με ποιεῖ.
Νιῶ δέ νιν οὐ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελάνα
Φᾶνε καλόν· τὺν γὰρ ποταείσομαι ἄσυλα δᾶμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι

ὧν ῥήματα, ἐπὶ δ' μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷον, κελῶ, κελνῶ· δύρομαι, δύρωμαι· πλατύομαι, πλατινῶμαι.

6 ΑΡΡ. Ἐκρύσεν. ἀράσσω, δι' ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δ' ὅτε ἔχρισι χρείαν σκτείνας τὸ α, καὶ ἕτερον ρ παρεθήκασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ σκκλίνοντες· τὸ κοινὸν ἄρραξον λέγουσι, τῇ παρεθήκῃ δ' ρ τοῦ ἀρχικοῦ αὔξοντες.

8 ΠΑΛ. Παλαιστρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. σύνταῦθα δ' ἐπὶ δ' παρατέρου λέγει σημαινομένου.

10 ΣΕΛ. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· ὅτι τῶν ἐρώτων οἱ μὲν ἄνδρες σύνοικοι τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Αλλως. Τὰς ἔρωτικὰς κατεχομένας τοῦ σελήνου μετακαλεῖται σωφρονεῖς. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν περίπτυξαν τὸν τοῦ καλλυμένου Ιππολύτου. καὶ τί δ' τοῦτο ἄτοπον; ἔνιοι φασὶν, ὅτι ἐπιδὴ σιγηλή ἐστιν ἡ νύξ· δεῖ δ' τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος, ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖστον Αφροδίτης· ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη δεῖ ἐρωτικοῦ τινα γίνεσθαι· παρὸ καὶ τοῖς τοῦ αὐτοῦ πάθει κεχρημένοις συμπορεύεται. ἢ ὅτι Δάφνις ὁ θεὸς, καὶ τοῦδε πόθος τοιοῦτο.

11 ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον ἀθυμενήσω, ὦ σελήνη.

12 ΕΚΑ. Τοῦ Ἑκάτου χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νεκρέων πρύτανιν, καθά καὶ Σώφρων. Ηραν μιχθεῖσαν Διὶ χθονῆσαι παρθένον. ὄνομα δ' αὐτῇ θέσθαι Αγγελον. ταύτην δ' μὲν τοῦ χθόνησιν, ὑπὸ τᾶς νύμφας δεθῆναι παρὰ δ' Διὸς τρέφεσθαι. αὐξηθεῖσαν δ', κλέψαι τὸ τ' Ηρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἄλουν ὅτ' χρίοιμον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. ἀφ' ὁμοίου τοῦ Ηρου καὶ ἐφορμῆσαι βελόμενον αὐτοῦ κολάσαι, τοῦ μὲν αὐτὰ μὴ τοπεῖν εἰς γυναικὸς τοκάδας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δ' πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὀργὰν τοῦ μὲν Ηραν ἀποκλῆσαι, τὸ δ' Διὰ, τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθαίρειν· ἐκείνους δ' ἐπὶ τοῦ Αχερουσίαν λιμνοῦν ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τοῦ θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Αλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Εκάτην Ἀφορέσασαν ἰαυῖ καὶ μεγέθει. λὼ ὑπὸ γλῶ πιμφθῆναι ὑπὸ δ' πατρὸς, ὡς ὑς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νυῶ Αρτεμις καλεῖ, καὶ φύλαξ, καὶ ὁδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥ. Διὰ τὸ σκύλακας σκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Εκάτῃ. Αριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι· Τί δ' κυνίδιον λεπτὸν λαικὸν ἐπείω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Αλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκορισικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ· σύνταῦθα δ' σκύλακες, ἀντὶ δ' κυνὸς. Τὴν Εκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι δ'

Περσε-

Ἐρχεθόθεν νεκύων ἀνάτ' ἠείαν τε μέλαιναν αἷμα.
Χαῖρε Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδουσα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τὠμὸν ἐμὸν πολὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι τοῦτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ὀπίπαυε
Θέστυλι δηλαίᾳ· πᾷ τὰς φρένας ἐμπεπότασαι;

Περσεφόνη· τὸν Ἑκάτην ἢ καὶ τὸν σελήνην ἐπικαλεῖ) ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τὰ κατὰ τὸν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13 ΗΡ. Ἠείκ οἱ τάφοι, παρὰ τὸ συνηλοῦσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὸν ἐπιχεομένων τοῖς νεκροῖς ὕδατων, ἤγουν γλῶν, ἢ ἐστιν ἱερά.

14 ΔΑΣ. Η ἢ οὐκ ἂν τις ἀμπιλάσειεν· ἢ τὸ δια ἐπιπαθῶν, παλυπίλαξε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμικὴ· ἢ ἔσκειται ἡ θεὰς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ ὡσανειλάζουσι ταῖς θεαῖς, τουτέστι φωσφόρῳ· ἐπεὶ ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ σελήνῃ. Αλλως. Νεκύων ἀνάτ' ἠείαν] ἤγουν ἀπὸ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι ἢ, σφόδρα πληγιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παραμένει· τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους ἐδὲν ὅτι τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, ὅτι τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, ὅτι τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15 ΜΗ. Επ καὶ νῦν τὸν σεληναίῳ ὄρει ὄρμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἐκρῆναι τὰ φάρμακα.

16 ΠΕΡ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ομήρῳ Αγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἰδεν, ὅσα τρέφει σύρεια χθών.

17 ΙΥΓ. Ἴυγξ, ὄρνεον Αφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες νυκτερινὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ δὲ συνόντος ζῴου ἰυγξαι, ὡς φησι Πίνδαρος, καὶ Αριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῴων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων, ἢ κίναιδος· ἢ παρὰ Ρωμαίοις σφυρυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ παντοίως τρέφειν καὶ λυγίζειν τὰ αὐχένα ἢ τὸν πυγμήν. ἢ τὸν Ἴυγξα, ὡς φησι Καλλίμαχος, ἠχοῦς θυγατέρα. φαρμακοῦσιν ἢ τὰ Διὸς, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν καὶ ὁ Ἥφαιστος εἰς ὀργισμὸν αὐτὸν μεταβαλεῖν, καὶ σωφρονεῖν ταῖς φαρμακείαις. Αλλως. Ἴυγξ, ἡ λεγομένη σφυρυγὶς· ἣν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικόν τινα πάθος· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴυγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαοιδὰ ἄλλως καὶ χαρίσματα, καὶ μεταφορῶς· ἐνταῦθα ἢ ἴσως τὸν σφυρυγίδα λέγει, διὰ οὐ κατασκευῆ τινί ἡ Σιμαίθα ἔχουσι τοῦτο ἐπάδει.

18 ΑΛΦ. Ως τὰ μαγευόμενα ἄλφιτα θυσῶν. τοῦτο ἢ θυλήματα ἔλεγεν. τάκεται ἢ τήκεται, θυμιᾶται, καὶ δὲ πυρὸς ἀναλίσκεται. χαῖρε] ἔπι καὶ κάπτει. ῥόμβος ἢ ὃν οἱ Αττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, δεκὰς ἔν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τέλειος, τὸ ἢ τάκεται, ἐπὶ κηροῦ καὶ χρόνου, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τὰ κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα ἢ ἁπλῶς, ἀντὶ δὲ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19 ΠΑ. Ποι ἔχεις τὸ χοιρῶν ἐκτετυπισμένον.

Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὸν καὶ τὸν ὄπταρμα τέτυγμαι;
Πάυσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάντων.
Ἰΰγξ ἕλκε τὺ τὸν ἐμὸν πολὺ δῶμα ϖ ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασιν· ἐγὼ δ' ὅτι Δέλφιδι δάφνᾳ
Αἴθω. χ' ὡς αὐτὰ λαχέᾳ, μέγα καππυείσασα,
Κηξαπίνης ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω νιν Δέλφις σὺν φλογὶ σαρκὰ μαθοῦσα.
Ἰΰγξ ἕλκε τὺ τὸν ἐμὸν πολὺ δῶμα ϖ ἄνδρα.
Ὡς τῦτον ϖ καγὼ ἐγὼ σὺν δαίμονι πάκω,
Ὡς πάροιθ' ὧν ἔρωτος ὁ Μυῶδιος αὐτίκα Δέλφις
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ὃν Ἀφροδίτας,
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ἰΰγξ ἕλκε τὺ τὸν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ ἄνδρα.
Νιῶ θυσῶ τὰ πίτυρα. τύ δ' Ἄρτεμι κὴ τ' ὐ δύνᾳ
Κινήσαις Ῥαδάμανθα, κὴ εἴπ περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

τοπισμῶν· ὄντως βδελυρὸς, κὴ σοὶ γέλως μεγάλυμαι;

22 ΑΝΙ. Ἤγαγε, ἐλύπησε. κὴ ἐγὼ κὴ Δ Δέλφιδ Δάφνιν καίω· κὴ ὡς λακήσᾳ μεγάλως πυρακλωθεῖσα, κὴ ἐξαίφνης ἀναφλήσεται, κὴ ὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, ὕτω κὴ ὁ Δέλφις ὐ τῇ φλογὶ Δ ἔρωτ τηκέτω.

26 ΑΜΑ. Ἄμαθον ποιήσω, ἀφανίσω, ἄμαθ γὰ ἡ κόνις.

28 ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τῦτον τ κηρὸν ἀναλίσκω, ὕτως εἴθε ἁλῴρέοιτο σῦθις κὴ σὸκ εἰς ἀνακολὰς ὑπὸ Δ ἔρωτ ὁ Μυῶδις Δέλφις. σὺν δαίμονι ϗ, τῇ σελλύῃ ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρ φησὶ· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται σῦθις γινομένῳ. καθιδρύσαντο ϗ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ ϗ Μυῶδις ἀπὸ τόπου. Μυῶδ γὰ Ἀρκαδίας, ἔνθα λῶ ὁ ναυίας. οἱ ϗ, Καρίας φασὶ τὸν Μυῶδον.

30 Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ τρέφεται ἕτ ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδίτης, ὕτως ἐκεῖν τρέφοιτο πρὸς τῆς ἐμαῦς θύρας.

33 ΘΥΣ. Θυσῶ, πυρὶ καύσω. λῶ ϗ καθ' τούτου Ἑκάτην ἐκάλεσε, τοῦτον νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑποπεμένην πρὰ κοινωνίαν τοῖς θεαῖς.

34 ΚΙΝ. ῥ' ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμανθα τ λίθον, ἢ τ ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον ϗ τ Ῥαδάμαντα, ὃν γράφω τ Πλάτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς κὴ ἀδάμαστος. ταῦτα ϗ ἀναφέρει ἐπὶ τ Δέλφιδα, κὴ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆς δόνα, κὴ εἴπ ὡς στέρνον ἔχει Δ σώματ. Ἄλλως. κὴ εἴπ ὡς ἀσφαλὲς

ἄλλο

Θέςυλι ταὶ κιώες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.
Ἀ θεὸς ἐν πιόδοισι· ϐ χαλκίον ὡς τάχες ἄχῃ.
Ἰϋγξ ἔλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' αἴδρα.
Ἠίδε, σιγᾷ μὰ πόντος, σιγῶλι δ' ἄηται·
Ἀ δ' ἐμὰ ϔ σιγᾷ τέρνων ἔντοσθεν δμῖα.
Ἀλλ' ὀπὶ τλώῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακᾶ κὴ ἀπάρθενον ἦμαρ.
Ἰϋγξ ἔλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποστίνδω, κὴ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τλώῳ ϖδακέκλιται, εἴτε κὴ δμὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ

σφαλὲς ἄλλο] κὴ ἔ τις ἐσὶν ἐν τᾷ ἄδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι ϐ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, κὴ κ μηδεμίαν μηχανὰν μαλάττεσθαι δυνάμενος, κὴ τῶτον κινήσας ἂν, ἀντὶ τῦ μαλάξαις· κὴ ἔτι ϖς ἀσφαλὲς ἄλλο, ἢ γρᾶυ σκληρὸν κὴ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Ἄρτεμις δ', ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35 ΘΕΣ. Πρὸς τλῶ παιδίσκλω φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ὐκ ἂν ὠρυγῶν τ θεῦ κ τὰς τελούσας πφλωΐας. διὸ ϖροτίθησι κρθόσον πάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι ϖδὲ ἔλαθεν αὐτλῶ φανεῖσα.

36 ΤΡΙ. Ἰδρύοντο δ' τλῶ Ἐκάτου ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τ κρθαιρομένων κὴ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φερσείας τ Αἰόλα κὴ Διὸς παῖδα αὐτλῶ γεγενέναι, κὴ ὑπὸ τ μητρὸς εἰς τελούσαν αὐτλῶ ἐρριφθαι. τ δ' Φέρητος βυκόλων ἀνελκομένων κὴ ἀναλαμϖανομένων σκηρέψαι. διόϖερ ταῖς τελούσαις ἱερὸς τ θεῦ νομισθῆναι ἱδρύοντο δ' αὐτλῶ κὴ ϖρὸ τ θυρῶν, ὡς φησιν Αἰσχύλος· Δίσποιν' Ἑκάτη, τ βασιλείων ϖρόδρομος μελάθρων. ΧΑ. Τὸν δ' χαλκὸν ἐπῄδον, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τ σελήνης, κὴ ἐν τοῖς κατιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι κὴ ἀπέλασικὸς τ μιασμάτων. διόϖερ ϖρὸς ϖᾶσαν ἀφοσίωσιν κὴ ἀποκάθαρσιν αὐτᾷ ἐχρῶντο, ὡς φησι κὴ Ἀπολλόδωρος ἐν τᾷ ϖρὸς θεῶν. τὸ ἄχῃ, ἀντὶ τῦ ψόφῃ, κρᾶσις, ἐπεὶ ὁ τῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατιχομένοις. φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τ ἱεροφάντλω τ Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρύειν τὸ καλούμενον ἦχεῖον. κὴ ϖαρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, ἐώθασι κρύειν λέβητα.

40 ΤΑΛ. Ὅς με τλῶ ἀθλίαν ἀντὶ τῦ κατάσασιν ἔχειν γυναικὸς, ἐποίησεν εἶναι ἀχθῆ κὴ ἄσεμνον. τὸ δ' ἦμαρ, ἀντὶ τῦ εἶναι, ὐκ τῦ ἐμέρθαι γίνεται, ὐκόλῃ τῦ ϖρώτου μ, κὴ τροπῇ τῦ ε εἰς η, κὴ ἀποκοπῇ τ αι διφθόγγου, ἦμαρ.

45 ΘΑΣ. Θησεὺς γὰ ἁρπάζας Ἀριάδνλω τλῶ Μίνως, κὴ ἀπάρας εἰς Δίαν, τλῶ νῦν καλουμένλω Νάξον, κ Διονύζῳ βάλησιν λήθῃ πνι χρησαμένου,

Ἐν Δίᾳ λαθῆμῳ εὐπλοκάμου Ἀελάδνας.
Ἰὺγξ ἔλκε τὺ τλῶον ἐμὸν πολὶ δῶμα ϖ ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ὄστι πρὸ Ἀρκάσι, ϖ δ' ὀπὶ πᾶσαν
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα ϖ θοαὶ ἵπποι
Ὡς ϗ Δέλφιν ἰδοιμι ϗ ἐς τόδε δῶμα περῆσαν
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἐκβάδε παλαίστρας.
Ἰὺγξ ἔλκε τὺ τλῶον ἐμὸν πολὶ δῶμα ϖ ἄιδρα.
Τᾶτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας ὃ κρώσσειδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὥν' γὼ νῦν πίλλοισα κατ' ἀγρίω ϖ πυρὶ βάλλω.

στόμφ, ἀπέλιπεν αὐτὸν καθόδυζαν. πολλαὶ δ' ϗ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι· ἥτε ὡς τ Κρήτης, οὐ ἡ σὰν εἰκὸς μόνη συμβῶσα τὸ ὡς τὸν Ἀελάδνιον, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· ϗ ἡ ὡς Μῆλον, ϗ ἡ ὡς Ἀμοργὸν, ϗ ἡ τ Κέω χερρόνησος, ϗ ἡ Πελοποννήσου.

48 ΙΠΠ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ ὡς ἕλκοντοί ϗ πολυπράγμονες, ἃ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τὰς ἀποικουμένας πόλεις ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τ μετώπου γλοιῶδες, ἔλαττον ἰχνεύου, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δ' αὐτὸ ϗ ἀπολείχουσιν οὗτοι αἱ ἵπποι. ϗ εἰ τᾶτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μή, ἀπεχθάρεσι, ϗ ἀ ὡθήσιεντα. Ἀφ' τὸ φυσικῶς ἂν συμβαίνειν ὡς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, ϗ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δ' ὅτι εἰ ἀφθοίντο τ ὀσμῆς αἱ ἵπποι, σκιμαίνοντα πρὸς τ ἔχοντα αὐτό. διὸ ϗ ὅτ ὡ μέμνηται τᾶ ἱππομανᾶς, ὅτως συντιλεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὡς φησιν Ἀριστέλης ϗ Θεόφρασος. Ἄλλως. Κρωβύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν κάρπον ὡς σικύα ἀγρίω, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος· ἀκανθῶδες. ὃ μὲν τοι προσίησιν, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμίγνυται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦλμα ἀπὸ τᾶ φύλλος ἐν τοῖς πώλοις, ὡς φησιν Ἀριστέλης. λέγει γὰρ ϗ Ἀρχίλοχος τὸ φῦλμα φυτόν· Ἐθέλω γὰρ ἄλλου οἶδα τοιοῦτου φυτοῦ ἔικασιν. ἀντὶ τᾶ, φύλλου. ὁ νῦς· Φυτὸν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν ἱππομανές. ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται ϗ τὰ ὄρη, ϗ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τᾶτο ὥσπερ ἐφιερμηνευτικὸν ἐπάγει τᾶ ἱππομανές. ὃ δέ κυνὶ ἢ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους ϗ τὰς πώλους. ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ, ϗ συνουσίαν ποιεῖ, ἐπὶ τὸν αὐτᾶ ζήτησιν ὀσφρώμενον.

50 ΩΣ. Οὕτω ϗ τ Δέλφιν ἴδοιμι μαινόμενον δηλονότι, ϗ εἰς τόδε τὸ οἴκημα εἴθε ἔλθοι ἐκ τ λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρᾶν δ' λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες, ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53 ΤΟΥ. Τᾶτο τὸ μέρος τᾶ ἄκρου τ ἑαυτᾶ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα κατακάλλω σὺν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἵνεκεν τῷ δέσμης. ὅτως ϗ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσῃ. κρωβύαν, τὸ ἄκρον τᾶ κάτω

μέρους

Αἰ αἰ ἔρως αἰπρέ, τί μὺ μέλλω ὀκ χροὸς αἷμα
Ἐμφύς, ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ὀκ βδέλλα πέπωκας;
Ἰὺγξ ἔλκε τὺ τἰῶνι ἐμὸν ποτὶ δῶμα ϙ ἄνδρα.
Σαῦρά τοι πείσασα, κακὸν ποτὸν αἰόλον οἰσῶ.
Θέσυλι, νιῶ ϝ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμα-
Τᾶς τἰῶ φλιᾶς καθυπέρτερον· ἃς ἔπι ϗ νιῶ (ξον
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μὺ λόγων οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ὐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάτω.
Ἰὺγξ ἔλκε τὺ τἰῶνι ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Νιῶ δὴ μοιὼν ἐοῖσα πόθεν ϙ ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξῶμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῦτο;
Ἦ θ' ἁ τᾶ ὐβύλλειο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξώ

μέρες ϝ σὺν ὑμάτῳ. σύνταξιν ϗ κρόκωσιν λέγει, ἀντὶ ϝ μέρες ϝ κροκωτίδιον.

55 ΑΙ. Φᾶ, ὦ ἔρως ἀληθές. Ἀλλὰ τί μὺ τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ὠκπέπωκας, ἐμφύς με, ἤγουν κατασχών με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56 ΒΔΕ. Αἱ βδέλλαι σὺ λίμναις γίνονται ϗ σὺ ποτάμοις, ὥστε γέμουσι ϗ, τὸ αἷμα σκηλαίζουσι. ἔρπει ϗ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλω, ὃ ἐστιν ἐξαμέλγω τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγω, Ἀττικοὶ βδάλλω λέγουσι. Νίκανδρος· Καὶ σιφλοδέλμιν ἰὸν γλάζης.

58 ΣΑΥ. Τὼ κοινῶς λεγομένω χλωροσαῦραν. Ἀφλεγῦσα γὰρ ϗ σὺν θυμῳ μένη, τὸ ἀφ' ἑ σωρὸς ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αἰόλον δώσειν. ἔστι ϗ αὕτη δυσχερὴς, ἢ τις ἀποκλαυθεῖσα ϗ ξηρανθεῖσα, ϗ σωτρισθεῖσα, σιὼ ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθευται γοῦν, ὡς ϗ τῦτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59 ΘΡΟ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα· Κύπριοι ϗ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ ϗ φάρεμμα, ὥς φησι Κλείταρχος, Ὄμηρος ϗ πέρδικα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ὀκ τῆς γῆς.

60 ΦΛΙ. Γράφεται ϗ φιλίας, τουτέστι ἀπὸ φιλίας.

61 ΔΕΔ. Ἤγουν, ὀκδέδεμαι, ὀκκρεμής εἰμι, τουτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς ϗ, ἀδέμιον φρονίδα ποιεῖται μέ.

62 ΕΠΙ. Ἐπιψυχίζουσα, ἡσύχως ἐπάδουσα.

65 ΑΓΑ. Ἤγαγε, ἀπεῖξίνησεν;

66 ΗΝΘ. Ἀρχέται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ ϗ ὅτι ἦλθεν ἡ ϝ Εὐβοέως θυγάτηρ Ἀναξὼ κοινωνοῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, ϗ πομπεύουσα ἀγομένῃ τῇ θεᾷ. ἐώθεσι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι κοινωνοῦσαι αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ ϗ μυστήρια ταῦτα, Ἀθήνησι πολιτεύονται· σκαφηφορεῖν ϗ τῇ Ἀρτέμιδι, αἱ ὧραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι τὸ τῆς παρθενίας τῇ θεᾷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τελοῖσθαι τὸν φθόρειαν. ϗ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ νύσσουσαι ἐπισκεῖσθαι τὸν Ἄρτεμιν,

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηεῖα πομπεύεσκε φερίσαδον, ἐν δ' ὐ λέαινα.
Φεύγεό μευ ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' ἀ Θευχαείλα Θεῶνα τᾶφός ἀ μακαρίτις
Ἀγλίθυερς ναίοισα κατεύξατο κὴ λιτάνευσε
Τὼ πομπὼ θαήσαθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἀ μεγάλειος
Ὤμάρτεων, βύσσοιο καλὼν σύρμισα χιτῶνα,
Καὐμφιστλαμύδα τὼ ξυσίδα τὼ Κλεαρίστας.
Φεύγεό μευ ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Ἤδη δ' ὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτόν, ἇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε κὴ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἰὼ ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γναθεύς,
Στήθεα δ' ὑάλοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,

ἀξιέως συγγνώμης, ὅπ διεκρέθητε. Ἄλλως. ὁ νῆς· ἰὼθ' ἀ τῶ ὑεσάλοιο] ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τᾶ Εὐθύλα ἡμῖν θυγάτηρ δηλονοπ ἡ κωνηφόρω, εἰς τὸ ἄλσος τᾶ Ἀρτέμιδω· ἤρεων εἰς τὸ τέμενω τᾶ Ἀρτέμιδω, εἰς τ' ἀνατεθέμενον αὐτᾷ τύπον. ἄλσος δ' λέγη αὐτόν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67 ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Ἀναξοῖ δηλονοπ, πολλὰ μὲν κὴ ἄλλα θηρία σωεπέμπευε. φερίσαδον· ἤρεων, κὴ κυκλικῶς εἶσιν, κύκλωθεν. ἐζωγραφημένα δ' τοῦτα ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δ' κὴ λέαινα, ἐπόμπευε.

70 ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τᾶ Θεοχαείλα ἀπὸ τ' Θρᾴκης ἡ μακαρέτις· ἐτελεύτησε γὰρ τ' βίον δηλονοπ.

71 ΑΓΧ. Επιβριμαπκῶς ἀντὶ τᾶ πλησίον ναίουσα κὴ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τετάρτην, ὁρκους μοι ἐπέθηκε, ὡσὸς θεῶν λέγουσα, κὴ τοιαῦτα πνα, κὴ ἰκέτευσεν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσαθαι τὼ πομπώ.

73 ΕΓΩ. Ἐγὼ δ' αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυσχὴς, ἠκολούθουν. οἵτω δὲ μόνον ὁ ὄλεθρω κὴ θάνατω· ἀλλὰ κὴ πᾶν δεινόν. τοῦτο δ' λέγη ὅπ ἐπείσθη ἀφεθεῖν ἐπὶ τὼ θέαν.

74 ΞΥΣ. Ξυσὶς, γυναικεῖόν π ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως. περιπόλαιον λεπτὸν ὡ χρῶν) κὴ οἱ ἀρμαπηλάδ). ἔρηπαι δ', ἀπὸ τ' χρωῦ ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τᾶ ξύειν τ' χρῶπα.

76 ΕΥ. Ηρεων, ἅσα. τὸ γὰρ ὖσα ἀπὸ τ' ἕσσα γίνεπαι. κὴ τὸ μέσον τ' ὁδοῦ τ' πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ πὶ οἱ κήρυκα τ' Λύκωνω, εἶδον τ' Δέλφιν, κὴ τ' Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένως. τούτοις δ' ἰὼ χλωρὸς μὲν ξανθοτέρα ἐλιχρύσου, στήθη δ' λάμποντα κὴ πολὺ πλέον ἢ τὸ σῆθω τ' σελήνης δηλονοπ, ἢ τὸ φῶς.

80 ΩΣ.

Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μοι ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἴκεο, πότνα Σελάνα.
Χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοι κατὰ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας. ὃ δ' ἄκαλλος ἐφοίτεο, κοὐδὲ ἑλίσσων
Τιὼας ἐφεσσάμαν, ὐδὲ ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπιὼν ὄφρ',
Εἶγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὴ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα κ' δέκα νύκτας.
Φράζεό μοι ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μοι χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάλπω·
Ἐρρεῖτω δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δ' ὀλισθαὶ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς κ' δέρμα. κ' ἐς πόνος οὐκ ἐπέρησα,
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾶδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δ' χρόνος αὐτὸ φυλάσσων.
Φράζεό μοι ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὥτω τᾷ δώλᾳ ὦ ἀληθέα μῦθον ἔλεξα,

80 ΓΥΜ. Καθ' ἀπὸ τ' παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τὰς γυναίκας ἀγῶνας τ' πάλης λιποῦσιν.

83 ΟΥΚ. Καὶ ἐθαμῶς ὅτε τῆς πομπῆς ἐκείνης ἄκουσιν ἔχον, ἐδὲ ὅπως ἂς τ' οἶκον ἐπανέστρεψα. τοῦτο γὰρ ὁμοῦ, τὸ πάλιν ἀπιὼν ἔγνων.

85 ΑΛΛ. Ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς, ἐθαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ὁκτὼ φροντίδ' καὶ γνώμης ἐποίησε. χρώφι καὶ ἐξάλλαξεν· ἵν' ἦ ἐξήλησε. Ἄλλως. Ἀλλάπαθε παρ' Ἀττικοῖς τὸ κενώματα. καὶ λάπαθος βοτάνη τις κενωτική.

86 ΚΕΙ. Καὶ κείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγίνετο κομιδῇ χλωρῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88 ΠΟΛ. Χλωρὸς, ἢ ξανθός. θάλπος γάρ ἐστι ξύλον τι ὁ καλούμενον σκυτάλιον, ἤγουν σκυδικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ γὰρ τὰ ἕλκη βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης γάρ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὸν θάψαν πρὸς τὰ ἐπώτια βάπτεσθαι γάρ φησι τὰς κροκωτούς.

90 ΟΣ. Ὀστέ' ἀκμὴν ἐστὶν ὑποτόλοιπα καὶ ἐς τὸν χρόνον ὀλίγον οὐκ ἀπῆλθον, ἢ τις ἐπῳδαῖς ἠπίσατο χρῆσθαι. ἀλλ' ἐδεμία ἰῶ ἀνάπαυσις, ἀεὶ δ' ἀκριβίζομαι ὑπ' ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94 Χ'Ω. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ὑπ' ἐρώτος

Εἰ δ' ἄγε Θέξυλί μοι χαλεπᾶς νόσω ἤρε τι μᾶχες.
Πᾶσαι ἔχ' με τἀλαγναι ὁ Μαῶλος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ ταὶ Τιμαγήτοιο παλαίστρω.
Τίνει γὰ ποιτᾷ, τίνει δέ οἱ αὐτὸ καθῆλες.
Φράζεό μευ ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνια Σελάνα.
Κἠπεὶ χἀνὴρ ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον·
Κἠφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλᾷ κἠ ὑφάγεο τᾶδε.
Ὡς ἐφάμαν· αὖ ἰῶθε, κἠ ἄγαγε τὸν λιπαεθλέων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐσόπησα
Ἄρτι θύρας ἐπὶ τᾶν ὁδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κυύφω,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνια Σελάνα)
Πᾶσα μὰν ἐψύχθην χιόνος πλέον, οὐκ ὢ μετώπω
Ἱδρὼς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

πεάγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλειξε τερα πληθωτικὸν ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων τὸν ἀληθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, ὅτωσι πολλάκις λαμῶάνεται. οἷον φίλε ἀντὶ ἐπῦσα· ἔα ἄγε ὦ Θέξυλί μοι ἐπινόησον, τοῦ φίλος· κἠ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

πνὰ μηχανὴν ἔξυρε, ἵνεκα τοῦ χαλεπῆς μευ κἠ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μαωδίος πολλὰ βαρυνῶ. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὸν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναπαύεται κἠ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99 ΦΡΑ. Σωιχῶς ἐπικωλεῖ τὸν στιλπνὸν· ἢ ὡς σωιεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς κἠ αὐτὸν ἐρασθέισαν Ἐνδυμίωνος.

100 ΚΗΠ· Καὶ ἐπιδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα ἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἥσυχως νεῦσον, κἠ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, κἠ ὀδύρεται αὐτῷ ὠδε. τὸ ἥσυχα Μουσικὸν παρώξυνεν, ἴνα ἢ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δ' ὅτι πὰ ἐς α ἐδέ-

102 ΩΣ. Οὕτως ἔφλω, αὐτῇ δηλονότι τῇ δούλῃ. ΑΔ. Αὐτὴ δ' ἀπῆλθε κἠ ἤγαγε τὸν δύσαφῆ Δέλφιν δηλονότι ἐς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103 ΕΓΩ. Ἐγὼ δ' ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὸν φλιὰν τῆς θύρας ὑπερχόμενον, ἤγαγον ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἑλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασι ἐψυχρόμενον.

107 ΙΔΡ. Κατέσειε, κουφοφέρετο κἠ δονίλλως ἔρρει, ὁμοίως κἠ καθ' ἱσον τοῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δονίλλος ῥῆς. ἀνομαστοποίηται δέ.

108 ΦΩΝ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνύζοντα τὰ τέκνα φωνοῦσα πρὸς τὸν φιλον αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσαι, ἐπὶ τῶν

Κυλζῶνται φωνεωῖζα φίλῳ ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγλω δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φραίζεό μοι ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἴκεο, ποτνία Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὤσορξες, ὅτι χθονὸς ὄμματα πήξας
Εἶζετ' ὅτι κλιντῆει· καὶ ἐξόμφος φάτο μῦθον,
Ἦ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας ὅσσον ἐγὼ θέω
Πράν ποκα τ' χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Εἰς ὃ τεὸν καλέσασα τόδε τέρος, ἦ με παρῆμεν.
Φραίζεό μοι ὦ ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, ποτνία Σελάνα.
Ἦνθον γὰ κἠγώ, ναὶ ὦ γλυκιὼ ἰὼθον ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἢὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐλίκα νυκτός,
Μᾶλα μὰν ἐν κόλποισι Διωνύζοιο φυλάσσων,
Κραῖ δ' ἔχων λαΐχαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,

τ' κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε ὠθισμὸν χόμενοι τινί, φωνὴν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δ' ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο πάθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῶντα ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δ' ἐπὶ τ ἡσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110 ΑΛΛ. Ἀντὶ τοῦ ἄφωνον γάρ γε ὁμοίως δακόδι, ὦ εὖ παῤῥησιάσατο. δακὸς δέ ἐστι καθαρκάσμιόν τι. καλοῦσι δ' αὐτὸ καὶ νύμφιον. οἱ δὲ πελαργόν, ὡς Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ πτελάσαι ἐπὶ κῆρυξ. Ἄλλως. Δακὸς, κόσμος ἐκφερὴς ἐστὶ γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πίπτων ἐπ' αὐτήν.

112 ΚΑΙ. Καὶ ἐσιδὼν μὲ ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀσέβεια, τὰς ἀκτῖνας τ ὀφθαλμῶν ἐρείσας, σκάψασα ἐπὶ τῇ τραμνῇ τὴν καθεζομένην ἔφη.

114 ΗΡΑ. Οὕτως ὦ Σιμαίθα τοσοῦτον περιέλασσες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἰκημα καλέσασα, ὅπου με παρεῖναι σκάλεις· δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ περῆλθον ποτὲ τρέχων περιέλασσον τ Φιλῖνον τ χαρίεντα.

118 ΗΝ. Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ καὶ τ γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ἂν, ἢ μὴ δύο ἄλλους, ἢ μὴ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τ νυκτὸς, ἤγουν κατὰ τὸν παρόντα νύκτα. Μᾶλα μὰν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐρασμία καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγει δ' ἂν τοῦτο κατὰ τὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦται. ταῦτα δ' εἰς ἔρωτα τὸν Ἀτταλάντην κινοῦσιν, ὡς φησι Φιλητᾶς, τὰ δὲ ποτὲ κύπρις ἐλοῦσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροταφῶν. Ἄλλως. Μᾶλα μὰν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὰν φυλάσσων μῆλα τ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τίπου τινὸς ἀφιερωμένα τῷ Διονύσῳ.

121 ΚΡΑ. Ὀλυμπιόνικος φησὶ τ Ἡρακλέα κατιόντα εἰς ᾅδου,

Πάντοτε πορφυρέῃσι πεφιζώστῃσιν ἐλικτάν.
Φράζεό μευ Ⓦ ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότια Σελάνα.
Καί μ' εἰ μόνον κ' ἐδέξαθε, πάντ' ἦς φίλα· ἡ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὐδόν τ' εἶχε μόνον ὃ καλὸν σόμα τοῦ ἐφίλησα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, ἡ ἀθύρετα θεῖχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἴωθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῶϊν ἔφαεν μὲ ἔφασα τᾷ Κύπριδι πεσσὸν ὀφείλειν·
Καὶ μᾶ τὰν Κύπριν, τύ με δηὖτέρα οὐκ πυθὸς εἴλθες,
Ὦ γυάᾳ, ἐσκαλέσασα τεὸν πολὺ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἀμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἀεὶ καὶ Λιπαρείᾳ
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φράζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σιὼ ἢ κατᾶς μνιαίας Ⓒ παρθένον οὐκ ἁλαλήμοις

ρεῖν παρὰ τὴν Ἀχέροντα φονεύειν τὸν λύκον, καὶ εἰς ἀνθρώπους κωμίσαι, ἵν' Ὀμηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ ἢ ἔχων τὸ στέφανον ἀπὸ τοῦ λύκου ἢ φυτοῦ ἢ Ἡρακλέος, παντοίως τεθεραπευμένον τεθεραπευμένους πορφυρᾶς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθληταὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερεῖ· ἱερὸν γὰρ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος ἢ πολλοὶ ἄθλους διενέγκαντος. ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ ἢ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρὸς ἐστὶ τεχνικοῦ καὶ σωστοῦ τὰ ἐρωτικὰ, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποτρέφειν. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μίζος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι γὰρ καὶ λόγου μᾶλλον συνίστησι χρή, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. οὐ μὴν ἢ παντελῶς ἀποτρέφειν, καπύλυσίς ἐστι ἢ ἔρωτος. οὐ γὰρ ἢ δικεῖν πως ἀνιλαρεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον ἢ πόθου. τοιοῦτον δή πινα καὶ τὸ Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητὴς ἡμῖν λόγος.

124 ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν σπεύχεσθέ με, ἵν' ἂν τοῦτο ποιήσω φιλίας. καὶ γὰρ ὄνειδος παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλεῖται. ἀνεπαυόμην ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου σῶμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἵν' τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπτρίῳ, οὐ παντὸς καὶ πελέκεις κατ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἤλθον ἤδη, καὶ ἢ οἰκοι ὑμῶν.

133 ΕΡΩ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει, κατὰ πολὺ καυστικωτέρα ἢ πυρὸς ἢ Λιπαρείᾳ. ἥδη, ἢ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ.

136 ΠΑΡ. Καὶ παρθένον δ' οὐκ ἢ

δαμᾶτε

Καὶ τύμφαν ἐφόβησ' ἐπὶ δέμνια θερμὰ λιποῖζαν
Ἀτέρας. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἀ ζαχυπιδὴς
Χερὸς ἐφαψαμένα μαλακῶ ἔκλινα ὅπι λέκτως·
Καὶ ταχὺ χρωὸς ἐπὶ χρωτὶ πεπάνετο, κὴ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐμφυσίσδομες ἀδύ.
Χὠς καί τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐτρέχθη τὰ μέγιστα, κὴ ἐς πόθον ἰὼν ἤλθομες ἄμφω.
Κὤτέ τι τηνῶος ἐμὶν ἐπεμέρμηνατο μέσφα τοι ἐλθές,
Οὐτ' ἐγὼ αὖ τινύω. ἀλλ' ἰωθό μοι ἄ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄ τε Μελιξὼς
Σάμερον, ὠίκα πέρ τε ποτ' ὠραῖον ἔτρεχεν ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέρουσαι.

δωματίῳ ἐφόβησεν· ἀντὶ δ' φυγεῖν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἦγεν κακῶς μαινομένην, κὴ νύμφην, ἦγεν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, οὐκ δ' ἠθέλησε φυγεῖν ἐποίησεν, ἐπ' θερμῶ λιπεῖν τὸ δ' ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138 ΩΣ. Οὕτως οἰκεῖον εἶπεν. ἐγὼ δέ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πέρυσι, τ' χέρες αὐτῆ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ, ἀντὶ δ' αὐτῆ λαμβάνεται) ἔκλινε αὐτὸν ἐπὶ τ' μαλακῆς στρωμνῆς· κὴ ταχέως ἐμαλακίζετο, κὴ ἡσύχως διελεγόμεθα μὴ ἡδονῆς.

142 Χ'ΩΣ. Καὶ ὡς ἄν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρθενικομόρους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην ὦ φίλη στελίχη, ἐπρόχθη τὰ μέγιστα· ἦγεν τὰ τ' μίξεως. κὴ ἐς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι ἤλθομεν ἀμφότεροι· κὴ ἀδὴν ἔτε οἰκεῖον ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἦγεν οἰκειώσασ μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον γ', ἀφὸ δ' ἐχθὲς δηλοῖ δηλοῦν. ἔτε ἐγὼ οἰκείη οἰκειώσασα. ἀλλ' ἦλθεν ἐς ἐμὲ σήμερον, ἤτε τ' Φιλίστας μήτηρ τ' ἐμῆς γάτονος, κὴ ἡ τ' Μελιξοῦς· ἐπὶ δ' αὐτῆ ὀνόματος τὰ δύο ἄρρα, κὴ οὐ ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147 ΣΑΜ. Σήμερον, ἰώκα πρὸς τ' ἐρανὸν ἔτρεχον οἱ ἵπποι δ' ἅρματος (δηλονότι δ' ἡλίου) φέρουσαι ἀπ' Ὠκεανοῦ τὸν ἠμέρων τὸν ῥοδόπηχυν· ἦγεν, τὸν λαμπρὸν, τὸν περικαλλῆ, τουτέστι, κὴ τ' ἔρρον· κὴ ἐπὶ μοι ἄλλά τε πολλὰ, κὴ ὅτι ἄρα ὁ Δίλφις ἔφη, ἀντὶ δ' ἐρᾶ· ἦγεν, ἔρωτι πρὸς κοπίζεται. κὴ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν εἴτε κὴ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὴς, ἀντὶ δ' ἀτρεκῶς, ἦγεν φανερῶς. τοσοῦτον γ' ἔφη, ὅτι ἀεὶ ἀντὶ δ' σωτηρίως ἀκρήτῳ ἔρωτος ἐπιχεῖται· ἦγεν σωτηρίως ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος γ' ἔρωτος, ὃν πίνῃ τις μεμνημένος τ' ἐρωμένης, ἢ δ' ἐρωμένη. ἐώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τ' ἀγαπωμένων πλέονας κυάθους ἐπιχεῖν. Καλλίμαχος· Ἔσχε, κὴ πᾶσιν ἔπε Διοκλέος, ὃν Ἀχελῶος τ' ἱερῶν αὐθάνεται κυάθων.

Κἦπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, κὠς ἀρ' ἀΔέλφις ἔρασ'.
Κἠτέ μιν αὔτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε κὠ ἀνδρός,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκρήτῳ ἐπεχεῖτο, κὠς ἐς τέλος ὤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τηνα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἀ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι κὠ τρὶς κὠ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ πρὶν ἐμὶν ἐλθεῖν τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νυῶ δέ τε δωδεκατᾶος ἀφ' ὥτε νιν οὐδὲ ποκ' εἶδον.
Ἦρ' οὖν ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει ἀμφὼ ἢ λέλαται;
Νυῶ μὰν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αὖτε ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν αἰδῶ πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀράξει.
Τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσυρίω, δέσποινα, παρὲξ ξείνοιο μαθοῦσα.
Ἀλλά τύ μ' ἐκ χαρᾶς ποτ' Ὠχαλίαν πέρσε πόλιος

152 ΕΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ πολυτρόπου. ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ πέφευγεν ἀπῆλθε.

153 ΦΑΤ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τὴν ἐρωμένην δηλονότι, ἥνπερ χάριν αὐτῷ ἔμελλε τὰ δώματα ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, κὠ ἔστιν ἀληθὴς κὠ ταῦτα. οὕτως γὰρ ὡς ἐμὲ κὠ τρὶς κὠ τετράκις τὰ ἡμέρας ἦρχετο, κὠ εἰς τὸν οἶκον μου πολλάκις ἐπὶ τὴν Δωρίδα ὄλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσιν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ τῆς παλαίστρας.

156 ΟΛΠ. Ὄλπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος, ἀπὸ ἧς ἐστιν ὀπλήσασθαι τὸ ἔλαιον. νυῶ ἢ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, ἀφ' ὧ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα ἀφαίρετα.

158 ΗΡ''. Ἠθικῶς ἐπαπορεῖσα φησί. ἆρα οὖν ἔχει τι ἄλλο τερπνὸν, κὠ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159 ΦΙΛ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας τὴν ἔξω πύλην· τουτέστιν ἀποθανεῖται.

161 ΤΟΙ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτὴν φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα, ὡς τὴν σελήνην τοῦτο λέγει, παρὰ δὲ ἐμοῦ φίλης δὲ Ἀσυρίας τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσύριοι δ', ἔθνος Περσικὸν ἀκριβῶς εἰς μαγείαν, μεταξὺ τοῦ Τιγρίδος κὠ Εὐφράτου. μέχρι δ' τούτων τῶν περάτων, Σαρδαναπάλου ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163 ΑΛΛ. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὦ σεσωσμένη σελήνη χάρισαι, ὡς Ὠχαλιὰν πέρσε

Πότνι' ἐγὼ δ' οἰσῶ τ' ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσται.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόζυξ· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' αἰθυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

τρέπε τὸ ἄρμα· ἤγαγε πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τῷ σελλίῳ λαβὴ τῆς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαῖρε σελήνη λαμπρά· χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο. τὸ ἐξῆς χαίρετε οἱ ἄλλοι ἀστέρες ἀκολουθοῦντες τῇ νυκτὸς τῇ εὐκήλῳ, ἤγαγε, τῇ ἡσύχῳ καὶ τῷ ἄντυγα, ἀντὶ τοῦ καὶ τὸ ἅρμα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἕκηλος καὶ πλεονασμὸν τοῦ ν, εὔκηλος· ὁ χωρὶς μὲν τοῦ ν, δασυνόμενον· ὅτε ἂν σφαλάσῃ αὐτό, ψιλοῦται.

166 ΝΥΚ. Ὅπ ἂν ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νὺξ Εὐριπίδης· Ὦ νὺξ ἱερά, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδὲς νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δέ, ὅτι ἐπιγινομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τῷ νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παρόμοιον ἰώνιον χρῆσιν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἶπολος, λαβὸν δ' ἐρωντος· ἢ Ἀμαρυλλὶς, λαβὸν τ' κόρης τ' ἐρωμένης· ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ δ' τρόπου. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, δ' ὀνόματος μὴ δηλουμένου. ἐκφέρε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ Αἶπολον ὄντα, δι' ἔτερα ποιεῖ ὁ Θεόκριτος πρεσβιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τ' ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τ' Θεόκριτον εἶναι νομίζουσι· ὡς δ', Ἦρά γέ τοι σμικρὸς κωμῳδήσομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ τρόπαια ἔστιν ἃ ἐπὶ Ἰταλίας πρὸς Κρότωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτάς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν δ' καλὸν ποτφιλάμβαε, βόσκε τὰς αἶγας,

ΚΩΜ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προσλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, λέγω τὸ σημεῖον αὐτὸν κατηφανίζοντα· οἱ δὲ Βάττον, ἀπόλλωνα τινὰ, ὃν ὁ ἑτέρα εἰσάγει τ' Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπιθανὸς γὰρ τ' Θεόκριτον τ' ἀρχαῖον ἐρᾶν, ὥστε καὶ ὁ ἀρχῇ λέγειν.

2 ΤΙΤ. Τὰς αἶγας, πάτερες λέγουσι, νῦν δὲ ὄνομα ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ἐμφέρειαν τ' χαρακτῆρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. πινὲς δέ φασιν ὅτι Σικελιώτης πς, ὁ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τὰς τράγους, ἕτεροι τὰς σατύρους· ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης· ἄλλοι δὲ τὰς προβάτους τ' θεῶν· πινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αὐτῷ πινός. Ἄλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τ' καθ' ἡμέραν εἰς τὰς ἐρωμένας ἀποδημούντων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, λοιπὸν ἐρασθεὶς αὐτῆς, δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τ' ἐπὶ τοῦτο σωτηρίων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὸν ἔχων ὄρος. συνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3 ΠΕΡ. Ἥρωα λέγω τὸ κάλλος ἐμοὶ ποτφιλημένον. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τ' καλῶν, ἢ λέγω τὸ καλόν. ἥρωα, λέγω τὸ καλὸς εἶναι. ἢ λέγω τὸ καλόν σε εἶναι ποτφιλαμβάνω. ἢ καλῶς ἀγαπάμβαε, ὅ ἐστιν, ἄξια

Καὶ ποτὶ ταὶ κεφάναι ἄγε Τίτυρε· καὶ τ' ἀόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τύ νιν κορύψῃ.
Ὢ χαρίεν' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' ὐκέτι τῦτο κατ' αἶσαν
Παρκύπτοισα καλῇς ὦ ἐρωτύλαν; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καὶ ἀφαίνομαι ἐγγύθεν ἥμω,
Νύμφα, καὶ πωγλώδης; ἀπαγξάσθαί με ποιησῖς.
Ἠνὶ δέ τοι δῶκα μᾶλα· φέρω· τιμῶσε καθῆλαν,
Ὢ μὶ σκέλθυ καθελῇ τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἴσω.
Θᾶσαι μάν' ἁμαλυγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γλυοίμαν

ἄξιος ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τῦ λίαν· ἢ κ' τὼ ἀδιάλυτον φιλίαν.

4 ΚΑΙ. Οὐκ ἔλαττον τ' τροφῆς ὀνίνησι τὰ βρέμματα τὸ πιεῖν. Ὅμηρος· πίομαι οὐκ βοτιανῶν. ΚΑΙ. Τὸν ὀρχὶν μεγάλως ἔχοντα, τ' τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. καὶ Ὅμηρος, Πεντήκοντα δ' ἐνόρχεα πυρ' αὐτόθι.

5 ΚΝΑ. Τὸν κνήκου χρειὰν ἔχοντα. ἔκφυγε ἵνα μή σε κερατίσῃ. Ἀλλως. Κνάκωνα, τ' λόγκην τράγον· ἀπὸ τ' κνήκης δ' ἀπέρματος λόγκη ὄντος, ἢ λάγνον. μή τυ κορύψῃ. μή σε κερατίσῃ· τὸ γὰρ κερατίζειν κορύπτειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς σωτεχόντων ἀλλήλοις τ' κεράων, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων καὶ ῥηγνυμένων. τὸ δ' κορύψῃ, ἀ ἀφελισσάτω. τὰ γὰρ ἀποτακλικὰ, ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς ἀφέρουσι.

7 ΕΡΩ. Τὸν ἐρώτιλον, τ' ἐρωτικὸν, ἀποτηρελισκῶς, ἐκ ὡς πινὲς κύνλον. παροξύνοντες δ' τὸ τοιοῦτο πλῶ ἐ ὄξυνον, καὶ ἐ ἴτυλον. Παῦλ' ὁλοφυρομένῳ ἴτυλον· οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Εὐρμύλος, Σιμύλος.

8 ΣΙΜ. Τινὲς ἀφ' ἑ σιμοῦ, τ' Θεόκριτον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὠνόμασεν· πλῶ ἐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, ἐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ ἑ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου πατρωνυμικῶς.

10 ΗΝΙ. Ἀπὸ ἑ ἰδύ. δυσπύρτατον ἦ, καὶ ὀξυπύρτατον τὸ λύπι, καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἔστω τροφέρεται. ΤΗΝ. Ἐξ ἐκείνης τῆς τόπου· ἐκῆνος γὰρ λῶ, οἱ ἦ Δωριεῖς τὸ ἐκῆνος τλῶς φασίν.

11 ΕΚΕ. Ἐκέλδεσαι λῶ, καὶ κ' ἀπηκπλῶ Δωρικῶς, σκέλδω. ἢ κέλω λέγεται τὸ τροτάττω· ὁ παρατατικὸς, ἐκέλομεν ἐκέλε, καὶ Αἰολικῶς, ἐκέλλον. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τλῶ ε εἰς ω, τρέπουσιν. Ἄλλως. Ἦ ῥά γέ τοι] ἢ ῥά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ ἑ πλησίον; ἦλθεν σωιζηκῶν ἔχων τλῶ ῥίνα καὶ τροσθόρεος; ἦλθεν, τροσμήκης τλῶ γλυκιάδα; νύμφλῳ ἦ λέγ' αὐτλῶ, ὡς τροσηκλῶ, καὶ νύμφαις ἐοικῶν. νύμφαι ἦσι, τὰ ἐν γυναικείῳ χήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμεναι δαιμόνια. Ὢ μ' σκέλου] ἦλθεν· ἐφ' ἕ τόπου σκέλδυες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελδύω καὶ τροτάττω. ἀφ' ἕ, τὸ σκέλε, καὶ σκέλδυ.

12 ΘΑΣ. Φάσιν δὴ τλῶ λύπλω, ἥτις τλῶ ψυχλῶ μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τ' ὀρνεῶν ἐπὶ τὰ νοσήματα. Ὅμηρος· Ὀδυσσῆα τροτέρω.

13 ΜΕΛ.

Α᾽ βομβοῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν δῶρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν δραδύς, καὶ πὰν ποιέειν ἐ τὸ πυκάσδῃ.
Νῶ ἔγνων τ᾽ Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐδήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με καλαμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτῃ.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα· τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, ποθέσπυζαί με τ᾽ αἰπόλον, ὡς τὺ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν ζέφυρον πῖλαί με καλαυλίκα λεπτὰ ποιησεῖς,

13 ΜΕΛ. Εὔχεται χρείαν μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδωνήσῃ, ἢ ὑπὲρ ἔρωτος λαθεῖν, εἰσέλθῃ. μέλισσα ᾖ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἰζάνει. μῆλα ᾖ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῆσιν ῥιζῆσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Ἄλλως. Ἱστορεῖ· Ῥοῖκός τις Κνίδιος τὸ χρέος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων, ἰδὼν δύρυές τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπεπτωκὸς μέλλον, κάμαξιν ὑπηρέξας, ἐπὶ πλέον μῆκος ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν· ἡλικιῶτις γὰρ ἦν ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ συνέλαβεν αὐτὸν εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὸ σωφροσύνην αὐτῆς ἠτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μείζους ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται Θεόκριτος, ἀπὸ τοῦ τὸ μέλισσαν ἀπαγορεῦσαι ὡσὲ τὰς ἔρωτας; πλέονες δὲ, εἰδὸς βοτάνης ὁμοίας πλεκτῷ στρυθομαμήλῃ, ἀφ᾽ ἧς καὶ στεφάνες ἐπὶ κλίνης ἐλάμβανον τὸν ἀκροίκων, ἀπὸ τοῦ μαλακότητα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τὰς ὄφεις. κωλεῖται δὲ καὶ βλητικόν.

15 ΛΕΑ. Οὐκ ἀφ᾽ ἱστορίας, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἄκρων. καὶ γὰρ Ἀχιλλεύς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἄκρων φησὶν Ὅμηρος· γλαυκὴ δέ σε πόντε θάλασσα. Ἄλλως. Ὄντως λεαίνης μᾶζον ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄκριον αὐτοῦ καὶ δροσήεσσον, ἀπὸ τούτων θέλει δηλοῦν. ἀκρίον δὲ λέγεται οἷον καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ ὃς ἂν κρατήσῃ, ἀκρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17 ΚΑΤ. Σμύχω τὸ καίω υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, ἢ ἐξ οὗ καὶ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18 ΠΟΘ. Ἡσυχῶ, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέστιν ὦ ἡ καλὸς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘ. Ἡσυχῶ, σκληρὸς καὶ ἀδικός, ἢ μισοῦσα τὰς ὁρώσας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον ὡσὲ Γοργόνος λίθουσιν. ἢ λάσκη ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμαρέλαιον. ἐὰν δὲ γράφηται λίπος ἀπὸ τοῦ π, ἔστιν ἔτος· ἐς ὃν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ ἀπὸ τῆς ἕρωτος. ὀλισθηρὸν δὲ τὸ λιπαρόν· ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λάσκον. ὡς Ὅμηρος· λάσκοι, ἀποσιλλῶντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὸν καὶ ἀδαμαντίνην, ἀπὸ τοῦ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ δὲ διόλου. τουτέστι, σκληρῷ σφόδρα καὶ ἀμειλίκτῳ.

21 ΤΙΛ. Τὸ ἐξῆς. ἤτοι κατάπιλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσῃς εἰς λεπτὸν τὸ στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο οὖν τοῖς συμποσίοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, σύνηθειαν

Τόν τοι ἐγὼ Ἀμαρυλλὶ φίλα κιαπῖο φυλάσσω
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ ὐόσμοισι σελίνοις.
Ὢ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσσος; ὐχ' ὑπακούεις;
Τὸν βαίτην ἀποδύς, εἰς κύματα πῶα ἁλῦμαι,
Ὥσπερ τὸς ἰχθῦς σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γερπνός.
Κἤκα μὰ ποθαίνω, τό γε μὰν τοὶ ἀδὺ τέτυκται.
Ἐγνων ὡραῖα, ὅκά μιν μεμναμένω εἰ φιλέοις με,
Οὐδὲ ὃ τηλέφιλον ποτιμάξατο ὃ πλατάγημα,

τηλίκων καὶ ἀφθονίαν ἐφιεμένοις τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ. Κῆρες ἦ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νῆς· ποιήσῃς με αὐτίκα πλαγέας λεπτὰ, ἤγουν ἀφαπαρέξας, καὶ τεμεῖν τὸ στέφανον, ὃν χάρεν σοῦ ὦ Ἀμαρυλλὶ φίλη φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ· ἀντὶ δὲ κηρύμβοις, καὶ ὐόσμοις σελίνοις.

24 ΔΥΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακόμενος. λοιδορεῖ γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν διάκοσμοῦσα, ἢ σώζουσα. δύσσον γὰρ οἱ μὴ τὴν κακοδαίμονα, οἱ ἢ τὰ δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ στέγω. καὶ Ὅμηρος· Ὅππως οἱ περὶ νηυσὶ στοὶ μαχέοιντο Ἀχαιοί.

25 ΒΑΙΤ. Τῶ μηλωτῶ, ἢ τῶ διφθέρᾳ φησὶν ἁπλῶς, καὶ σκυτοσίμῳ, εἰς τὸ ἁλίσασαν ἁλῆμαι, ὅ ἐστι, πηδῆσαι, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς, σκοπιάζεται, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τὸς ἰχθῦας, τὸς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ συνεφθισμένος ὁ ὄλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦας ἀγρεύων, ἢ τὸς ἕλκοπας. ἔστι δὲ πποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, παρὰ τὸ λεπίδια τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὸ τοῦ σώματος ὄχεσιν· ὄλπιν γάρ φασι τὸ λήκυθον· ὡς εἶναι παρὰ τὸ σμικρότητα τὸ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τὸς ἕλκοπας ἀγρεύων, καὶ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. ἐσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄρεα ἀσχολούμενοι.

27 ΚΗΚ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω φησὶν, ὅμως δύσφορον ἔσῃ ὅτι ἔβρισάς με ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πεῖσμα, ὃ σε πέρσει μεγάλοπτον.

28 ΕΓΝ. Ὁ νῆς· ὡς ὀλίγον, ὅτι σημεῖον θέλοντός μου λαοῦν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον δι' ὃ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πλησσόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸ ψόφον.

29 ΟΥΔ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ ὕστερον. Οὐ γὰρ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν· τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τὸ μήκωνος. ἄλλοι γὰρ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε γὰρ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πλησσόμενον ἀ ψόφον ἀπιτέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημεῖον, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· ἐσὶ δ' ὅτε ἀπιτέλει, ὅτι μισοῦνται. ἕτερον γὰρ τηλέφιλον, καὶ κοινωνίαν ἔχον τινὰ, ὡς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὄν, τὸ δηλοῦν τὸ φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίόν τι φαμινῶδες. κάτωθεν γὰρ ἀναβαίνει τρίκλωνον· τὸς γὰρ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας ἀπομιμούμενα· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ ἀπειρομένῳ λωτῷ. λοῦον γὰρ ἀφίησιν ἐλικοειδῆ, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, ὃ ἐπιχριόμενον, ὁ χρὼς ἐξαμαυροῦται, καὶ τύπους

Αλλ' αὕτως ἀπαλῷ πολὺ πάχει ἐξεμαράνθη.
Εἶπε κὴ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κησκινόμμυλις,
Ἀ περὶν ποιολογεῦσα Φιλαιδίς, οὐδὲκ ἐγώ μιν
Τὶν ὅλως ἔβκαμεν. τύ δέ μιν λόγον οὐδένα ποιῆ.
Ἦ μάν τοι λευκὴν δίδυμαζόκον ἅγνα φυλάσσω,
Τὰν μοι κὴ ἀ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἀ μυλωνόγρως
Αἰτεῖ· κὴ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι οὐδὲν ἀρήγεις.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἦρά γ' ἰδήσω
Αὐτάν; ἀσεύμαν πολὺ τὰν πίτνω ὧδε λιποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως πολίδη· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα σάν.
Ἱππομάνης ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤγαγε γᾶμαι,

τύπους τινὰς λαμβάνῃ· ἢ μόνον ἢ ἐπὶ τὶς χεῖρας, τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ κὴ ἐπὶ τ ὦμον πίπτοντες, ἐφ' ὅτε κὴ ἐπὶ τ πῆχυν, ἐπεπήρωντο ὑπ' ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τ ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τ ὦμον πίπτοντες, ἢ τ κάρηνον, ἐπικρέμασι. ☾ ἐὰν μὴ ἐρυθρὸν χίωνται, κηλοῦσιν αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶν ὑπὸ τ ἐρωμένων· ὑπὸ χρώματος δ' ἐμπεφυκότος, ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατύγραμμα ἦ τὸ πλατυγώνιον. ποτεμάξατο ἦ, ἤγαγε, ποδὸς ἤκατο ἐξ αὐτᾶς τυπώμενον ψόφον.

30 ΠΑΧ. Τὰς δακτύλας κηλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ ἀλκῶν· καὶ φησὶ ποθὲς τ πῆχυ ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ αὔτως ἴσως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τὸ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῦ ἁπαλοῖς δακτύλοις.

31 ΑΓΡ. Ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον, ἀδέπω γὰρ τὼ χαμαὶ ἴτω φασίν· ἢ τὼ ἀγροικικῶς, τὼ ἐπὶ τ ἀγρῶν τρεφομένω. ΚΟΣ. Ἤγαν ἡ λίαν κησκίνα μαντυομένη.

32 ΠΟΙ. Ἢ πρὸς τὰς συγχολογοῦσι, ἤγαν τὰς σύγχυσας ἀκαλέγομεν. ποιὰν ἦ ἴσως τ πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' ὃ κὴ τ σιτάνιον ποιὰν σκάλισαν· ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ ποίας ἡ βοτάνη. ἢ ἡ περὶ κηλάμιν συλλέγουσι, κὴ συγχολογοῦσι. ΠΑΡ. Ἢ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἐπομένη κὴ παρακαλοῦσα τοῖς θερίσταις, ἢ ἀκόλουθος.

35 ΕΡΙ. Ἤγαν, μισθώτρια, ἀπὸ ἔργου ὑποθετικῶς· ἢ ὄνομα κύριον. ἔστι ἦ κὴ ὄρνιον, ἀφ' ὃ τὸ ὄνομα.

36 ΕΝΔ. Ἀπονοῇ, κὴ ἐμβλακοῦνι, ἀκαθαλᾶς, τρυφᾶς.

37 ΑΛΛ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεταί πινὰ τ οἰκείων ἂν ἄλλων· ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἄλλεται κὴ πηδᾷ, ἆρά γε θεάσομαι αὐτίν.

38 ΑΣΕ. Ἐκνεύσας, τρεπὲς ὧδε ποθὲς τὸν πίτνω, ἀσεύμαν, Δωρικῶς, ἤγαν ἄσομαι· τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤ. Καί με ἴσως ἂν ποθσίδῃ. ἐπὶ οὐκ ἔστιν ἀδαμαντίνη, ἤγαν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ' ἀνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δεξαμένη δυνατήν.

40 ΙΠΠ. Ἱστορία. ὁ Ἄρειος Ἱππομένης τ Σχοινέως Ἀταλάντης τ δρομαλας ἐραθεὶς, Ἀφροδίτης σπουδαργήσης ἔδραμεν ἐπὶ τ ἀγῶνα. ἢ γὰρ ἔδει τὸν

Μᾶλ' ἐΐ χαρὶν ἐλών, ὃ ῥέθμον ἄϊνει ἀὸ' Ἀταλάντᾳ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμαίη, ὡς ἐς βαθὺ ἄλλετ' ἔρωτα!
Τὼ ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οἴθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δ' ἐν Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα Νέφεος Ἀλφεσιβοίας.

τὸ ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἠτιμηκέναι δυνήσειν, ἢ τὸν ἐγκρυόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὸν κέρλιν. ἔχων δὲ παρὰ τὸ θεᾶς μῆλα χρυσᾶ δ' τὰ Ἐπιτελέων κήπου, τῷ δρόμῳ ἐβράβευεν ἑκάστοις αὐτῶν. ὕστω δ' ἀγομένης τὸ κέρνος ἐπὶ τῇ τὸ μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δ' αὐτὸν γυναῖκα μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τύπῳ σωιζόμενον αὐτῇ. Ἄλλως. Ἀὸ' Ἀταλάντᾳ] Δύο Ἀταλάνται εἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δ' ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν δὴ ἐν Ἀρκαδικῇ Ἀταλάντῃ, τοξότις λίαν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαῖα ὔσα, ἐφοβεῖτο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσαι αὐτὸν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτὸ· καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικῆσαι, ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν σωτηρὸν ἔχων τὸν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ παρεγκρυόμενος τῷ δρόμῳ, ἐβράβευεν ἑκάστοις αὐτῶν εἰς τέλειον. ἡ δὲ δύθεως ἐκ τὸ ἴμερον τὸ μήλων ἐλήθετο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν σώιζηται, καὶ γυναῖκα αὐτὸν ἔλαβε.

42 ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ δ' δύθεως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὡς μιν μᾶλλον ἐδύ χόλος. οἱ δὲ ἄτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν δὲ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. Ὡς ἐς βαθὺ ἔρωτα αὐτῶν, δηλονότι τὰ μῆλα, ἄλλετ', ἀντὶ δ' ἦλατ', τουτέστιν, ἐπέπτετο. βαθὺ δὲ λέγει τὸ ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τὰ βαθέως ὕλης, ἤτοι δασέως.

43 ΜΕΛ. Ἰφεῖα. Νηλεὺς ὁ Τυρῶς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτὴν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ σωτῆρι μόνῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βῶς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἦρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν κέρλιν δοῦναι, τὸ κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων ὑπὸ Ἰφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ δωμάτια ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μάντις ὢν ᾐσθημείωσεν· ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ἰφίκλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, διὰ τοιαύτης αἰτίας. διατέμνοντι ποτὲ τὸ πυρὶ φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' ὧν καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἰφίκλος πῶς ὢν ἐξεπέσηκε. ὃν διαπλήξας θέλων ὁ πατὴρ, ἦν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπήξας ἀφῆκε, καὶ σωθεὶς ἐπιτυχεῖν αὐτὸν τοῖς μηρίοις τῷ παιδὸς. ἐπεὶ δὲ ἄγνοια διὰ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἰφίκλος, ὁ Μελάμπους ἀνερωτήσας θεὸν τὸν μάχαιραν, καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἰφίκλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πιεῖν, καὶ ἔτως αὐτὸν παῖδα ποιήσας, ἔλαβε τὰς βῶς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ ἀφ' τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν Πειρῆν γάμον ἐποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γνωσθεὶς ἐξετέθη παρὰ τὰ μητρὸς Ῥοδόπης εἰς ὑψηλὸν τόπον· παντὸς δὲ σώματος σκεπομένου, μόνους ὠμοὺς τὰς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ δ' ἡλίου· ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45 ΑΛΦ. Αἰόλα, δ' Ἕλληνος, Σαλμωνεύς, ἐξ ὃς Τυρὼ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ δὲ Πειρὼ ἐξ ἧς Ἀλφεσίβοια. Ἄλλως. Τὰν ἀγέλαν

Τὰν δ᾽ ἁλαὶν Κυθέρεια σὺν ἅρπᾳ μᾶλλα νομεύων
Οὐχ᾽ ὕπνῳ ὦδωνις ὅτι πλέον ἄγαγε λύσας,
Ὥστ᾽ οὐδὲ φθιμένοιό μιν ἀτρεμὰ τίθησι·
Ζαλωτὸς μὰν ἐμὶν ὁ Ⓦ ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων, ζαλῶ δ᾽ φίλα γυῖα Λατμία,
Ὅς τόσσων ἐκύρησεν ὅσ᾽ ὐ πολυσταῖδε βέβαλοι.
Ἀλλέω τὰν κεφαλάν· ἴσλ᾽ ὐ μέλε. ὐκέτ᾽ ἀείδω,

χ᾽ ὡ μήνης] Ο νῦς. τὸν ὁ μήνης ὁ Μελάμπους, τὸν ἀγέλλω τ βοῶν Ε Ι᾽φίκλε ἦγε, ἀντὶ Ε ἤγαγε ἀπὸ Ε Ο᾽ρθρυ ἐς τὸν Πύλον. ἔστι δ᾽ ὁ Ο᾽ρθρυς ὄρ Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ι᾽φικλος, ὃ ἦσαν αἱ βόες. ἡ δ᾽ Πειρὼ ἡ χαρίτων ταλήρης, ἡ μήτηρ τ ΕΕ τῆς τὸν φρόνησιν Ἀλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἦγεν, ἀνεπύσατ, ἐν τᾷς ἀσκώλαις Ε Βιαντ Ε ἀδελφᾶ Ε Μελάμποδ.

46 ΤΑΝ. Ο νῦς· τὸν δὲ ΕΕ νεκταλλὴ Ἀφροδίτᾳ ὁ Ἄδωνις ΕΕ ἀπὸ βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐχ᾽ ὅτως ἐπιπολὺ ἤαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε ὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν, χωρὶς Ε μαζῆ αὐτᾶς πιθησιν.

48 ΦΟΙ. Ως ὐδὲ τελευτήσαντα τ Ἄδωνιν, Ε ἰδίᾳ ἑαυτᾶς μαστῷ χωρίζῃ, ἀλλ᾽ ἀεὶ αὐτῷ κ τελευτήσαντι συμπάρεσι. δοκεῖ δ᾽ ὁ Ἄδωνις μῦθας ἔξ παρὰ Περσεφόνᾳ ποιεῖν, ὡς κ παρ᾽ Ἀφροδίτᾳ ἄνοδ Ε συγκαθεύδειν κ ΕΕ στερνίζεσθ. λέγουσι δ᾽ ΕΕ Ἄδωνίδος, ὅτι κ ἀποθανὼν, ἐξ μῦθας ἐποίησεν ἐν τᾷς ἀσκώλαις τ Ἀφροδίτης, ὥσπερ κ ἐν τᾷς ἀσκώλαις τ Περσεφόνης. τοῦτο δ᾽ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἦγεν ὁ σῖτ ὁ σπειρόμεν Ε, ἐξ μῦθας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ὑπὸ τ σπορᾶς, κ ἐξ μῦθας ἐχθ αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ σύκρασις Ε ἀέρ· κ ἐν τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49 ΑΤΡ. Ἄτροπον, ἀμεταπλήνητον, αἰώνιον κεκαθεύδειν ὕπνον. Ἰστέον. φασὶ γὰρ ὡς Ε Ἐνδυμίωνα ἠράσθη ἡ σελήνη κ κῆ τὸ ὄρ τὸ Λάτμιον τ Καρίας κινηματοῦσα ἐμίγη. κ ἀλληγορῆσιν, ὡς φιλοκυνήγ ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας δ᾽ ὕπνωττεν. Ἄλλως. Τὸν Ἐνδυμίωνα ἠράσθη ἡ σελήνη, ἦν δ᾽ ἔτ κῆ τὸ Λάτμιον ὄρ τ Καρίας. φιλοκυνήγ δ᾽ ὢν, ἡμέρας ὕπνωττε, κῆ δ᾽ τὰς νύκτας, λαμπούσης τ σελήνης, ἐξήει ὡς θήρας, ἤγειρε ἐθήρευε. Διὰ τὸ τὰ θηρία κῆ τὸν τ καιρὸν ἐξιέναι. μαινομένῳ φησὶ, διὰ τὸ, σκῆνον μὴ φιλεῖσθ ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δ᾽ μισεῖσθ. Ἄλλως. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ἥρας. ἐφ᾽ ᾧ κατεπλάγη ὁ Ζεύς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα. τὸ δ᾽ ἄντρον ἐν ᾧ σκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τ Καρίας ἦν.

50 ΙΑΣ. Ἰστέον. Ἀσίων ὁ Κρής, Κρήτης βασιλεύς, ὑὸς ἦν Μίνω, κ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λήμνῳ κατακωμωδῶ, ἡ Δημήτης συνῆλθε, κ ἔτεκε τ Πλοῦτωνα.

51 ΒΕΒ. Τουτέστιν ἀνάξιοι τ μυστηρίων Ε ἔρωτ, δηλονοτὶ ἀμύητοι ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνῃ δ᾽ μυστικὸν τ ἔρωτα Ἀσίωνα, κ Δημήτερ.

52 ΤΙΝ. Σοὶ δ᾽ ὁ φρονὶς ἐστὶ τούτου δηλονοτὶ. μέλῃ μοι τᾶδε, κ μέλῃ

Κωτεῦμαι δὲ πόσον, καὶ τοὶ λύκοι ὧδε μὲ ἔδονται·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο καὶ βεβλῆσθαι φίλοις.

μέλει μοι τόδε ποιητικῶς. ἀφ' ἧς σημαινομένης, καὶ πλεῖστον ἔχει πεφθόπον, καὶ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις· Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ ἧς δὲ πρώτης σημαινομένης, ἤτοι πλεῖστον ἔχει πεφθόπον, ἤτοι δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται, ἔχει πλεῖστον πεφθόπον, τὸ δέον.

52 ΒΡΟ. Βεβλῆσθαι λέγεται, τὸ ἐπιλεκτὸν μέρος, τὸ μὴ τὸ τρωκτὸν ἔχον ἀποτελοῦν. ἤγουν, ὅπως τοῦτό σοι γλυκύ, ὡς καὶ βεβλῆσθαι μέλι γίνεται, τουτέστι φάγυλθον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν, αἰπόλος· Κορύδων δέ, βουκόλος, ὡς ἀλλήλοις ἀμειβαίους. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοὸς νέμοντα βουκόλῳ τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ὄλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσασθαι· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἰ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λιπαραί. Τὰ δὲ περὶ μῆλα διάκειται ἐν Κρότωνι τῇ Γαλλίας.

ΝΟΜΕΙΣ.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ. Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, ἕνος αἰ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ· ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πάψῳ κρύβδην τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίπτα τὰ μοσχία· κἠμὲ φυλάσσῃ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαυτος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἀΐκουσας; ἀγὼν νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων.

ΕΙΠΕ. Ἦ που ὄντως αὐτὰς λάθρα κἀπὸ τῶν ἐσπέρων ἀμέλγεις; τῷ δ' ψὲ οἱ Δωριεῖς, ἀντὶ δ' σφὲ χρῶντται. εἰώθασι δ' οἱ νομεῖς μὴ τὸ τὰς διασώζειν ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον δὲ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4 ΑΛΛ. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. ἔστω δὲ πέχα ἂν εἴη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς φησὶ δυώκμεν λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος, ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5 ΑΥΤ. Ὁ δὲ βουκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ὤχετο, ἀφανὴς γεγόμενος ἤδη.

6. ΑΛΦ. Ἀντὶ δὲ ἐπὶ τὸν Ὀλυμπίαν. παρῴκηται γὰρ ὑπεῖσε ὁ Ἀλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τιῶος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπᾳ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαμτί νιν Ἡρακλῆϊ βίᾳ καὶ κάρτος ἐείσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἠμὲ ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κὤχετ' ἔχων σκαπάνᾳ τε καὶ εἰκελα τουτοθὶ μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαν τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐλίκα λυσαῖω.

κὼς Ὀλύμπιε. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα φησὶν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησί· λέγε δ' αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατεδρώθη δ' ὅτε ὑπὸ θηρίων ἢ κυνῶν. ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ δρύον τινὰς δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δ' βάλοντας ἐν μέσῳ τῷ ξύλῳ, θέλων αὐτὸς σκῆπτρον σφῆνα, ἐσπάσθη χεῖρας, καὶ ἔτως ἐτελεύτησε.

7 ΠΟΚ. Καὶ πότε σκῆπτρον ἔλαιον ἐνώπιον τῶ ὀφθαλμῶν αὐτὸς εἶδεν; ἀπὸ τῶ ἐλαίᾳ τὰ ἀγῶνα φέρε δηλονότι. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφοντο. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὃ ἔστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. Α'ΛΛΟΣ. καὶ πότε σκῆπτρον ἐλαίᾳ ἐχρήσατο, ᾧ καὶ τὰ γυμνάσια ἀλείφοντες. ἤκουσε γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίᾳ χρῶνται. ἔχ ὡς τινες ἀνακινώσκουσιν ἔλαιον, ὡς ἀραιόν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ ὃ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύσκευται. ἀγνοοῦσι δ' ὅτι ὅτε σκῆπτρον τῶ κοκκιστοῦς ἢ κοκκιστέφανα ἐλαίας χυόμενον διδοῦσι, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης.

8 ΒΙΗ. Κατὰ τὸν βίαν καὶ τὸ κράτος, ἤγουν τὸν ἰσχύν, ὃν παρακαλῶ ἐλθεῖν καὶ ἰσοῦσθαι. Α'ΛΛΟΣ. βίᾳ καὶ κράτος, ὃ καὶ κάλλιον· ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίᾳ καὶ κράτος λέγων.

9 ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, ὃ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα καὶ τὸν ἰσχύν. Α'ΛΛΟΣ· τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα ὃ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἠμὲ ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10 ΣΚΑ. Σκαπάνη ἐσὶ δίκελλα, σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμιλλαν. χρῶνται δ' αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δ' οἱ πύκται. Α'ΛΛΟΣ· Σκαπάνην, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμιλλαν λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ἐκάστοτε γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωννύοντες. ΜΑΛ. Μῆλα, τὰ θρέμματα· ἢ τὰ θρέμματα ἐκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μῆλα συνεῖδε τὸ κρέπον τὸ μήλων λέγε· καθὰ καὶ Μίλων, ῥοιὰν ἔχων ἡγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅπου δὲ μῆλα ὁ μόνον τὰ θρέμματα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγε Ὅμηρος· Ἀνθρώπους δὲ ἔπεσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ τουτοθὶ ἀντὶ τοῦ σύτεῦθεν.

11 ΠΕΙ. Διεξεῖρας ἂν ὁ Μίλων καὶ τὸς λύκους πάλαι μαίνεται. τὸ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγε, ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τὸς λύκους τὸ παρὰ τῶν σωμήξειαν ἐκτομεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τὸς λύκους σμιλῶν ἂν ὁ Μίλων, ὅπου καὶ τ

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι σ' αὐτὰν μυκώμεθα ὧδε ποθοῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται, ὦ βωκόλε, ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τίνας μὰν δή τοι τὰς πόρτις αὐτὰ λέλειπται
Τῶτέα. μὴ θέλγῃς σιπίζεται, ὥσπερ ὁ τέπιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δῆτα, ἀλλοκα μάν μιν ἐπ' Αἰσάρεω νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα ἢ σκαίρᾳ τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λευτὸς μάν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος· εἴθε λάχοιεν

καὶ τ' Αἴγωνα τ' ἀρχαῖκον ἐπὶ τ' ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἀνάγκασε.

12 ΔΑΜ. Αἱ δαμάλαι ἢ αὐτῶν ἐνταῦθα βοῶσιν ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

14 ΟΥΚ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τ' Αἴγωνα.

15 ΠΟΡ. Πόρπας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσῳ, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἱεμένας.

16 ΠΡΩ. Τὸν ταῦρον τ' ἀρόσου πεφυκὼς λέγουσιν, ἀπὸ δὲ πεφὶ πέμπασθαι. καὶ Καλλίμαχος· Ὥσκεν σκεῖναι πεφύκεσ ἔρριζε πεσοῦσαι, πεφίκιον σκιδυκέως εἶδαρ ἐδών.

17 ΔΑΝ. Μὰ τὸν γῆν. ἄλλοτε μὲν αὐτὸν περὶ τ' Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣ. Αἴσαρος, ποταμὸς ἀφ' μέσης τ' πόλεως τ' Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὸν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

18 ΚΩΜ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤγουν τὸ δεσμάτιον. Κραπίων· Ὁ δὲ μετ' ὀλίγων τρέχων κώμυθος τὸν λοιπὸν ἔχει τὴν στεφάνην. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφὴν κώμυς, κώμυθος, ὡς κήρυς κήρυθος.

19 ΣΚΑ. Σκαίρειν κυρίως, τὸ σκιρτᾶν, ἀφ' οὗ καὶ σκάρος νεῶν ἢ τὸ νέμεσθαι. ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ Ἀρήτᾳ. ΛΑΤ. Ὄρος Κρότωνος. βαθύσκιον ἢ, τὸ ἄγαν σκιώδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρᾳ· σκιρτᾷ, ἀναστρέφει· ἀπὸ τ' ἀναστροφῆς ἢ τὸν νομὸν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ σωρειχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο δὲ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνον, τινὲς ὄρος τ' Λακωνικῆς φασι.

20 ΠΥΡ. Ἀπὸ δὲ πυρὸς, πύρριχος καὶ πυρριχωγλωβ. τινὲς πυροξυτόνως λέγουσι πυρρίχος. ἔστιν δὲ ὑποθετικὸν αἰολικῶς. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς πύρριχος, ὀσκάελος. τινὲς δὲ τ' πύρριχον, ἠπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύρρου δὲ κεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες κεῖνοι, λείψανον εἶναι τ' Γηρυονέως.

Τοὶ τῶ Λαμπετιάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύωντι
Τᾶ Ἥρα, τοιόνδε. καλοχαίσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ,

Καὶ μαὶ ἐς σομαλίμνον ἐλαύνε, ἐς πὶ τὰ Φύσκω,
Καὶ πολὶ τ' Νήαιθον· ὄπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ ὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ φεῦ· βαθεῖῶται καὶ ταὶ βύες, ὦ πάλαι Αἴγων,
Εἰς αἶδαν, ὄκα κὰ τὺ κακᾶς ἐφάσαο νίκας.

νέων. ἰὼ γὰρ καὶ Πύρρος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὡς φησι Λυκόφρων. ἢ πύρριχος κατὰ πᾶσαν, ὁ δυκίνητος· ἀπὸ τοῦ πυρὸς δυκινήτου ὄντος. ἢ τὸ πυρρὸν, καὶ τὸν χρυσόν.

21 ΛΑΜ. Ὁ τῶν Λαμπετιαδῶν δῆμος, ἀπὸ τινος Λαμπετίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος φησὶν τοὺς φυλέτας τοῦ Λαμπετιάδου, εἴθε ὅταν θύωσι τῇ Ἥρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τοῦ Λαμπετιάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσειεν, ἵνα μὴ εὐσεβὴς θεωρηθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τοῦ θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22 ΔΑΜ. Ἦ ὁ ταῦρος· ὁ τοῦ Λαμπετιάδου δηλονότι· ὡς κακὸς ὢν τούτου τοῦ δήμου. ἢ ὁ Λάμπετις ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως. Κακοχαίσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆναι αὐτὸν πιάσαι. ἰὼ δὲ πάχα κερασκὸς. ἢ λάβρα τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτὸν, δηλονότι τὸ ταῦρον. ἢ λάπουσα κὴ ὁ ταῦρος ὁ πυρρός. εἴθε τοιοῦτοι λάχοιεν οἱ δημόται τοῦ Λαμπετιάδου. ἤγουν, τοῦ Λαμπετιάδου κατοικήσαντος, ὅτε θύουσι τῇ Ἥρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ εὐσεβὴς θεωρηθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τοῦ φυλετοῦ, καὶ ζημιωθῶσιν.

23 ΣΤΟ. Τὰς εἰς θαλάσσαν ἐστομωμένας λίμνας ὕστω φασί. τοῦτο γὰρ λέγει σόμα λιμνης ἀντὶ τοῦ Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ γὰρ σόμα λιμνης, πηγαῖος γὰρ τοῦτο ὠνόμασται. ΦΥΣ. Μέρη δηλονότι. ὄνομα γὰρ ὄρους ὁ Φύσκος. τοῦτο γὰρ λέγει, ὡς τοῦ Φύσκου ὄρους νομὸς ἐπιτηδείας τοῖς βουσὶν ἔχοντος.

24 ΝΗΑ. Νήαιθος ποταμὸς Κρότωνος· ὠνόμασται γὰρ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ σωθῆναι κατακλυσμοῦ Ἑλληνικῆς.

25 ΑΙΓ. Ἔστιν ἀκανθώδες φυτὸν, ἢ εἶδος βοτάνης. τὸ γὰρ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥστε φακῆς. ἔστι γὰρ γλαυκίζουσα, ἐς ἅλικη φλασμαίνουσα ἀγαθή. ΚΝΙ. Κνίζα φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι ἁλὰ τοῦ ἀγνείαν σιτοδοπιοῦσι. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ εἶναι ἐπίσχειν τὰς ἐκ σωμάτων ῥεούσας. νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια τοῦτο, παρθένοις γυναιξὶ, καὶ τὸν βίον σεμνὰς καὶ ἁγνὰς τοῦ τελετῆς, τοὺς νομίμους βίους καὶ ἱεροὺς ὑπὲρ τῶν καρυφῶν αὐτῶν ἀνεπήσαν, καὶ ἀστικὰ λιταυδοῦσαι ἐπήρχοντο εἰς Ἔλευσῖνα. ἡ γὰρ Ἔλευσὶς ἐστὶ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσόβοτανον. τὸ γὰρ φύλλον ἔχει πλατύ.

26 ΦΕΥ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ λάσκυδος. σκοπῶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι, καὶ κωμικῶς ἁρμόζεσθαι, καὶ τραγικῶς.

Χἀ σύριγξ θύρῃσι παλιώσεται, ἤν ποτ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τιμάγ', ὦ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπτων,
Δῶρόν ἐμὶν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μηκεδᾶις,
Κἦν μὲν τὰ Γλαύκας ἀκρώμεθα, θὴ δὲ τὰ Πύρρας.
Αἰνέω πάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἀ Ζάκυνθος·
Καὶ θ' ποταῶον θ' Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὠγαθὸκρητα μόνος κατεδάισατο μάσδας.

28 ΕΥΡ. Εὐρὺς κυρίως ἡ περισπᾶται· παλιώσεται ἦ, λειπλιώσει) ὑπὸ θύρῃσι. πάλιν γὰρ ἔλεγεν, τὸ λειπόμενον ἢ ἀλθύρει, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λθυκόν. Ἢ δὲ ἂν φάλιον ἀλθύρει σὺν τῷ ἐθιεῖς. Ἐπάξω.] Τὸ δεύτερον ποθσπον ἢ περσόν μέσου ἀορίστου, οἱ Συρακούσιοι λέγουσι ἀντὶ τοῦ ποθφέρον). συνήσω, συνήσει. ἐρράψω, ἐρράψα. ὅτω καὶ τὸ ἐπάξω, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νῦς· φησί, ὦ Αἴγων, πορεύσεται) καὶ αἰ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπὶ ἐπηυξημένας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ ἣν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκύκασε, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ θύρῃσι παλιώσεται), ἤγουν λειπλιώσεται καὶ φθείρεται.

29 ΤΗΝ. Ἐκείνη, φησίν, ἡ σύριγξ σὺκ ἐφθάρη, ἐδὲ μεμόλυνται μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τιμὼ Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτιμὼ κατέλιπεν. ἐγὼ γὰρ δωκατὶς εἰμι μελῳδεῖν. ΠΙΣ. Ἢ νωῦ Ὀλυμπιάς· ἢ ἀπὸ Πίσου ἢ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τ Ενδυμίωνος γυναικός. ἔνθα καὶ Πισαῖς Διὸς ἱερὸν λίθ. μελικτὴς ἦ, ὁ μέλη ἀείδων ἐργαζεται, τραγῳδητής· μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31 ΓΛΑ. Ἢ Γλαύκη, Χῖα τὸ γένος, κοσμητοποιὸς, γέγονε ἐπὶ Πτολεμαίου ἢ Φιλαδέλφου· λίθ φησιν ὁ Θεόφραστος ἐρωθῆσαι κελεύσ· ὁ ἦ Πύρρος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32 ΚΡΟ. Ἄλκιμος, καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τ Κερκυραίων, ὁ ἦ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33 ΠΟΤ. Τὸ ποθ; ἀνατολὰς τ Κροτωνιάδος. τὸ ἦ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως. τὸ Λακίνιον, ἀκρωτηρίον ἐστὶ τοῦτο, ἀπὸ τινος Λακίνου Κερκυραίου ἢ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως, τὸ πᾶν. καὶ θύμβῃ τὰ τ Γλαύκης ἀνακρέομαι, εὖ ἦ τὰ ἢ Πύρρης. ἐπὶ τ κρεσσῶν ὀρχάνων λέγεται τὸ ἀνακρέεσθ· συντάσσεται ἦ ἀνακρέομαι, ἀντὶ ἢ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος, ἡ αὐτή. τὸ ἦ ἑξῆς ὅτως· ἐπαινῶ τιμὼ τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον. τὸ ἦ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος, ἀφ' μέσου λέγεται μὴ ἐπικρίσεως. τὸ ποταῶον, ποιητικῶς ὅτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ ποθ; ἐω λέγεσθ· ἵν' ᾖ τὸ ποθ; ἀνατολὰς πεφαυμένον· ἢ τὸ ἐῶον χωρὶς τ ποθήσεως. τὸ ἦ Λακίνιον, ἀκρωτηρίόν ἐστιν, ἀπὸ τινος Λακίνου ὠνομασμένον. διέφερε ἦ ἡ Κρότων τ ἐπὶ Ἰταλίας πόλεων ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάτιμα τ ἄλλα ποθὶ Κρότωνα τάξεα.

34 ΑΙΓ. Ταῦτα σὺκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ασυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ ἦ Θεόκριτος τὰ ποθὶ ἢ Μιλησίῳ αὐτῷ Ασυάνακτι ἱστορήμενα, εἰς

Αἴγωνα

Τίνει κ' ⟨ω⟩ ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε παίξας
Τὰς ὁπλᾶς, κήδων Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δ' γυναῖκες
Μακρὸν ἀὐσαν, χὠ βωκόλος ὄξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαίρεσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν ὧδε θανοίσας
Λαπύμεθ'. ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἰ αἰ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλεεινᾷ.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε· πάχ' αὔριον ἔσσετ' ἀμείνων.
Ἐλπίδες ὦν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὑεῖ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσεῖν· βάλλε κάτω τὰ μοχλία. Ταῖς γὰ ἐλαίας

Αἴγωνα μετέωικε. φησὶ δ' τοῦτον Ἰσθμίασι νικήσαντα, κ' οἰκεῖν παροιχόμενον, ὡς τῆς ἰδίας ἀγέλης τ' μείζονα λασίαν βοῦς, κ' μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὸν ὁπλὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὸν δὲ λέγει, τὸν χηλόν. κ' Ησίοδος· Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὸν μήτ' ὀπολείπων. Τὸ δὲ κατέδαισατο, ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, λέγει τὸν ἀδηφαγίαν ὁ Μίλων τ' Αἰγώνα ἐπὶ ἄθλησιν ὑποτέτραπται. μέζονα δὲ τὸν νεομέλικτον, κ' νεοφύεστον ψωμιόν.

35 ΤΗΝ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, κ' τ' ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, σπήλαιόν τινος ὄρους, κ' παρελάσασα τ' ὁπλῆς· κ' αἱ παρθένοι γυναῖκες μεγάλως ἐθαύμασαν, κ' ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38 ΑΜΑ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τ' Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη κ' ὁ Βάττος αὐτῆς· διὸ γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ, τοῦτο δ' θανεῖν. ΜΟΝ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει ἀπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ, διετέλεσα ἂν σὺ λύπη ἔναι, ἢ ἐπὶ πάντος μου δ' ποιμενίδι ἀπολωλότος.

39 ΟΣΟΝ. Ἐντεῦθεν σαφῶς αὐτόλος διὸ ὁ Βάττος, ὃν ἐκεῖνος διὸ ἐρᾷν τ' Ἀμαρυλλίδος, κ' ὑ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅσσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Ἀμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν ὅσα φιλεῖς ἀπέσβας, ἤγουν, ἀπέθανες. ἔτως ἂν νοηθείη κ' ὁ κωμῳδῶν πρὸς αὐτόν· ὅπ φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμῳδῶ ποτὶ τὸν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον, ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν, τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν ἔτως. ὅσσον αἱ αἶγες ἐμοὶ φιλεῖς, τοσοῦτον σύ, φίλη ὅσα δηλονότι, ἀπέσβας· ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41 ΘΑΡ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τ' Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τ' Ἀμαρυλλίδος.

42 ΑΝΕ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τὶς λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό πι. ἀνέλπιστον, κ' τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· κ' δὸ λέγει οὐτεῦθεν τὸ ἀνέλπιστοι.

43 ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τ' αὐτὸν

Τὸν ἄλλον ἡρώησε τὰ δύσπορα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἀ Κυμαίθα ποτὶ ⟨illegible⟩ λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἤξω ναὶ τὴν Πηγάν, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπτει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἶθ' ἰὼ μοι ῥοικὸν ὃ λαγωβόλον, ὡς τυ παταξῶ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τὸν Διός. ἀ γὰ ἀχαίνθα
Ἄρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ἐπὶ τὸ σφυρόν· ὡς ἦ βαθέα
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἀ πόρπις ὄλοιτο.
Εἰς ταὼ παν ἐτύπτω χασμυώμενος. ἦ ῥά γε λύεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναί, τοῖς οὐχεσιν ἔγωγέ νιν. ἅδε κὴ αὐτά.

ὑετῶν, ἀντὶ δ' ἀέρος, ἐν ᾧ σιωπάζουσι αἱ νεφέλαι.

45 ΘΑΛ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τηλικόν. κυρίως δὲ τὸ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣ. Τὰ δυσδιάκριτα. ἀπὸ δὲ δυσκόλως σύρειν καὶ ὀρύσσειν, ἀφ' ὃ καὶ ἄροτρα. ΣΙΤ. Ἐπίθετόν τι βουκολικόν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. λέπαργος δὲ ὁ λευκός, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ δὲ λέπας ἔχει καὶ δὲ ἄργιλον, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχει τὸ δέρμα· ὁ δὲ ἀπὸ δὲ λευκὸν εἶναι καὶ τὸ λακπάργαν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκός, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἄργιλον, ἤγουν δέρμα λευκόν, ἢ λευκὸν καὶ τὸ λακπάργαν.

46 ΚΥΜ. Ονομα βοὸς, καὶ αὐχὴν, παρὰ τὸ κώμυσμα· ἢ παρὰ τὸ αἴρω, καὶ τὸ κόμη, ἡ τὰς κόμας αἴρας ἔχουσα, τουτέστι, ξανθάς· ἢ ἐγκύμων.

48 Γ'Δ'. Ἰδοὺ πάλιν σοφίσει τοῖς φυτοῖς.

ΡΟΙ. Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη καὶ κυνηγὸς ἰδεῖν. Λαγωβόλον ἢ, ξύλον, ᾧ λαφοβόλησις οἱ λαγωοὶ βάλλονται. ἢ ὅτι ῥάδιον ὄντα ὀρθιὸν, ἐπιδίκτην ἰθυτάτης καμπύλον, ἵνα μὴ ἔγκυον ὄντα βλάψῃ τὴν βῆν.

50 ΘΑΣ. Ἀποσροφὴ τὸ χῆμα. καὶ γὰ τὸ σιωπώμενον ἀναπληροῦ ὁ Βάττος ἀπειλάσει τὴν θάμναλιν, ἐκ τοῦ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται δὲ Κορύδων ἐξελεῖν αὐτῷ· διὸ καὶ φησὶν αὐτὸν ἀπερείψειν τὸν λόγον, καὶ φησι· θέασαί με ὑπὸ δὲ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε περὶ τὸ σφυρόν.

51 ΑΡΜ. Εἰ μὲν ψιλὸν τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἠρεμαίως. τὸ δὲ βαθεῖαι, ἀντὶ δὲ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52 ΑΤΡ. Ατρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· ἔρηται δὲ ἀπὸ δὲ πὸς ἀρχαίοις γυναῖκας, ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας, τὰ ἀρχιολάχανα φασίν.

54 ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτῷ, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ἅδε, τουτὶ δύναται τὸ ἴδε. ὁ καὶ ὑποστὰς, ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τῶν, ἀμύδενα γὰρ θυ-

μὸν

ΒΑΤΤΟΣ.

55 Οἰσίχη ὅστι τὸ τύμμα, κὴ ἀλίκον αἴθρα δαμάσδ.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρεος οὐχ ἕρπεις, μὴ ἀναλίπος ἔργεο Βάτᾳ·
Ἐν γὰρ ὀρῇ ῥάμνοι τε κὴ ἀπαλάθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπ' ἄγε μοι Κορύδων, ὃ γεράντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλᾳ
Τίλλειν ταὶ κυανόφρυι ἐρωτίδα, πᾶς ποτ' ἐκνίαθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμαῖον γ' ὦ δειλαῖε. φρὴν γε μὲν αὐτὸς ἐπινθών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἅμος ἐσαύλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὠνθρωπε φιλοῖφα· τὸ τοι γλύος ἢ σατυρίσκοις

γατερ Διὸς εἰπὶ κὴ ἡμῖν. ἐκποαλὼν γὰρ τὸν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάτᾳ, καί φησιν, ἄδε κὴ αὐτή.

55 ΟΣΣ. Βαθεῖα, ὅσον ἐσὶ τὸ τὸν πληγὲν ποιοῦν δεικλικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος καὶ ἀνδρὸς, κὴ τὸν σμικρότητα τ' ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον ὡσὸς τ' ἄνδρα, ἴν' ᾖ· μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποῖος δαμάζει τ' ἄνδρα.

56 ΑΝΑ. Ἤγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ κὴ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τ' πόδα· ἀνήλιπος ἢ οἱονεὶ, ὁ μὴ ἑλίσσων τ' πόδα.

57 ΚΟΜ. Κομόωντι ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμας γὰρ ῥάμνοι κὴ ἀπαλάθου αἱ ἄκανθαι. ἀπάλαθος ἄρπαγα, ἀφ' τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τ' πληγέντων ἀπασπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58 ΕΙΠ. Ἄγε εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον (τ' πατέρα λέγει δ' Αἴγωνα) ἆρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνῃ τῇ ἐρωμένῃ αὐτῆς τὴν μειλαίρας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἥς ἔνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; μύλλᾳ ἢ, ἐλαύνει, ᾠθεῖ, περαίνει· ἀπὸ τ' ἀλοιούντων, κὴ τῇ κώπῃ τοὺς μύλας ᾠθούντων.

60 ΑΚΜ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκελεύομαι, κὴ ὑποκελεύομαι τοῦτο λέγει· ὡσὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπιλθὼν, κὴ πρὸς τὴν μάνδραν, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τελεῖται γὰρ φέρειν ἐν τοῖς ἀνηγρέθεις) καταλάμβανον ἀπωίκα συήργα, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν.

61 ΜΑΝ. Τὴν τ' ὡσὸ ἄτων ὀρκάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἢ ἐστὶ σκεῦος ξύλινον ἀσκηθὲς, ἔ φυρᾶν ἐώθασιν. ὀνομάζει δ', ἀπὸ τ' μάττειν κὴ φυρᾶν ἐν αὐτοῖς τὰς μάζας.

62 ΦΙΛ. Ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ σωφρονίζειν, φιλοσωφρονιστά. οἱ φεῖν γὰρ τὸ σωφρονίζειν. ὅτω κὴ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κόρος φος λέγεται, ὁ κόρος οἱ φωμένος. ἢ οἱ φεῖν τὸ σωφρονίζειν, ἀπὸ τ' ὀπιπτεύειν, ἔνθα κὴ οἱ φωλὸς γυνή· ὅθεν κὴ παροιμία· ἄγλωσσα χωλὸς οἱ φεῖ· ὃν φασι Λακεδαιμόνιοι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι, σωφρονικῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δέ φασι τὸν παροιμίαν

Ε'ζηύθεν ἢ Παίεσι κακοκνάμοισιν ἐείσας.

παροιμίαν συντεῦθεν ῥυλῶσι, ἤτοι διαδοθλῶσι. οἱ Α'μαζόνες ἐπὰν ἄῤῥεν γονήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνδραποδίσωσι. Σκυθῶν οὖν λιπόντων χωλὸν σωθῆναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖναι ἔφασαν, ἄμεινα χωλοὶ οἰφθῆσιν. ΣΑΤ. Τὰς Σατύρας οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τὰς Σειληνὰς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δ' ἐν Α'νδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες διὰ τὴν φορὰν τῶν σωμάτων. ὅτι δ' οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δ' ἡ εἰς τὸν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Α'λλως. ἢ Σατυρίσκοις] ἀκριβεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λίχνεται δὲ παρὰ τὸ σάθη· σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λίχνεται.

63 ΚΑΚ. Επειδὴ αἱ αἶγας ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν χειμερίων, καικοδαίμοσι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. προσδιαλέγονται γὰρ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ ἐκεῖ διμωδίας ἐρίζουσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμόλπου καὶ Συβαρείτιδος νύμφης ἄρας· καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θυέλης καὶ Συβαρείτιδος νύμφης θρέμματα. Ἐχθρὸς γὰρ ὁ μὲν Κομάτας κόρῃ ἐρασθείσῃ Ἀλκιππίου τοῦ νόμα· ὁ δὲ Λάκων, ἐρασθέντος Εὐμήδου. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης ἦσαν. ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσιμος δὲ τῷ ᾠδὴν κρατῆσαι ἑκατέρου. Τελευτώντων δὲ τὸν ἄμικλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὸν νίκην ἀπονέμει. Ἐπιγράφεται μὲ οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι μὲν, ἀφ' τοῦ συνόδῳ φιλονεικεῖν· Βουκολιασταὶ δὲ, ἀφ' τοῦ βουκολιάζεσθαι, ἤγουν βουκολικῶς ᾄδειν αὐτούς.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ε'.

ΚΩΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ τιλῶν ὦ ποιμὴν τὰ Συβαρίταν
Φεύγετε ὦ Λάκωνα· τὸ μὺ νάκος ἐξ ἔτος ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κραναίας σίττ' ἀμνίδες; ὄφι ἐσορῆτε

ΑΙΓΕΣ. Ἰστέον ὅτι ὃ μὲν αἰπόλος τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμόλπου καὶ Συβαρείτιδος νύμφης ἄρας. ὁ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θυέλης Συβαρείτιδος νύμφης θρέμματα. ΣΥΒ. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάριος ποταμοῦ. νυνὶ δὲ καλεῖται Θύελον, ταυτὸν ὂν Θύελον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γάρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθηρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκησαν. καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θύελον, ἀπὸ Θυέλης ποταμοῦ τοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θύελος, ἕνομα κύελον, καὶ ὁ ὁρμητικός.

2 ΛΑΚ. Λάκων ὄνομα κύελον· ἐκτείνει δὲ τὸ α ἀφ' τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τὰς δούλους ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· ἕτω καὶ τὸν Λάκωνα. Δωρικοὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚ. Ὅς μὺ τὸ νάκος. Ζηνόδοτος τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τοῦ αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος· Νάκος ἔλαφου αἰγὸς ὀρεσκόφοιο. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν.

3 ΣΙΤ. Σίττα, ψίττα, ποιμενικὰ, αἰπολικὰ

Τόν μυ ζὰν σύεικα ποθ᾽ ὧδυ κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύεικα; τὺ γὰ πόκα δῶλε Συβαρίζα
Ἐκπάσω σύεικα; τί δ᾽; ὀκέτι σιὼ Κορύδωνι
Ἄρκῃ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδειν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τὰν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λῴτερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ὀκκλέψας ποκ᾽ ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα.
Οὐδὲ γὰ Εὐμάρα ὦ δεσπότη ἦς τοι ὀνῴδειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κερκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ὠΐκ᾽ ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις ζὰν αἶγα. τὺ δ᾽ ὦ καικὲ κὴ τότ᾽ ἐζάκθυ
Βασκαίνων, κὴ νιῶ με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

αὐ πολικὰ κὴ βυκολικὰ ἐπιφθέγματα. ἐσὶν ᾗ ἐπιῤῥήματα. ἔλεγον ᾗ ταῦτα διώκοντες, ἀποῤῥήσεσθε. ὠφείλετε ἐπιεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ ᾗ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ σωπῇ φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τὼ στόμα χρῆται. ἔστ ᾗ τοῦτο παρακέλευσις ἀμνίδες, πὶ μικρὸ ποθάπαι, οἱονεὶ ἀμφιλωά.

4 ΣΥΡ. Τὸν τίω σύεικά μου ποθ᾽ ὁλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5 ΣΥΒ. Δωρικῶς κ᾽ τίω χθονικῶ, ἀντὶ δ᾽ Συβάρτου. δῶλε ᾗ ἀντὶ δ᾽ δοῦλε. δοῦλος ᾗ κὴ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔπι τοῦ κτῆσιν ὤν· δοῦλος ᾗ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρεις ᾗ ὡς Περδίκκας, Ἀρχέπαις. ἔσι ᾗ κ᾽ μὴ τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κ᾽ ᾗ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6 ΚΟΡ. Ὁ Κορύδων βυκόλος, ὃς ποθῆδεν μέμνηται. ὁ ᾗ νὺξ· ὁκ᾽ ἀρκεῖ σοι, φησὶ σιὼ Κορύδωνι τὸν καλάμῳ φυσᾶν κὴ ταυλεῖν αὐτόν. τοῦτο ᾗ χλευασικὸν, ὅτι ἐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσδειν κὴ μόνον. καλάμη δέ ἐσι, τὸ καταλελειμμένον ἢ ποθελειπόμενον ὁκ ἔτι θερίζομένου σίτου καλαμῶδες κὴ τὸ κενόν. τοιοῦτον ᾗ νεαρὸν ὄντα, ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ὑπ᾽ αὐτῆ κὴ αὐλίζουσι. ποππύζειν ᾗ, τὸ λεπτοπάτως φωνεῖν πνὰ φυσῶντα τὸν ὁκ τῇ καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τί ᾗ ἐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐσι σοι αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλαμης ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ. τοῦτο γὰ τὸ ποππύζειν σιὼ Κορύδωνι, τουτέσιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8 ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀποτείνῃ ἡ ἀπάντησις. τὸ ᾗ, ὦ λῴτερε, κατ᾽ εἰρωνείαν εἴρηται.

10 ΟΥΔ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει ᾗ μηδὲ αὐτὸν τ᾽ δεσπότην σύμφορα ἐπιτηδεύματα, ἤγουν δέρματα. Ἄλλως. τὸ σύμφορα δέρματα φασὶν εἶναι, κὴ ὃ κύριον ὄνομα, ὡς πίτις, ἵν᾽ ᾖ, ὅθεν γὰ ὅθεν τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ σύμφορα κὴ δέρμα τι ἦν, ὥς τι σύνοιδεν.

13 ΒΑΣ. Ἀντὶ δ᾽ φθονῶν λυπούμενος. Κυρίως ᾗ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μὰ αὐτὸν Ⓦ Πᾶνα Ⓦ ἄκριον, ὅ σέ γε Λάκων
Τὼ βαίτω ἀπέδυσ' ὁ Καλαΐδος· ἢ κτ τίνας
Τᾶς πέτρας, ὠίθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰ ὄτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὦ γαθὲ νύμφας,
(Αἴτ' ἐμὶν ἵλαοί τε κὴ θὐμηνέες τελέθοιεν)
Οὔ τιν τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴτοι πὶς θύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀρίμαν.
Ἀλλ' ὦν ἄμμα λῆς ἔειφον ἦμεν (ἀντὶ μὰν ὠδὶν

ὀφθαλμοῖς καίων κὴ φθείρων τὸ ὁρᾶν ὑπ' αὐτᾶ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14 ΑΚΤ. Ἀντὶ τ, τ κωνηγόν. ἐπικλῆρες γὰρ οἱ κωνηγοί, ὡς φησιν Ὀππιανός. ἢ ὡς φησι Φιλοξένω, ἐστὶ Πανὸς ἱερὸν τοπίον Κρᾶθιδο πολυμυῶ. τινὲς δ τ Ἀπόλλωνα φασὶ τ ἐπὶ τ ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δ κὴ Πίνδαρο τ ἁλιέων αὐτὸν φρεντίζειν. ἢ τ ὠδὶ τὰς πτερώδεις ἁρπαλὰς λέγοντα, ἤγουν, τ κωνηγόν. ἢ ἄκριον, κατά τινας, τ Ἀττικήν.

15 ΒΑΙ. Τὼ διαφέρειν, τὼ σισύρω· βαίτην γὰρ λέγουσι τὸ ἐκ κωδίων συνηρμοσμένον τοῦ ὀλόκαυτα. Ἀττικοὶ δ ταύτην κὴ σισύραν φασί. κὴ Ἀριστοφάνης· Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένο. ἡμεῖς δ' αὐτὲ σισυρᾶνα φαμέν. ΚΑΛ. Οἰκέτης δηλονοτὶ, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱός, ὁ λέγω· διὸ οἱ μὲ δοῦλον, οἱ δ υἱὸν φασίν. ΚΑΤ. Ἡ δὲ τοῦτο ἐποίησα, ἢ ἐπορκοίλω, ἄνωθεν ἀπὸ τ πέτρας σκείνης ὦ ἄνθρωπε εἰς μανίαν ἐμπεσών, εἰς Κρᾶθιν τ πολυμυῶν πηδήσαιμι, ἢ φθαροίμην. (χαίρετε κὴ ἀλοίμην, κὴ ὀλοίμην) ἐώθασι γὰρ σὺν πλοίαις τινὲς ἢ μανίαις, κατακερημνίζειν ἑαυτούς. Κρᾶθις δ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τ Σικελίας. ἢ δ κτ, ἀντὶ τ ἀπό. Νυμφόδωρο δ κὴ Θεόφραστο φασὶ, τ Κρᾶθιδο τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἀλλως. τὸ, Ἡ κτ τίνας. τίνα, κτ, τ ἀλοίμην δεῖ συναπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρεῖται τ ῥήματο, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Βῆ δ κατ' ἀλύμποιο κορυφῆς χωόμενο κῆρ. παρὰ δ τ πτῶ λογῳ, συνημμένη ἐστὶν ἀεὶ σὺν τοῖς τοιούτοις τ ῥήμασι, ὡς παρὰ Φιλοξένῳ· Ὁ δ' ὑπεκδὺς τ παρειὰν ἤδη βαδίζει κὴ τ Ὀλύμπου κατιεσιν.

17 ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἤγουν, τὰς ἀναφερομένας σὺν ταῖς λίμναις, αἳ πίνες ἐμοὶ φερσωνεῖς εἶεν, σὺν ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὼ σύριγγά σου λαθών.

21 ΘΕΜ. Ἀντὶ τ θείναι, ἤγουν, κατάθου. το ἄμμα Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τ ἐὰν κέχρηται, διὸ κὴ ὑποτάσσει. ΕΝΤ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τ μηδενὸς ἀξίων· φησὶ δ Κλέανδρο σὺν δευτέρῳ τ παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τ Ἄδωνιν, ἔφη ὠδὲν ἱερόν. ὃ δ αὐτὸν ἀξιον τιμῆς κὴ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσιόδωρο δ μετιφορὰν εἶναι φησὶν, ἀπὸ τ ἱερῶν τ τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱερὸν κὴ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ ὠδὲν ἱερὸν, σὺν ἐστιν ἄξιο ἱδρύσεως κὴ τιμῆς

Ἱερόν) ἀλλά γέ τοι δχρειόμεθ', ἔστε κ' ἀπίπτῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Υἷς ποτ' Ἀθαναίαν ἔλθην ἤθελσεν· ἰὼ ἰὼ κεῖται
Ὦ ἕλφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ Ϟ βύσσοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναιδ', οὗ παῖδε γ' ἐσσὶ) ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τείχας αὖτ' ἐείων ἐποικίζατο; τίς δὲ παρθύσας
Αἰγὸς ἀφροτόκοιο, καὶ ἢν κύων δήλετ' ἀμέλγων;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅσσις νικασεῖν Ϟ πλαίσιον, ὡς τὺ πεποίθεις·
Σφαῖξ βομβεῦν πέπλυγος ἀντίον. ἀλλά γὰ ὕστοι
Ὦ ἕλφος ἰσπαλής· τὺ (ἰὴ ὁ τεάγης οὗτ') ἔεισδε.

ἡμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἐκ πινὸς ἱερεῖα πολλὰς ἐξιόντας. θέλων γὰ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ θυσιωθῆσαι, ἀνέκραγεν, ἤρετο ἠρώτησε τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν γὰ Διόνυσος εἶναι, ἔφη, οὐδὲν ἱερόν· ἀντὶ δὲ οὐδενὸς ἄξιον. οὐδεὶς γὰ θεῶν ὑπαέρχει.

22 ΔΙΑ. Ἀλλά σοι ᾠδὰν ἐρείσω, Δάμωνι, ἕως ἂν ἀπαγρεύσῃς, τὺ δὲ ἡσυχαν ὁμολογήσῃς.

23 ΥΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντιτείνοντων. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πραγμάτων.

24 ΕΥΒ. Τὸν δύσραφῆ. βόσις γὰ ἡ τροφὴ, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον, καὶ ἱππόβοτον. ἔρειδε, ἤγουν φέρων κατάβυθι.

25 ΚΙΝ. Καὶ πῶς, ὦ πανύργε, καλῶς τοῦτο ἔσται ἐξ ἴσου μέτρῳ ἡμῖν. οἱ Σικελιῶται γὰ τὸ ὠλόπεκα, κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ, παρὰ τὸ κινεῖσθαι συνεχῶς, ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν ὕδατι.

26 ΕΠΟ. Ἀντὶ δὲ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τίς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐείων τείχας; τείχες γὰ αἱ πάχεαι, καὶ τετειμμέναι, ὡς αἱ τῶν αὐτῶν· ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ ὕλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατεπίθετην, σὲν δὲ ἔλφον, ὃς πις ἐποικίζεται.

27 ΔΗΛ. Γράφεται γὰ καὶ ὕτω Δωρικῶς ἀντὶ δὲ βάλεται, κατά τινας.

28 ΟΣ. Ἤγουν, σκεῖνος τοῦτο ποιεῖ, ὅς πις πέποιθε νικήσειν τὸ πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. λέγει δὲ πέποιθα, πεποίθω συνεσῶς, ὡς λέγει δὲ δέδοικα δέδοικω. Ἄλλως. ὅσπις νικήσειν τὸ πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅς πις θελήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αὐτὸς κύων ἀμέλγει, οἷον καὶ σὺ νικήσειν φῂς, τοσοῦτον σὺ ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον πέπλυγες σφηκῶν.

29 ΣΦΑ. Ὁ σφὴξ φησὶ σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον δὲ πέπλυγες τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛ. Ἀλλὰ ἑδαμῶς ἀδελφὸς, ὁ ἔλφος ἔστω, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· σὲν ἀξιοῦντα τῇ ἀμνῷ. ἀλλὰ ἰδοὺ πίθημι τράγον. τὸ γὰ ἰσοπαλὴς, ἴσος σὺν κλήρῳ· πάλος γὰ ὁ κλῆρος. ἢ σὺν δὲ πάλη.

31 ΣΠΕ.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦσῃ· ὑ γάρ τοι πυεί θάλπεαι· ἄδιοι ἀσὴ
Τᾶσῃ ὑπὸ τὰν κόπιον ϗ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ πίνει καταλείβε). ὧδε πεφύκει
Ποία, χἀ σιβὰς ἅδε, ϗ ἀκείδες ὧδε λαλεῶντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' ὕλα σπεύδω· μέγα σῆθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν, ὄν ποκ' ἔοντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼ ἐδίδασκον. ἴσῃ ἀ χάρις ἐς τί πολέρπῃ.
Θρέψαι ϗ λυκιδεῖς, θρέψαι κυνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ ποκ' ἐγὼ τῶδε τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ ϗ ἀκούσαις
Μέμναι, ὦ φθονερὸν τύ ϗ ἀτρεπὲς ἀνδρίον αὕτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύλιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες. αἰ δὲ χίμαιραι

31 ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποδυομένων. μὴ σπεύδαζε, ὑ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. ἀποδύομαι ἐγὼ ἀμπεχόμενος, ἐπιποδύω ἕτερον. ΑΔΗ. Ἥσσων ἡδέως μᾶλλον ἀσῇ.

32 ΤΑΔ. Ὧδε ἐλθὼν ϗ καθίζας ὑπὸ τὸ ἀχερωΐαν, ϗ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε, ἀντὶ τοῦ ἄλλοις ἀντιχάφοις χάφιται πῖνδε, ἀντὶ δὲ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33 ΨΥΧ. Ἀντὶ δὲ, αὐτῷ καθαρῷ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα σκιερὰ ἐστὶ βοτάνη, ϗ ἁδὲ ἡ σισάς, ἣ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ πίνει, ἀντὶ ἄλλοις χάφις) ἐπιῤῥημαπικῶς ἀντὶ δὲ ἐνταῦθα. Καὶ ἀκείδες] ϗ ἀκείδες ἐνταῦθα λαλεῖσιν.

35 ΣΠΕ. Οὐδαμῶς ἀποδύω. μειζόνως ἢ ἀληθῶς, εἰ σύ με τολμᾷς ἀντιβλέπειν, ὃν πινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ ᾄδειν δηλονοτι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36 ΟΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ πίνω χάρεν ἐς ἄμιλλαν αὐτῷ συνελθεῖν ἐθέλοντα παρ' αὐτῶ διδαχθέντα, ὡς ϗ σοφωτέρα παρ' αὐτὸν εἰς ἄμιλλαν.

37 ΠΟΘ. Θιάσου ἐς τί σοφίσπῃ ϗ τελευτᾷ ἡ χάρις· ἢ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38 ΘΡΕ. Ἐκβρίψειεν ἄν τις ϗ λύκων ὀκλάσας, ϗ κυνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτῶ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀκακοσίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκρατικὸν· κακοὺς ποιῶν οὖ, θρέψαις κυνας. παροιμία ἀπὸ τῶν κατ' αὐτῶν ποιούντων τι. ἀπὸ Ἀκταίωνος, ὃν ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθῆναι. ποτε) ἢ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40 ΑΝΔ. Ἀνδρεῖον ὑποκρισεως, ἀνθρωπίνων, ἢ δυσχεροῖς ϗ ἀνελεύθερον. αὗτως ἢ ἄτως· ὡ ἀδεμίᾳ χρεία, μάτην.

41 ΕΠΥ. Πυγμαῖος ἔτυπλον, ἔκρυον. ἄτοπον ἢ τοῦτο φανερῶς ἀπεῖν·

Αἴδε καπεβλιχῶντο, κὴ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τιλύω πυγίσμαθος ὑδὲ παφείης.
Ἀλλά γὰ ἔρφ᾽ ὦδε, ἔρπε, κὴ ὕστερα βωκολιαξεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρπῶ τιλεῖ· τῦτο δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῶντι πολὺ σμαίεσι μέλισσαι·
Ἐνθ᾽ ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ᾽ ὑπὸ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῶσι· κὴ ἁ σκιὰ ὧδε ὁμοία
Τᾷ θύρᾳ ἵν· βάλλῃ· ἢ κὴ ἁ πίτυς ὑψόθε χώνυς.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦς μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατήσεις,
Αἰκ᾽ ἐνθῆς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δ᾽ τραγείᾳ
Ταὶ θύρᾳ ἵν, ὀσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὀσδεις.
Σπασῶ δ᾽ κριτῆρα μέγαν λυκίο γάλακτος

ἢ ἐπέρασινον, ἐσάτδυον. σὺ δ᾽ ἤλασεις. αἱ δ᾽ ἄρνες ἐβλιχῶντο, ἤρχοντο ἐμιχῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τ᾽ τράγου. τὸ βλιχᾶσθαι γὰ ἐπὶ τροφάτων λέγεται. κὴ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχθυεν.

42 ΒΑΘ. Μὴ βαθυτέρω τύχῃς παφῶ τ᾽ πυγίσματος, ὃ φῄς με ἕρπειν. τὸ δ᾽ παφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τ᾽ καμηθείης βαθύτερον σὺ δ᾽ τρὸς ἐμὲ ὀκ στῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγῃς. ἀρνεῖται δ᾽ λοὰ τύτου. κὴ Ἀριστοφάνης δ᾽ ἐν βατράχοις φησὶ τρὸς τ᾽ Κλέωνος· τρὸς τὸ κρυπτόμενον, κὴ ἔνδον κοιμώμενον, ἐν ταῖς παφαῖς πάλαι. ἤρχου, ἐν καιρῷ σωθησόμεθα, πὰς τείχους ὀκπίπτειν τ᾽ πυγῆς. Ἄλλως. Εἰ μὴ ἐν βαθυτέρῳ παφῶ παφείης ὀκείνα δ᾽ πυγίσματος, ὑδὲ, ἤρχου συγκαμμένος τ᾽ τράχηλον, κυρτέ. τὸ δ᾽ ὑδὸς, λοὰ δ᾽ κυφὸς, λοπόλη δ᾽ κ, κὴ τροπὴ δ᾽ φ εἰς β, ὕθωσις, κὴ λόρδωσις πάθη. λόρδωσις γὰ ἐστὶ τὸ ἔμπροσθεν ὕθωσις τὸ μὴ τιλὺ κεφαλῶ, τρὸ τ᾽ ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δ᾽, τὸ μέσον τ᾽ ῥάχεως.

44 ΥΣΤ. Καὶ τελευταῖον τῇ βωκολικῇ ᾠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45 ΕΡΨ. Οὐκ ἐλεύσομαι ἐς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΗΝ. Ενταῦθα δρύες. ΩΔΕ. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ὐ τοῖς σιμόλοις μέλισσαι. ἐνθαδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δ᾽ ὄρνιθες ἐπὶ τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ᾄδουσι, κὴ ἡ σκιὰ ὁμοίως ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοι, κὴ ἡ πίτυς δ᾽ ὑπὲρ ὑψηλὰ τροσίλλας ἀφίησιν.

51 ΜΑΛ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον κὴ ὑπείκον, ᾧ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δ᾽ μαλακὰ, ἔρια, κὴ κηρὸς, κὴ τὰ τοιαῦτα. ὁ δ᾽ ὕπνος, ὁ κ᾽ τοῦτο λέγεται μαλακὸς; ἀλλ᾽ ὡς μαλακοποιός.

53 ΣΤΑ. Παχύσσον ἔλαιον ὀκπίησι ταῖς

Ταῖς νύμφαις· σασῶ ἢ ϛ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε κὴ τὺ μόλῃς, ἀπαλαὶ πέεν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων ἀνθεῦσαν. ὑπὼ εὐδείπαν ἢ χιμαιρῶν
Δέρματα, τᾶ ὧδε μάλλων μαλακώτερα πλεξάμις ἀρνῶν.
Σταισῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς ὦ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ ἢ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρεῖ ἐφείσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτέεισδε, κὴ αὐτόθι βωκολιάσδεο.
Τᾶν σαυτᾶ πατέων, ἔχε τὰς δρυάς. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κελεύϛ; αἰθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τίνω πολιᾶς μίαν· ἀλλὰ ϖ ἄνδρα,
Αἰλῆς, τ' δρυτόμον βωτρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τίνας τὰς ὧδε τὶ ξυλοχίσδεϛ· ἐπὶ ἢ Μόρσων.
Λάκ. Βωτρέομες. Κομ. Τὺ κάλει νιν. Λάκ. Ἰθ' ὦ
ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾶσδ' ἐνθών. ἄμμες γὰ ἐείσδομες ὅσσις ἀρείων

ταῖς Νύμφαις· αἵτιαι γὰ ἐκπρέψασαι τὰ Ἀ ἐλαῖαν, ἐδίδαξαν τὸν Ϝ ἐλαίᾳ ἐρασίαν καὶ μέλιτος, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. ἴσημι ὁ μέλλων φήσω, καὶ Δωριακᾶς τασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰς μέλλοντας τελεῖσθαι σῶσιν. ἰσᾶν ἢ, τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι· ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56 ΓΛΑ. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58 ΓΑΥ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. παρὰ καὶ ἔρευθος πλεονασμῷ τοῦ υ. ἄπινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. σήσω τῷ Πανί, ὀκτὼ μὲν γαυλοὺς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59 ΣΚΑ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα ἐς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας. τὸ ἢ πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες.

ΤΑΝ. Γλῶ δηλονότι, ἢ χόρτον. τοῦτ' ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρτην ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64 ΒΩΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.

65 ΞΥΛ. Ξυλοῦσι), ξύλα τέμνουσι καὶ ἀγάγῃ. ἔστι ἢ καὶ παροιμία, Δρυὸς παρούσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλοῦται).

66 ΒΩΣ. Ὀρεσικὸν ἀντὶ τοῦ ποιμενικοῦ· καὶ γράφεται ᾳ ὡς ο μικρόν. τοῦτο ἢ ᾳ τὸ μέτρον.

67 ΑΜΜ. Ἡμεῖν, ἡμῖν ἢ ἕτερος λέγουσιν, ὁπότερον ἐὸν κρείττων τοῦ ᾠδοῦ βουκολικοῦ. ἢ ἐλίζοντες πρὸ μιᾶς γνώμας, ὅστις ἐστὶ κρείττων βουκολικῶν

Βωκολιαστὰς ὄφι. τὺ δ' ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Ἐν χαίρῃ κείνης, μήτ' ὢν τύ γα τῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα
Τὸ πλέον ἰθυίης, μήτ' ὢν τύ γα τᾶδε χαιρήτω.
Ἀ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θυείω ὄφι Συβαρίτα·
Εὐμάρεα ἴα τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τύ πις ἠρώτα, ποτῆω Διός, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμὸν ὄφι κάκιστε τὸ ποίμνιον; ὡς λάθος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντα θ' ὅδε, ἐγὼ μὰν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κὐδέν καυχεόμαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἶπε λέγοις· καὶ ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ παμμοῦ, ἢ γωμύλος ἦνθα Κομάτας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τᾶ μῶσά με φιλεῶντι πολὺ πλέον ἢ καὶ ἀοιδάν

κηλικῶν μελῶν ἐρᾶτης.

68 ΤΥ Δ'. Σὺ δ' ὦ φίλε Μόρσων, μήτε τῶδε χάρεν ἐμὲ κείνης ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τῷ νίκῳ χαρείσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς καὶ χάρα· ἢ μήτε μὰν παρὸν ἀδικηθύμιον.

72 ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί.

74 ΜΗ. Τῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῷ ὠσπιτεῖ καὶ παρέργῳ τᾶ γλώττης.

87 ΦΙΛ. Λοιδορεῶν φιλῶ.

78 ΕΙΑ. Επὶ καὶ νῦν τοῖς δὶ ὄχλα πινὸς γινομβρίοις ἐώθαμεν τῦτο λέγειν, ἄνες ποτὶ τὰ ἄνθρωπον. λέγει δὲ τῦτον τὸν ξένον τὰ παροικληθέντα κείνᾳ. Ἄλλως. ἄγε λέγε εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν· δηλονότι ὁμοῦ, ἀντὶ δὲ ἐπαναστρέψαι εἰς τὸ ἑαυτᾶ πόλιν. ΚΑΙ. Τατέσιν ἵνα μὴ ὑπὸ δ' μέλῃς, ὥστε ὑπὸ τὰ Σειρίων κρατηθεὶς, ἀπόλυται. τῦτο δὲ ἐρωνικῶς φησίν. Ἄλλως. τῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὰ αἰπόλον ὡς ἀνδρὸς τι μέλον ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν σε τὰ ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἠμείνης γένηται, ἢ καὶ τέλον μένῃ. ἢ ζῶντ' ἄφες, ἀντὶ δὲ ταχύ, ἀπὸ δὲ ζέω· τὰς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. τῶτο δὲ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγομένῳ δὲ Αἰπόλῳ τῷ Μόρσωνι.

79 ΠΑΝ. Επὶ ἀγανακτήσεως σύντασις ἡ ἐπίκλησις.

80 ΜΩΣ. Ἄρχεται τὰ ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καὶ φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὰ Δάφνιν ὑπὸ τᾶ Μασῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων,

Δάφνιν ἐγὼ δ' αὐτᾶς χιμάρως δύο τὰν ἐθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐμὶ ὠπόλλων φιλές μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κεῖνον ἐγὼ βίσκω. τὰ δ' καίρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς δίδυμα τόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἀ παῖς ποθ' ὁρῶσα, Τάλαν λέγ', αὐτὸς ἀμέλγες;

ΛΑΚΩΝ.

Φῶ φῶ, Λάκων τοι ταλάρως γε δὸν εἰκατὶ πλεῆ
Τυρῶ, καὶ ἂναξον σὺ αἴθοπι παῖδα μολιών.

ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων φιλεῖ μέγα, ἀντὶ δὲ μεγάλως καὶ κάλα πολύ.

38 ΕΦΕ. Ἐπέχει, παραγίνεται. Κάρνεια ἦ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπὸ τινος Κάρνου. οὗτος ἦ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, ἐπέστη τοῖς Ἡρακλείδαις, ἅσπερ καὶ τούτοις μαντεύσατο. ὃν τινες, σκυτάλης εἶς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τὸν ὄνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. διὸ ὃν λοιμὸς ἐνέσκηψε τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες, ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα· καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἐπαύσαντο δὲ λοιμοῦ. τούτῳ δὲ τῷ ἑορτῷ καὶ ὕστερον οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, ἀφ' ὧν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεια ἑορτὴ Δωρικὴ, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ ἦ Κάρνειον Ἀπόλλωνα σέβουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν, καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, ἀφ' οὗ τὸ Κάρνον ἡγήσατο δὲ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκλειναν ἀποβάλλοντα εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι δὲ στρατεύματος· ὃν ὕστερον ἐπὶ μῆνιν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. Προαξίλας μὲν, ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι δὲ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱὸν, ὃς ὑπ' ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν ἦ ἀπὸ Καρνείου πρὸς Τρωϊκόν. Δημήτριος ἦ ἀπὸ δὲ κριόν, ὅ ἐστι τελεστήν. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἤνυσε τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κριόν. Ἄλλως. Κάρνεια ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνείου ὀνομαζομένη παρ' Ἕλλησι ἦ τελεῖται ἀφ' οὗ τὸ δόρειον ἵππον, ὃν καρνεία εἶναι ξύλα.

84 ΔΙΔ. Τὰ ἀπὸ δὲ πίλειν, συγκείμενα, εἰ μὲν παροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνῃ, σύνεσιν· ὡς καὶ τὸ παρὰ τὸ πίλειν καὶ τρέφειν. οἷον, ὁ σῶστος, ὁ σῴζων τεχνίτης. δίδυμα τόκος αἶξ, ἡ δίδυμα τεκοῦσα. δοκεῖ ἦ τὸ δίδυμα τόκος, ἀπὸ δὲ δίδυμα τόκος γίνεσθαι, τροπῇ δὲ ο εἰς η, εἶτα δὲ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85 ΟΡ. Καί μ' ἡ παῖς ὁρῶσα τὸν ἐρωμένῳ αὐτῆς Ἀλκίππῳ λέγει. τὸ δὲ ὁρεῦσα, Αἰολικόν.

86 ΦΕΥ. Τὸ φεῦ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ τοί, βεβαιωτικόν. ΤΑΛ. Τὰς καλαθίσκας, ἐν οἷς τυρὸν τὸ γάλα.

87 ΑΝΘ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτῆς παιδεραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔχω, τοῖς ἄνθεσι δὲ τυρὸν τὰ παῖδα τοῖς χείλεσι παρεικάζει· τὸ δὲ ἴσω, ἐν τοῖς ἀνθοῦσι

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει κὴ μάλοισι Ⓦ αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶσα, κὴ ἀδὺ πὶ ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰ ὁ Κρατίδας Ⓦ ποιμένα λεῖος ἐταιρῶν
Ἐκμανὶς λιπαρᾷ ἢ πρὸ αὐχένα σείετ' ἐθείρᾳ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' ἄ σύριλλε· ὅστις κωὐσσάτος ἄδε ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τᾷ ἄνθρᾳ πρὸ αἱμασιᾶσι πεφύκᾳ.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰ ἄδε ἀκύλοις οἰμαλίδες· αἱ μὰ, ἔγωγε

θώδεσι τόποις, τ' ἄνησον, τ' μικρὸν ἐπὶ κὴ ἀπελῆ παῖδα, τ' Κρατίδαν δηλονοτι, μαλωνᾷ, βινεῖ.

88 ΒΑΛ. Πειρᾶταί με εἰς ἔρωτα ὑπαγάγαζ. τὸ γὰ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔπιστον. ΚΛΕ. Η Ⓦ Κλεαρίστιν φυγάτης Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτᾷ.

89 ΠΑΡ. Ηλθεν παρήλασε κὴ παρέδραμεν· ἦλθεν ἐνίκησεν ἐμέ· ἡ Ἀλκίππη. τὸ γὰ παρελῶντα συντῶσαι, ἐπὶ Ⓦ παρακολουθεῖν κὴ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΥ. Καὶ ἠδὺ πνὰ συρισμὸν συρίζει.

90 ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ δὴ ὁ Κρατίδας τ' ὡσθόσπε νέμονται ἀγροῖς Ⓦ ἑταιρῶν, ἐς μανίαν ἔρωτ Ⓦ ἐμβάλλῃ.

92 ΣΥΜ. Ηλθεν συσκεύεσθαι δυναμένᾳ εἰσὶν, ἡ συσκεύεσις ἄξια. λέγει γὰ τὴν διαφορὰν τ' ἡλικίας ἀπὸ Ⓦ ἄρρεν Ⓦ. Φυτιεῖον γὰ ὁ κωὐσσάτος ἐστὶν, ὄμμιον ῥόδῳ ἔχον τ' κάρπον· ἔστι γὰ μεταξὺ ἄμπελ κὴ δένδρων, πυρόμμιον τᾶς ῥοιᾶς ἢ τᾶς ῥοδέας, ἀκανθῶδες, ὡς φησι Θεόφραστ Ⓦ· ἔστι γὰ ὁ κωνάκανθ Ⓦ.

92 ΑΝΕ. Ανεμώνη ἄνθος ἄδομεν, ὃ φασιν ἀναδενδρωθῆναι ἐκ Ⓦ αἵματ Ⓦ Ⓦ Ἀδώνιδ Ⓦ. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρ Ⓦ φησιν ἐκ Ⓦ Ἀδώνιδ Ⓦ αἵματ Ⓦ φυῆναι. Κρατεύας γὰ ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθ Ⓦ ἔχουσαν μέλαν, τὴν γὰ φοινίκεον. Σωσίβι Ⓦ γὰ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι, φασὶ δὰς καλεῖσθαι φησὶ. ῥόδον γὰ, παρὰ τὸ ῥᾴδιον διαῤῥεῖν· ῥοῶδες γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον.

93 ΑΙΜ. Ὧν τινων, δηλονότι τῶν κωνοσσάτων, κὴ τ' ἀνεμώνων, ἄνθηρα, ἦλθεν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσὶν. ἄνθηρα γὰν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως γὰ ἀνθηρὰ, τὰ ἐπάνω τ' ὀχετῶν τ' ὑγρῶν ἤτοι τὰ χείλη Ⓦ ποταμοῦ, πυρὸ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τ' γὰ ῥόδων τὰ ἄκρα, κὴ ὡσπερεὶ σύοντα, φύονται ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνθηρα τ' ὑγρὸν τόπον, κὴ τὰ τ' ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94 ΑΚΥ. Ταῖς Ⓦ πόνῳ βαλάνοις· ἄκυλ Ⓦ γὰ, ὁ Ⓦ πόνῳ κάρπος· αἱ μὲ γὰ ἄκυλοι, λεπτύσαρκοι φησὶ κὴ σκληραὶ ἢ ξηραί· αἱ γὰ οἰμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν ἂν ὅτι ὁ μὲ Κρατίδας, μελίχρως· ἡ Κλεαρίστη, ἀειδής. οἰμαλίδες γὰ, τὰ ὄρνια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ασκληπιάδης γὰ ἐν Ⓦ ω μεγάλα γράφει. ἔστι γὰ τὰ σωακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95 ΜΕΛ.

95 Λεπτὸν ἀπὸ τοῦ εἴνοιο λεπύριον· αἰ ἦ, μὴ μιζεαί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δώσω τᾷ πρᾴθέρᾳ αὐτίκα φάσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τὸ δὲ ἐφίσδῃ.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὅττι τάχα τεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κολίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς ὁ καθαίτης τῦτο γελάσσεται, ἄτε μυείσᾳ.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυός ἐστ' ὁ Κώναγος, ἄ τε Κωναίθα,
Τυτὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαγγος;

95 ΜΕΛ. Τινὲς ὕπως ἐρμηνεύουσιν. αἰ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἰ δὲ μελιζεαί, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς δὲ πόνος, κροκοειδὴς ἐστι. ποιεῖ δὲ ὁ Λάκων τὸν μὲν Κλεαρίστου, κιτρινοειδῆ καὶ εἰονεὶ ἄμορφον· τὸ δὲ Κρητῆνα, κροκοειδῆ, καὶ εἶον εὔμορφον.

96 ΚΗΓ. Καὶ ἐγὼ φησὶ δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλκίππῃ αὐτίκα φάσαν. τὸν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ αὐτίκα. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει ὧν ὅπω ἀπὸ τ' ἀρκεύθου καθεῖλεν. φάσα δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μυνδίος, ὅτι ἡ μὲν φάσα, ὑποκυάνεον ἔχει τὸν κεφαλὸν, καὶ μᾶλλόν γε ἐμπορφύρεον, τό τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὀνίων, τὸ δὲ αὐτῆς μέλαν τροχύλον ἔχει.

97 ΑΡΚ. Ἄρκευθος ὄνομα δένδρου ἀειφύλλου· φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τὸ ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, οἰόα, καὶ ἀναρύκη, ἢν καλοῦσι φέλλοδρυν.

98 ΠΕΞ. Πάσσειν κυρίως τὸ ξαίνειν. σύνταξις δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἢ μὴν οἷς πάσσειν, ἠδ' οὐφρονα κῶρον ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ἐς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99. ΠΕΛ. Τὸ μέλαινα. τὴν γὰρ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλεῖμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γοῦν σώματος ἐπιφάνειαν λύσσα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελάσηται, πέλλαμα, ἢ πελίδνωμα καλεῖσιν· ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὀμήρου· Μελάφητο δὲ χρὼς καλός.

100 ΣΙΤ. Τοῦτο μεταξὺ τῶν ᾠδῶν ἐπιφώνησε πρὸς τὰς αἶγας· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγελελαίας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι, βοσκεῖσθε, εἰς τὰ ἄνεσκα τοῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύν, ἄτε καὶ ὅπου αἱ μυρσίναι.

102 ΑΠΟ. Ἀποστᾶτε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βοσκεῖσθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαγγος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτο φησὶ τὸν νῦν καλούμενον Φάλαγρον. ἔστι δὲ ὄνομα ἄρσεν, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαγρον λέγουσι, τὸ λόχμην κεῖσθαι· φαλὸν γὰρ

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαιάσσινος, ἔστι δ' ἀρητήρ,
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δ' ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ μὴν ὅστις κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Οὐ δῶ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΩΜΑΤΑΣ.

Ἀκείδες αἱ τ' Φεσπιὸν ὑποπαδῆτε τ' ἀμὸν,
Μή μιν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰ δεσποτᾶν.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέτριγες ὀρῆτε τ' ἀπόλλων ὡς ἐρεθίσδω;
Οὕτω κ' ὑμμες θεὺ ἐρεθίσδετε τὼς καλαμυΐδας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω ταὶς δασυκέρκως ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

λόγδ τὸ λύκον. καὶ Ὄμηρος, κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λύκαινόμενα. τὸ δ' τοντεὶ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝ. Κώναρος λέγει τὸ κέρδος ὠφελεῖν, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνως, ἤγουν τροχίλος. ΚΙΝ. Η ὡδὸς τὸ κινεῖσθαι διάτυπος, ἤγουν, ταχεῖα ὁδός· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴρω, τὸ καίω. Ἄλλως. Κινάβρα] Τοῦτο τὸ αὐτὸς ἐστιν ὄνομα. τινὲς δὲ τὸν ἀκίνητον ἀκούουσιν. αἰδὼν γὰρ τὸ πυρῶδες. διὰ γὰρ τὸν κινήσει τὸ πῦρ· ὅθεν Ὄμηρος τὸν λέοντα, αἰθωνὰς φησιν.

105 ΠΡΑ. Ἀντὶ τοῦ ἐπεὶν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δὲ φησι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιὸν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. ὅτου δὲ ἴδιον ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, ὡς δέ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106 ΚΥΩΝ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεται, ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδί, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ διώκειν, ἐπὶ τοῦ ἀρπάζειν καὶ αἱρεῖν.

109 ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις. οἷον ἄβαν, ἀντὶ τοῦ πόδας καὶ ἀκμάζουσαν. καὶ αὖαν, ἤγουν ξηράν. καὶ ἄζαν ἐν τοῖς ἀγραίοις γὰρ ἐπιδὼν τι καταλειφθῇ, ξηραινθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταλιφθὲν ἐν τοῖς ἀγραίοις, ἄζαι λέγεται. γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αὐταί· καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110 ΑΙΠ. Οὕτω φησὶν, ὡς ὁρᾶτε τὸν ἀπόλλω παρερεθίζοντά με ἐν ἄμμασιν, ἕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τὰς καλαμοῦτας, ἀντὶ τοῦ θερίστας, ἐς ἐργασίαν, ἄδοντες δηλονότι. τὸ δ' θίλω, ἀντὶ τοῦ ἐπιπολῶ, ἢ ἀντὶ τοῦ δέω.

112 ΔΑΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς ἐρὰς· τὰς ἐχούσας ἐρὰς πολυτελεῖς, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ ἐρά· αἱ τινες παραγλυφόμεναι καὶ τὰ πόδια ἀσπέρας ῥαγίζουσι· ἀντὶ δὲ, τὰς ῥάγας

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰ ἐγὰ μισέω τὼς καν∆άρως, οἳ τὰ Φιλώι∆α
Σῦκα καταπώγοντες, ὑπ' ἰωμένιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ ῥ' ἐμέμνασ' ἐτ' ἐγὼ τὺ κατύλασα, κὴ τὺ σισαρὼς
Εὖ πόκα κισκλίζθυ, κὴ τὰς ∆ρυὶς εἶχο τιμίας;

ΛΑΚΩΝ.

Τᾶτο μὰ ῥ' ἐμέναμ'· ὄκα μαὶ πόκα τᾶ∆ε τὺ ∆άσας
Εὐμάρως σκάθηρε, καλῶς μάλα τᾶτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ∆ὴ τις Μόρσων πικραίνεται· ὐχὶ παρήαθυ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐλίκα πίλλοις.

ῥάγας ἀνακλέγουσι. ῥαγολογοῦσιν αὐτές· διὶ ἀλληγορίας ὁ Κομῶτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος, ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ παραγλυφόμενος καὶ τὰ ὤθες ἐσπέρων, ἢ καὶ καὶ πᾶσαν ἐσπέραν, ῥαγολογεῖ ὠντὶς· ἀντὶ δὲ πρυνδύει, ἢ πρυνδύεται. Ἄλλως. Τινὲς ἔτω καὶ τὸ ἔσω νοέμμων λέγουσι. μισῶ τὲς ἄνδρας τὲς συκίλικας, καὶ δευσυπύγους, οἳ φοιτῶντες ἀφ' ἑσπέρας καὶ νυκτὸς, τὰ δὲ Μίκωνος ῥαγίζεντι· ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐδίως δηλονότι ὑπ' αὐτὲ βινέμμοι. ἀλώπηξι γὰρ ἔοικασε τούτους, ὡς πανύργους καὶ δολερούς.

114 ΚΑΙ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τ αὐτῆς συνοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τὲς ὠξαύνοντας, καὶ πρυνδύοντας τ Κομῶταν αὐτὸν καὶ τὴν συκώδη φύσιν.

116 ΜΕΜ. Οὐ μέμνησαι ὅτε ἐγώ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν σκινᾶ ὠθεσερεμμος καὶ σὸν ἀποφθόγγον (τᾶτο γὰρ ὀνύκα) ἢ ὠθές) σὺ γ' ἐλαμβάνε, καὶ ἥπλε σκένης τ ∆ρυός. Ἄλλως. ὠθειρημμας ἐμφάσις ἀφ' τούτου βεβαιοῖ λέγων· ἀ μέμνησαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ' σκένην τὴν ∆ρυῶν, σὺ γ' σισαρὼς καὶ γελῶν κατεκινᾶ καὶ ἐσκαλύε; γράφεται τὸ σισαρὼς ἔν τισι. καὶ σιγῇ.

117 ΚΙΓ. Κισκλίζειν λέγεται τὸ σκαλεύειν, καὶ κινεῖν. ἁρπὴ γὰ μεταφορικῶς, ἀπὸ τ ἐν τῇ ∆ύρᾳ κισκλίδος· ἔστι γὰ κόραξ σιδηρᾶς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν ∆υρᾶν. Ἄλλως. Εὖ ποτε κισκλίζυ· ὠθεσκινᾶ. ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ κίσκλα ἔτω καλεμμένα, ἔνιοι σφενδονύλιδα καλᾶσιν, ἀφ' ἃ ἡ λέξις μετῆλθεν. κισκλίζειν γὰ, τὸ τὴν ὀστρεῶν κινεῖν φασιν. ὥσπερ γὰ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, ἔτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, καὶ κίσκλος.

118 ΜΕΜ. Γράφε καὶ, πεῖν δ' τυ. Τᾶτο μὲν, ἀ μέμνημαι· ὅτε γὰ ὁ Εὐμάρεας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμμαστίγωσεν, ἀκελεῶς ἐπίσαμαι. ἢ ὠθὲ ἃ μὴ εἶπας, ἀ μέμνημαι· τᾶτο γὰ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμέλλωιεν· ὅπως δηλοῖ τὸ σκαθῆρεν, ἀντὶ δὲ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πίδει τὰς πλευρᾶς, καὶ σκάθηρεν.

120 ΜΟΡ. Ὦ Μόρσων, ἀπὸ δὲ νεῶν τις θάκνει· λυπεῖ, πικρὸν ἔχει, νικώμμενος ὑφ' ἡμέων. ὐχὶ παρήθυ;] σὸν σύνοισας, ἀ κατά τι ἡθάνης;

121 ΣΚΙ. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρεῖον. γραίας γὰ, τὲς γεγηρακυίας,

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὰν κρίσδω Μόρσων πινά· κἠ τύ γ' λαβύανεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυαπέ νιν ἐς ⟨W⟩ Ἄλεντα·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα μὰν ὕδατος ῥείτω γάλα· κἠ τύ γ' Κεᾶθι
Οἴνῳ πορφύρεος· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χὰ Συβαρεῖνις ἐμὶν μέλι· καὶ ὃ πὰρ ὄρθεν
Ἁ πᾶς ἀὶθ' ὕδατος τὰν χάλπιδα κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὰν ἐμαὶ κύπλόν τε καὶ ἄγιλαι αἶγες ἔδονται,
Καὶ χῖον πατέονται, κἠ ὲν κομάρεισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῦτ' ἦ ἐμεῖς οἴεσθε πάρεσι μὰν ἃ μυῖτα
Φέρβεσθαι, πολλὸς γ' κἠ ὡς ῥόδα κιασὸς ἐπαμᾶται.

ραχίας, κἠ ξηρός. ὁ λόγος πάλιν ἐπὶ τὸ Λάκωνα. ἄξιος εἰ φησι μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεραιομυάς καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς Σκιλλᾶς πίνειν, ἢ ὡς ἐμοὶ ἐρίζειν. οὕτω γὰρ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦσι δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τοῦτό φησι καὶ τὸ ἔσω νοούμενον. ἀπελθὼν, πίνε φησὶ τὰς παλαιὰς τείχας ἐπὶ τὰ σὰ, ἤγουν τὰ πυγὴς σοῦ. τὸ πίνοις, γεμίζεται καὶ πίνειν, ἀντὶ τοῦ πίνε, καὶ κόπτε.

123 ΚΥΚ. Η κυκλάμινος, βοτάνιον ἐστι ποιώδες, λεπτόρριζον, ὅπως χλιαθὲν, ποιεῖ ἐπὶ χόμετλα. ΑΛΕ. Ποταμὸς ἔστι ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο ἔστω καὶ τόπος τις ἐν Κῷ.

124 ΙΜΕ. Ἰμέρα, πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος. ἐντεῦθα δὲ, τὸ ποταμὸν λέγει. ΚΡΑ. Ποταμὸς καὶ ἔστι καὶ Σύβαριν.

125 ΠΟΡ. Βλύζοις, ὑπὸ οἶνος εἴη πορφυρᾶς εἶδος· τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἡ ἀνθύλλια ὁμοία σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. καὶ δέ τινας τὸ ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρῦλλα.

126 ΣΥΒ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ἐμὶν, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘ. Καὶ κἠ ἐπὶ τὸ ἐπὶ ὀρθρον. μετὰ τὸ ἐπὶ ἐπιθετέως λέγει, ἀφ' τὸ δὲ χρόνε κίνησιν.

127 ΤΑΝ. Γεμίζεις καὶ, τὰ κάλπιδι, ἤγουν, τὸν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδύσῃ. ἢ ἀντὶ τοῦ ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψας. καὶ ἡ ἐμὴ φησιν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῶν κηρίων μέλι, ἀντλήσει.

128 ΚΥΤ. Κύπτουσι, αἴγιλοι, καὶ ἀγίνοι, θήλειαι εἰσιν, ἃς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129 ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρε. κέονται γ', ἀντὶ τοῦ κεῖνται, κοιμῶνται.

130 ΜΕΛ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131 ΚΙΣ. Κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με προὶν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', οἷα οἱ ζαὶ Φάωνι ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδυς ἔραμαι μέγα· κἠ γὰρ οὐκ αὐτῷ
Τᾷ σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με καὐτὸ ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιζόν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐείσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τύ δ' ὦ ζάλαν ἔσσι φιλεργής.

ΜΩΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι Ⓐ ποιμένα· τὶν δ' Κομάτα
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· κἠ τύ δ' θύσας
Τᾶς νύμφας, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ναὶ τ' Παῖα. φερμάσσετο πᾶσα τραγίσκων
Νιῶ ἀγέλα. κἠγὼ γὰ ἰδ' ὡς μέγα τῦτο καχαξῶ
Κατ τῶ Λάκωνος τῶ ποιμῆος, ὅτι ποκ' ἤδη

πάνυς ἀκριβῶδους ἐπιτηδείας ᾠδῆς. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδάκινον γεγραφεν ἐν μέρει λέγει. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν βουκολικῶν, γλυκεῖδες ἄνθος ἐσθιεμβῆν· ὡς τὰ ζάνκτα δὲ τῶν τεφίων καὶ τὰ πώγωνα πηγέτην.

134 ΕΥΜ. Ἀντὶ δὲ Εὐμήδυς· ἕτερον δέ τι ὡς ἔοικεν ἐρώμενος αὐτῷ.

135 ΩΡΕ. Ὀρύγω τὸ σκάπτω. ἐπεὶ δὲ ὁ διδοὺς τὶς ὀρύγων τινὶ χεῖρα δίδωσιν, ἄρυξα λέγει, ἀντὶ δὲ ἔδωκα.

136 ΚΙΣ. Κισσα, εἶδος ὀρνέου ἀμαθύσου, ἐπιμιμητικοῦ, μιμητοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνει, περόσον μὴ χρονῶσιν, ἀηδίζοντα ὡσεὶ τὸ ποιεῖν. ὁ νῆς, ὥσπερ ἀπιθὶπές ἐστι κίσσαν ὡσεὶ ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας ὡσεὶ κύκνους, ὕτω δὲ σὲ ὡσεὶ ἐμέ. σὺ δὲ παλαίπωρος ἔοικας φιλονεικής τις, καὶ δύσερις εἶναι.

137 ΦΙΛ. Εἰς ἔχθος καὶ μίζος τὰς φίλας ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138 ΚΟΜ. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτῷ, δηλονότι τῷ ἀμνιδα, τᾷς νύμφας, καλὸν κρέας ἐμοὶ τῷ Μόρσωνι δότω πέμψον.

141 ΦΡΙ. Τυτέσι μετ' ἡδονῆς σκιρτᾷ, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρει πᾶσα ἀγέλη τὰ τράγων. τὸ δὲ φερμάσσεο, ἀπὸ δὲ ἦχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται· λέγεται δὲ τῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ φερμάσσετο, φερμασμὸν ἀποδίδου μὴ ἡδονῆς· τυτέσι, βρενθύε καὶ συναίρουσι ὦ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιῦτον γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος δὲ πλαμυῶν τῶν αἰγῶν.

142 ΚΗΓ. Ἀντὶ δὲ καὶ ἐγὼ σοὶ ὑμεῖν καταγελάσω δὲ Λάκωνος. τὸ δὲ καχαξῶ,

Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὑγρανὸν ὔμμιν ἀλῶμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κεραυχίδες· αὔριον ὔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίπιδος ἔνδοθι κραίνας.
Οὗτος ὁ λυκίζας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν ὀχεύσις
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πεὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τ' ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γρυοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

χαξῶ, σκολῇ δ' γ εἰρῃ), ἀφ' τὸ μέτρον. ἐ κυρίως ἡ τῇ λέξῃ κέλλῃ). φελμαγμὸς μὴ γάρ ἐστι κυρίως ἡ τ ἵππων· βλῆχή ἡ, ἢ τ αἰγῶν ἢ προβάτων.

144 ΑΝΥ. Τὸν νίκλω ἔλαβον. ΑΛΕ. Ἐκ προσχαρίας φησίν· ὦ αἶγες κερασχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τ ἑορτὸν ἀναδήσομαι.

145 ΚΕΡ. Αἱ κέρατα ἔχουσαι· ἢ κικερατημέναι τοῖς κέρασιν. ἢ κερασχίδες, αἱ ὅλα κέρατα ἔχουσαι. κερασχίδες ἡ, αἱ ὑπὸ τ κεράτων ἐληλιμμέναι.

147 ΛΕΥ. Ο λυκός. πεποίηται τὸ ἴν μα ἀπὸ τ λυκήτητος δ πράσσου· ὡς γὰ ἀπὸ δ μέζων μειότητος, καὶ ὀδὸς ὁδίτης· ὅτω καὶ ἀπὸ δ λυκὸς λυκίτης. ΚΟΡ. Ο τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ δ κερύπτω τὸ κεραπίζω. πρὸς τ τρόπον ἡ τοῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τ αἰγῶν ὀχεύσεις πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τ ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, θλάσω σε, ἀντὶ δ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα.

149 ΠΑΛ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝ. Ἀλλ' ἐὰν μή σε θλάσω, γρυοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολαζθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ Φιλοιτίου ἐγὼ τῶν τοῦ Ὀδυσσέως οἰκείων.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ς' Εἰδυλλίυ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ἡῤῥες ὄντω μεσημερείας εἰς ἓν τὰ ῥήμματα συνιλαύνυσι· καὶ ἀμοιβαίως τὸν πρὸς Κύκλωπα καὶ Γαλατείας νύμφας ὑποθέσιν ᾄδυσιν. ἄρχε) μὲν οὖν τῦ ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸ Κύκλωπα τὸν ἀποδοσιν ποιύμενω· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ὡς ὑπ' αὐτοῦ τῦ Πολυφήμυ δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελία. πρωτοδιαλέγε) δὲ ὁ ποιητὴς Ἀρότᾳ, ὃ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχῦ. Δώκατται δὲ ὅτω εἶναι ὁ τῦ Φασηλίδων ποιητής.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ς'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον [τῶν
Ταὶ ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε σὺν ἀγαθὰν ἧς δ' ὁ μὲν αὐ-
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιθρέος. ὑπὸ κρήνᾳν δέ νιν ἄμφω
Εὗσδόμενοι ἥρεος μέσῳ ἄμαπ τοιάδ' ἄειδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἐείσδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλε τι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἀ Γαλάτεια

ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸ Ἄρατον τὸ ποιητὴν τὸ τὰ Φασηλίδα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἱστέρου δὲ ὑπ' αὐτῦ, ὃ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγαθοκλέα τὸν Μιτυληναῖον ὡμίλει. Ἄλλως, ἐπεὶ τὸ ἀστρονόμυν Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγκιθαρωδεῖ ὁ Θεόκριτος ὃ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις· Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλάρατος ἀνέρι τύῳ. κεῖνται δὲ δύο ἄνδρες ᾄδοντες ἐν Σικελία Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ᾄδυσι δ' ἀμφότεροι ὑπὸ Πολυφήμυ κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. ὁ δὲ Δαμοίτας, οἷος ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λόγους ἔφη, πρὸς τὸν ὑποκείμενα ἐρημένους.

2 ΠΥΡ. Ἦν δὲ τὸ ᾀδόντων ὁ μὲν, ἅρπ κνοάζων τὸ ῥόειον· ὁ δὲ, πληρῶς αὐτὸ τᾶς ῥιζίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρπάχνης ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς γηγενέων. ἡμιθρέος δὲ, ὁ ὅπω πᾶσαν ῥόου πεπληρωμένων ἔχων ῥυείων.

4 ΜΕΣ. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ὑπὸ μεσημβρίαν ὃ ἥρεως, ἢ ὑπὸ μέσῳ ἡμέρας ὃ ἥρεως.

6 ΠΟΛ. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα

Μάλοισιν, δυσέρωτα τ' ἀμπόλον ἄνδρα καλεῦσα.
Καὶ τύνιν ὀ ποθορῆθα πάλαι, πάλαι, ἀλλὰ καθῆσαι
Ἀδέα συρίσδων. πάλιν ἄδε (ἴδε) τὰν κυνὰ βάλλε
Εἰ τοι τᾶν οἰῶν ἔπεται σκοπός· ἀ δ' ὑβαύσδει
Εἰς ἄλσα δερκομέναν. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' ἀγκαλοῖο θέοισαν.
Φεύγεο μὴ τᾶς παιδὸς ὅτι καὶ μάμφηται ὀργᾷ
Ἐξ ἀλὸς ἐρχομέναν, κὤ ὁ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἀ δ' ὑ κἀ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκμήνας

κλωπτε ἀμελέγετε. μήλοισι βάλλε, μηλοβοτεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπαίτας βολομένῃ.

7 ΔΥΣ. Δυσέρωτα ἢ εἶπεν αὐτὸν, ἤτοι μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόσον οὐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς. Θέλει φησὶ, ἀφ' τοῦ δύσοσιαν τ' θρεμμάτων κ' ἁ γαλακτο πολυπλήθειαν, τ' Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν πρὸ τῆ Αἴτνη Γαλατείας. Φιλόξενος ἢ τ' Κυθήρειον ἐπιδημήσαντα, κ' μὴ δυνάμενον νοῆσαι τοῦ αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημο ἦρα τ Γαλατείας. ΑΙΠ. Τὸν ἄνδρα τ' ποιμένα· ἀντὶ τοῦ ἁ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον· ἐπεὶ κ' ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ κ' αἶγας ἔνεμεν ὁ κύκλωψ. κ' Ὅμηρο Μῆλ' οἰές τε κ' αἶγες. τέως γοῦν τὸ, αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα ἔφη).

8 ΠΟΘ. Καὶ σὺ αὐτὸν ὁ ὠφελεῖς.

9 ΠΑΛ. Καὶ πάλιν αὖτη τὸν κυνὰ βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἰδὲ, ἀντὶ τοῦ κ' χάφετε· κ' ἄδε δὲ κ' λέγε τὸ χόλιον ἔτι· πῶς χαλεὸς ἁ ἦν χάφσαι, σκτείνεσι ἢ τὸ ἰ, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ ἢ ἑξῆς, τὸν κυνὰ βάλλε, ἤ σοι τ' οἰῶν ἐπὶ σκοπὸς, ἤτοι φύλαξ.

10 ΒΑΥ. Αὐτὴ ἢ ἡ κύων ὑλακτεῖ

ἐὰς τὸν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τ σκυλακίων λέγε) κυρίως, ἐπὶ ἢ τ τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει σύνταγμα, ἀντὶ ἁ ὑλακτεῖ λέγε).

11 ΚΑΧ. Τὰ ἢ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβρασσόμενα, δεικνύει αὐτὸν τὸν Γαλάτειαν ἐπὶ ἁ ἀγκαλεῖ τεῖχουσαν. ἢ αὐτὸν τὸν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτεῖχουσαν ἡσύχως κινουμένῃ ἁ ἀγκαλεῖ ἐὰς τὸν θάλασσαν ἐμφανίζειν, κ' ὥσπερ σὺν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὸν μορφὸν τὸν θάλασσαν. τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ ἁ ἠχοῦντα. ὁ τρόπο ὀνοματοποιία. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τὰς καχλήκας· τὸ ἢ, ἐπ' ἀγκαλοῖο θέοισαν, μειωνυμικῶς ἀπὸ τ χαλεπῆς τ θαλάσσης, ὡς ἐς Γαλάτειαν τρέπε), κ' λέγ ἐπάνω αὐτὸν τ' κυμάτων βαφεῖν.

13 ΦΡΑ. Σκόπ ἵνα μὴ ἐπὶ τοῖς κνήμαις τ παιδὸς, ἤτοι τ Γαλατείας ὁρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ σὺν τ θαλάσσης ἐρχομένης, κ' καταμύξῃ τὸ δύσειδὲς αὐτῆς σῶμα· ἤτοι, καταξάνῃ, καταπαρύξῃ.

15 ΑΥΤ. Οἰκοθεν, ἀπὸ τ οἰκείας φύσεως, διαρρεῖται ὑπὸ τρυφερότητο. ΑΚΑ. Ὡς ἀπὸ τ κινέρας οἱ πύπποι.

χαῖ)

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, ὃ καλὸν θέρος ὑΐκα φρύγει·
Καὶ φθὺγᾳ φιλέοντα, κὴ ὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ ⟨ω⟩ ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἢ γὰ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίταν ἀνεβάλλετο, κὴ τὰν' ἄειδεν·

ΔΑΜΟΙΤΑΝ.

Εἶδον καὶ τὴν Πάνα ὃ ποίμνιον ἀνίκ' ἐβαλλε,
Κὤ μ' ἔλαθ', ὐ τὴν ἐμὸν τὴν ἔνα γλυκιὼ, ὣ πολύρρημε

χαῖται γὰ οἱ πύπποι τὰ κινάρεος. λέγοντι γὰ οἵμαι χαῖται, ἀφ' τὸ κόμαις ἐοικέναι· καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τὸ ἡλίυ ἀφ' τὸ θερμότατα ἢ λευκότατα ὠὴ ἐν ἄλλῳ.

17 ΦΕΥ. Καὶ φθύγᾳ σὲ δηλονότι φιλέοντα, κὴ ὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ· ἐντεῦθεν τὸ ἐριδιτικὸν αὐτῆς, κὴ παιγνῆζον σημαίνει. τὸ γὰ φιλοῦντα φθύγειν, ὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νῦς· κὴ ἐπιδὴ αἰσθητή σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φθύγᾳ κὴ ὐ προσδέχῃ, μισοῦντα δὲ διώκᾳ, ἤγουν εἰς πόδον ἄγλη πέρχεται.

18 ΚΑΙ. Παροιμία· κὴ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σευ. Ἄλλως. κὴ ὅλαν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτὸν, πάντα κάλων κινεῖ κρηπελκύσαι σε πρὸς τὰ ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶ παιζόντων τὸ κυνολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες ὐ δύωνται ἑτέρως νικήσαι τὸ ὁμοῖον παίκτορα, κινοῦσι κὴ τὸ ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸ ὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γραφὴ δὲ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξυσις. λίθον ἂν ἀπὸ γραμμῆς σύντομα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νῦς· δύνηται ἡ Γαλάτεια κὴ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς τὸ αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. ΕΡΩ. Οὕτως πολλάκις ὦ Πολύφημε τὰ ἔρωτος, τὰ μὴ σύμφορα, σύμφορα φαίνονται. διὸ μὴ θαυμάζε εἰ ἐρᾷ σύ ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰ ὁ ἔρως, ἀποδιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20 ΔΑΜ. Ἐπὶ τῇ Δάφνιδι ᾄδει, ἤγουν μὴ τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ δὲ ἤρξατο, ἐπεθοιμιάζειτο. ὁ γὰ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς σκωπτόμενος δὲ Πολυφήμου τὴν ἀπόκλισιν δὲ λόγου ποιεῖται.

21 ΕΙΔ. Καὶ γὰ εἶδεν ὡς λέγῃς τὴν Γαλάτειαν νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, κὴ σὺν ἔλαθε μὴ τὸν ἐμὸν ἕνα κὴ γλυκὺν ὀφθαλμόν, δι' ὃν νῦν βλέπω κὴ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰ τὸ ἐς τέλος. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τὸ σκωπτομαι. τὸ δὲ ἐπεθοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο κλῶν ἀείδειν· τὸ ἀναχρεύω κὴ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, κὴ εἰ μὴ τεττίγες μυσικὴν ἀνεβάλλοντο σιωπῶντες· τὸ ἐνδύεται, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι φῶς ὡς ἱμάτιον· κὴ τὸ ἀπαμείβεται, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε σχήματος.

Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀλγρβύων,
Ἐχθρὰ φέρει πολὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλά κ' αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, ὅ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλῳ πινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν· ἃ δ' ἀΐοισα,
Ζαλοῖ μ', ὦ Παάν, κ' τάκε· σὺ δ' ἁλάομαι
Οἰσρεῖ παπταίνοισα τοτ' ἀντρά τε κ' ποτὶ πόρπας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν κ' τᾶ κυνί· κ' γὰρ ἐκ' ἤρων
Αὐτᾶς, σκυζῆτο τοτ' ἰχία ῥύσχος ἔχοισα. [ψεῖ
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιειῶτά με πολλακι, πεμ-

23 ΤΗΛ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμέδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ γὰρ. ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ τὰ ἀποδυκτά μοι μαντευόμενος, ἀποδυκτάων συμφορὴν ἀντ' ἄλλης κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείποι. Ἄλλως. ὁ μάντις ἦν ὁ Τήλεμος ἔχθρὸς ἀλλοτρίων, ἤγουν μαντευόμενος, ἐχθρὸς εἴη φέροιτο· ἀντὶ δὲ, συνέσχαι ὡς τὰ ἑαυτοῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ σκύλοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο δὲ αὐτῷ τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἀμαυρήσεσθαι ὀπωπάς. ὥσπερ τὸ, φιλοῦσι μὲν λέγεται ἐπὶ δὲ φιλοῦντος, σπάνιον ἦν ἐπὶ δὲ φιλεῖσθαι· ἔτι καὶ τὸ ἐχθρὸς τὸ σύμπαν αὐτῷ σπάνιον μὲν λέγεται ἐπὶ δὲ ἐχθαιροντος, σπάνιον ἦν ἐπὶ δὲ ἀπεχθήμενος· καθὸ λέγεται τὰ ἐχθρά.

25 ΚΝΙ. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὸν ὡς σοφὸς ἐλέπω ἐξεπιτηδὲς, κ' ἄλλῳ τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιάν, κ' ἀφορᾷται. ἐπὶ γαύματος χαρᾶς τάττεται ἡ ἐπίκλησις.

28 ΟΙΣ. Τὸν οἶστρον, ἢ μύωπος Σώφρατος διαστέλλει. οἶστρος δέ ἐστι πολεμίως τοῖς βουσὶν ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτοὺς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, κ' τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μὴ βοῦς ὑπὸ τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὰ νομά. μεταφορικῶς δὲ φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, κ' δρομαίαν ἐρχεσθαι ὡς πὸ ἄντρα κ' τὰς ποίμνας ὁ Κύκλωπος.

29 ΣΙΓ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ, σιγᾶν, κ' μὴ ὑλακεῖν.

30 ΕΚΝ. Ἡ κύων δηλονότι σκυζᾶτο, ἔσαινε, κ' καταθώπευε τὸ σῶμα ἔχουσι ἀνάμεσον τὰ ἰχία αὐτῆς. κυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἦσυχος ὑλακή. ἰχία δὲ, τὰ ὑπὸ τὸν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔλκεται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰχία, καὶ λοτηθῶς πινὲς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζουσι. αἱ δὲ καὶ λότητες αὗται, κ' γλουτοὶ λέγονται, κ' κατύλαι, παρὰ τὸν καὶ λότητα. τὸ δὲ ῥύσχος καταχρησικῶς ἐπὶ τῶν κυνὸς νῦν λέγεται· κυρίως δὲ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως. ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύσχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

31 ΠΕΜ. Μωύειν ἐστὶ, τὸ κλέπτοντα πινὰ δεικνύειν, ἢ φοβοῦντα, ἢ

των.

Α'γελθν. αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔστε κ' ὁμόσῃ
Αὐτά μοι τορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ὅπι ναίσω.
Καί γάρ ἄν ὧδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγητε.
Ἦ γὰ τρεχὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὰν τὰ γύρια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία χώρα,
(Ὡς πᾶ ἐμὶν κέκει) καὶ φαίνετ' ὀδόντων
Λευκοτέρα αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκαίνῃς δέ, τεὶς εἰς ἐμὸν ἔπνυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰ ἁ γραῖα με Κοτυττὼ ἐξεδίδαξεν,
Ἁ τρεχὰν ἀμφίπολος πᾶ Ἱπποκόωνι ποτᾶλθ.

τοιῦτό τι ποιοῦσα, καὶ μάντις ἐπὶ τέκνων. μιλύθη καὶ τὸ σημαίνειν ἀπλῶς, καὶ δηλοῖ. οἷον, ὁ τὰ κωρύκης κρεμμύδια. χλιῶνα μιλύθη. ἀσχάλλει δέ τις λόγους τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακρίζει. καὶ ἀσχάλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτῆ τινὰ λέγειν πρός τινα, καὶ ἄγγελον ἐπὶ τούτων. λέγει δ' ἴσως ἡ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦσα, πέμψει ἄγγελον τὴ ἀπαγγελοῦντά μοι πρέπον τι πρὸς αὐτήν.

32 ΚΛΑ. Κλάω, ὁ μέλλων κλάσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς σὺν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κλήσω λέγουσι, διαλύσει τὴ δίφθογγον, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η· ἔστε τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ι ἄτερ, κλάσω, καὶ κλάσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κλήζω εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κλήξω. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ι ἄτερ, κλάξῶ. ἀφ' οὗ καὶ κλάξῃ ἡ κλείς.

33 ΝΑΣ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν ἐδῶ αἰχρόν, ἤγουν ἄχημον· ὄντως γὰ ποθ' ὁλίγου χαλκίης ὕσης, εἰς τὸν θάλασσαν ἔολπον, καὶ δύμορφα μὰν ἐμοὶ τὰ χύρια, ἀπῳκεῖτο ἐμοὶ δύμορφος δὲ ὁ εἰς ὀφθαλμός.

37 ΚΕΚ. Οἱ γὰ μονόφθαλμοι καὶ φύσιν τοῖς ὁ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ ὁμοίως γὰ κρίνουσιν ἀμφότεροι τὰς ἀνομοίας τὸ φύσιν. ΟΔΟ. Τῶν ἢ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

39 ΒΑΣ. Ἵνα ἢ μὴ βασκαινῇς, τρὶς εἰς τὸ ἐμὸν ἔπνυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰ καὶ μέχρι νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν σκεδαννύμενα. Καλλιμάχου· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπλύσι γυναῖκες.

40 ΤΑΥ. Ἤγουν, τὸ πλύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυττὼ δὲ, ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸ κότον ἴσως πεποιηται, καὶ γὰ οἱ χόρτοντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τοῦ παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοτοῦς. ἦσαν δὲ Τιμαγορίδος θυγατέρες Κοττὼ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, ἀφὸ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, καὶ τὸ εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππότρακτον ἀποφαίνεσι.

41 ΙΠΠ. Ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

Τοῦτ' εἰπὼν, ὦ Δάφνι ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν ᾤ, συρίσδω· ὁ δ' ᾤ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὐλῇ Δαμοίτα, σύρισδε δ' ὁ Δάφνις ὁ βωτᾶς·
Ὠρχεῦτ' οἱ μαλακαὶ παὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὲν ὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατο δ' ἐλφύοντο.

44 NIK. Ενίκα μὲν ὐδ' ὑπερ@· ἔξω δ' ἤπης ἀμφότεροι ἐλφύοντο.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ζ'. Εἰδυλλίυ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος εἰς Κῶ, ὅτι ὡς Πτολεμαῖον ὃς Ἀλεξάνδρειαν ἀφίκετο, φίλος κατέστη Φερσιδάμᾳ τῷ Ἀντιγλώσσου, Λυκωπίως ὁρμωμένῳ καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια Δήμητρος, ἅπασι μὲν εὐκτήριος καὶ Ἀμύντᾳ. Ἐντυγχάνει δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ
ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος αἰνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς Ἄλεντα
Εἴρπομες ἐκ πόλιος· στυγνὸς δ' ἦν τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.
Τᾷ Δαοῖ γὰρ ἔτυχε θαλύσια ὁ Φερσίδαμος
Καὶ Ἀντιγλώσσω, δύο τέκνα Λυκωπέος· ἐς πρ' ἐόντων
5 Χαλκῶν τὸν ἐτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ

ΧΡΟ. Χρόνος τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συστάσῃ τοῦ κόσμου λαμβάνομεν. λέγεται δὲ οὐ μόνον τὸ καθόλου, οὐδὲ τὸ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐστι χειμὼν ὑγρός. λέγοντες καιροὺς καὶ ὥρας. ἦν χρόνος, ὅτε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τέταρτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας εἴρπομεν, ἀντὶ τοῦ ἀπεχθήμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καθαχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀσπαστὸν προσομιλούντων· νῦν δέ, ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. ΑΛΕ. Ἄλους ἡ δῆμος τῆς Κῶ, ὅτου καλουμένου ἀπὸ τινος Ἀλέντου, ἢ τόπου ἐν Κῷ ἤτοι ὀνομαζομένου ἀπὸ Ἀλεντέως τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἄλσος καὶ πεδιὰς Σικελίας. Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τοῦ συγκομιδῶν τῶν καρπῶν. Ὄμηρος. Θαλύσια γεωργὸς ἀλωῆς. Καὶ Φερσίδαμος, ὅτου ὁ καὶ φέρεται. Τὸ δὲ ἑξῆς.

4 ΛΥΚ. Γράφεται καὶ Λυκώπιος, λέγει δὲ ὡς μεγάλας, ὅθεν Αἰολικῶς ἀφοπαροξύνεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλους, καὶ Πήλους, καὶ βασίλους βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκάπους. λέγει τοῦτο ἡ τῆς ὡς γλυκὴ παῖς αὐτοῖς ἀφοπαροξύνει.

5 ΧΑΩ. Χαὸν λέγει τὸ ἀγαθὸν

πυρὸ

Χάλκωνος, Βύρειαν ὃς ὀκ ποδὸς ἄνυε κραίνων,

παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαλὸν ἦ κῆ τὸ ὀὐλόες, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ ἦ νῆς τοιῦτος· εἰπὶ ἐσιν ἀγαθὸν ἀπὸ τ ἐπ ὀντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τ ἀπὸ τ Κλυτίας τε, κῆ αὐτὸ ᾧ Χάλκωνος, ὅτοι ἐσι τὸ ἀγαθὸν ὀκεῖνο· ἤγαγεν ὁ Φρασίδαμος, κῆ ὁ Ἀντιβόης. κῆ σαφέστερον φᾶναι, τῦτ βέλεται ἐπιῖν ὁ Θεόκελτος, ὅτι ἀπὸ ᾧ δεχαίας ἀγαθοῦ ῥόες τ Κλυτίας τ βασιλίσσης τ Κώων, κῆ ᾧ ποιδὸς αὐτῆς ᾧ Χάλκωνος, κατάγων ὁ Φρασίδαμος κῆ ὁ Ἀντιβόης. ὅτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τ κεκλημένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, κῆ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν ἦ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα ὑπ Εὐρυπύλῳ τ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τ Χάλκωνα, τ τὸ βασιλέαν τ Κώων ἀμφιδεξάμενον. τῷ δὲ Εὐρυπύλῳ ἦ κῆ Κλυτίας ἱερεῖ), ὅπ ἔτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τ Ἡρακλείας πολιορκίας, τὸ Κῶ κατοικήσαντες κῆ ὑποδεξάμενοι τὸ Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν πρώτη ζητοῦσα τὸν κόρον ἡ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκελτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἰπ πῶς ἐλθόν] εἰπ ἀγαθοὶ ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, ὀυχῶν τ ἀρχαιοπίτων (τῦτ γὰ δύνα) τὸ, τ ἐπ' ἄνωθεν) κεκλημένοι· ἀπό τε τ Κλυτίας λέγω, κῆ αὐτῆ ᾧ Χάλκωνος, ὃς τὸ πηγὸν τὸ Βυρίναν, ἢ Βύρειαν (γράφε) γὰ κῆ ὄτως) ἢ πι φασὶ ὄτως ὠνομάσθη, ἀφ' τὸ παραπλήσιον εἶναι τ πόρον ὀγεν ῥεῖ, μυκτηρὶ βοός. ὀκ ποδὸς ἄνυεν· ἐνπ ᾧ ἀναδιδοῦς ἐποιῆ. κεκλῶς ἐρυσσίμβῳ τῇ πίτυᾳ τὸ γένυ. ὡὐτὸς γάρ φασιν ἐπιδημήσας τῷ τύπῳ τὸν ἔκρηξιν τ πηγῆς ταύτης ἐργάσασθαι· εἰπ χαλκῷ ὠνδριάντα ἐς τόπον ἑαυτῷ κεκλασκευάσας, ἔρεισεν αὐτὸν τῇ πίτυᾳ, ὀγεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, κῆ ἀπὸ ᾧ ποδὸς αὐτῷ ἐποίησεν αὐτὸν ἀναδιδοῦς.

6 ΒΟΥ. Οτε ὁ Χάλκων ἐξεπόρθησε τ Κώων, εὗρεν ἔν τινι τύπῳ τ Κῶ ἡ πηγὴ μὴ ὡσπερον ὖσα, ὡς νῦ ὁ Θεσσελτος μέμνηται. εὑρεῖν ᾧ ἔτως. ἀνηρώτηλη τῷ βασιλεῖ παρὰ πνος τ θεῶν ταῦτα δεινῶν, ὅπ ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδεμυχᾶ. κῆ ὁ βασιλεὺς ἀντιπίστησας τῷ τόπῳ, ἠνύργησεν ὅσα σωείσθης πρὸς τὸν ᾧ ὕδατος ἔκρηξιν. τῦτ ἔν δηλοῖ τὸ, ὃς ὀκ ποδὸς ἄνυε κραίναν. ὅπ ὁ Χάλκων, ἀφ' τ οἰκείων ποδῶν, κῆ δι' ἀνεπιστασίας λύσεν, ἤγαγεν καθιερώσατο κῆ κατώρθωσε τὸν κρήνην. τὸ ᾗ, ὃ γ' ἐνερεισσέμβος πίτυᾳ γένυ, τῦτό ἐσιν· ὅπ αὐτὸς ὁ Χάλκων, ὐχὶ ὀργοστάδιον ἱσταμένος, ἀλλὰ, ὅτω δεῆσαν, κραμψας τὸ γένυ κῆ καλῶς ἐδράσας κῆ σηρίξας τῦτ τῇ πίτυᾳ τῇ πρὸς τὴν κρήνη, αὐτοχρὴ κατεπράξατο τὸν ᾧ ὕδατος ἔκρηξιν. Βύρειαν ᾗ, ὅπ ἀπὸ ἀσφαλῆς βοὸς ὀκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ὀκεῖν, ὅτω ᾧ Χάλκωνος μηχανησαμένος τε κῆ κατασκευάσαντος. ἢ Βύρεια ἡ πολυῤῥῆς, ἀπὸ ᾧ βοὸς ἐπιπατικῆ μορίου, κῆ ᾧ ῥέω· βέπω γὰ κῆ βεγάω, ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὴ νῦν βεγάϊε. Νικάνωρ ᾗ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων Βύρῖν τὸν κρηνῶν κεκλῆ. συμβαίνειν γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου κῆ αὐτοφυῶς, βοὸς μιᾶ παραπλήσιον εἶναι τ τόπον, ἐξ ᾧ τὸν κρηνῶν ὀκεφαγλύψαι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅπ ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τ τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρεῖν, κῆ ὀκ ᾧ ποδὸς ᾧ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. κῆ νοῆσαι τὸ ὡς ὀκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κραίναν, ὃ γ' ἐνερεισσέμβος πίτυᾳ γένυ, ὅπ ὁ Χάλκων ὀκ ᾧ ποδὸς ᾧ ἀνδριάντος λῦσε τὸν κρηνῶν Βύρειαν, ὃ κῆ καλῶς κῆ ἐπισημάνως ἐνερεισσέμβος τὸ γένυ ᾧ ἀνδριάντος ἐν τῇ πίτυᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνη. εἰ ᾗ τῦτ ὕτω νοήσῃς, νοῆσαι ὀφείλεις κῆ Βύρειαν κρηνῶν, τὸν πολύῤῥοον, κῆ πολυχάμυνα. εἰσὶ δέ τινες οἱ τὸ ὀκ ποδὸς ὑνόησαν, τὸ ἔξω τ πεπατημένης ὁδοῦ· λέγοντες ὅπ ἡ πηγὴ ὡδὶ κῆς ὁ λόγος, ὀκ ἰῶ κῆ τὸν δημοσίαν

Εὖγ' ἐνερεισάμβνος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δ' ἄρ' αὐτὰν
Αἴγλᾳ τε πελέᾳ τε εὐόσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωρεῖσιν πεζάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κὤπω ταὶ μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ὠδὲ δὴ σᾶμα
Ἀμῖν τῶ Βρασίλα καπεφάνητο· καὶ πὶν ὁδῖται
Ἐθλοὶ σὺν μοίσαισι Κυδωνικοὶ θέρβμες ἄνδρα,
Ὤνομα μὰν Λυκίδαν, ἧς δ' ἀπόλως· ὠδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ ἀπόλω ἔξοχ' ἐόικε.
Ἐκ μὲν γὰ λασίοιο δασυτρίχης εἶχε πράγδιο

μεσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βύρσιναν] γεγράφθαι γὰρ καὶ ἔτως κρίνη ἡ Βύρσινα τῷ Κῶ. καὶ Φιλητᾶς, Νάσατο δ' ἐν πεζοχῆσι μελαμπέτροιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βύρσινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστὶν, ἡ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἢ ἔστι ῥέουσα ἐκ πέτρας. Ἀλλὰ βοὸς κεφαλῆς. ΠΟΔ. Ἤτοι παχέως, ἢ ἔξω τῶ πεπιτημβνης ὁδοῦ. οἱ δὲ φασιν ἐκεῖσε ἐφιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, οὗ γ' ἐνερεισάμβνος πέτρᾳ γόνυ, ἢ απροδαῶς κατήρτησε τῷ κρίνῳ· καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς οἷον, εὐθέως. εἰ μὲν μεταφορικῶς ἔπαξε τὸ ἐκ ποδός, ἤγαγεν, ἐξ εὐθείας, καὶ τῶ παρὰ τὰ ἱστορούμενα. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατὰ πόδα τῶν ὀρῶν μέρη, νέατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ οὗ γ' ἐνερεισάμβνος, συνεκδοχικῶς· πάντι τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμβνος ὄφθη χεῖται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν ἤγαγεν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γλυκαίνως ἀποσκιδίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ σεναπεῖς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμβνον σκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διαῤῥωῶσιν. ὅτως ἂν καὶ ὅτος ἐνερεισάμβνος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τῷ κρίνῳ ἐποίησε.

7 ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτῷ τῷ πηγῷ ἄγλαοι καὶ πελέᾳ εὔσκιον ἄλσος ἐποιουν, κωμῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασεῖαν ἕλαν. κλέβηρ ἀεὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· ἄγλαος δὲ, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. ἢ δὲ παρὰ, ἐντεῦθεν πλησιότητα δηλοῖ. κατηρεφέες δὲ, σκιώδεις.

10 ΚΟΥ. Καὶ ὅπω τῷ μέσῳ ἠνύομεν, ἀντὶ δὲ, τὸ μέσον τῆ ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑ. Οἱ χεάφοντες λάβε δὲ δὴ, ἀμφερτίνυσιν. ἐχθὲς γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ χθὲς, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας ἐπλεύσατο ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11 ΚΑΙ. Καί πυκ σιωδίνων δρόμος, ἀντὶ δὲ ἔχομεν, ἄνδρα, μουσικὸν ἀγαθὸν, Κυδωνικὸν, τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ, καὶ Ἀκακλίδος. καὶ Ὅμηρος· Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κυδῶνες.

13 ΑΙΠ. Ἦν δὲ τὸ ἐπιτηδ δύμῳ δηλονότι ἀπόλωνος. ὁκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδών, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως ἀπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15 ΛΑΣ. Ἀντὶ δὲ πεπιχωμένος ἐντεῦθεν, ὁκ ἀντὶ δασέος. καὶ ἀεὶ

ἴσως

Κναμὴ δέρμ' ὠμοισι, νέας ζαμίσσιο ποτόσδοι·
Ἀμφὶ δέ οἱ σφῦραι γέρων ἐσφίγξετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοιχαὶ δ' ἔχεν ἀγριάμω
Δεξιτερᾷ κορυναὶ· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεταμέλιον πόδας ἕλκεις;
Ἀΐλια δὴ κὴ σαῦρος ἐφ' αἱμαπαῖσι καθεύδει,

ἴσως ἐπὶ τούτου δ' σημαινομένου, ὀφέλει τὸ λάσιον λαμβάνειν.

16 ΚΝΑ. Κναμὴ, ἤγουν ξανθὴν, ἢ λευκήν. λευκὴν μὲν ἀπὸ δ' κυνηγοῦ, ξανθὴν δ', ἀπὸ δ' ἄνθους. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲ κύκλῳ αὐτᾶ μέλας. τὸ δ' ἀπέρμα λευκὸν τ' κυνὸς· τοιοῦτον δ' κὴ τὸ δ' κυνήγου ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρρόν. ΝΕΑ. Ἀντὶ δ', σεσφαγμένου πιτύας πυέων. ἐώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπείρα χρεμάζειν τῶν, ἀπαποδίζειν τὸν χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς διερμηνεύουσιν ἅμασι σειόμενοι. τάμιζε δ' ἢ πιτύα ἔρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα σὺν αὐτὸ τρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμεῖον ἀξιοῦσι λέγειν τὸν χῆσιν.

17 ΑΜΦ. Περιεσφίγξετο δ' τοῖς ἑήθεσιν αὐτᾶ, παλαιὸς πέπλῳ, γέρων. ἀ μεταφορᾷ ἀπὸ τ' ἡλικιῶν. γέρων, τελεσαλὲς ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18 ΠΛΑ. Πλακτῆ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δ' κὴ πλοκερῷ, ἀντὶ δ' πεπλεγμένῳ· παρὰ τὸν πλοκὸν, κὴ τὸν ὑφόν. ΡΟΙ. Καμπύλην δ' ἔχειν ἀπὸ ἀγριελαίας σὺν τῇ δεξιᾷ χερὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. κορυνὴ δ' κὴ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19 ΑΤΡ. Καὶ ἡσύχως μοι ἔπι γελῶν. ἢ σεσαρὼς, ἀντὶ δ' ἡρέμα ἐγέλα διεγκὼς τὰ χείλη, κὴ μειδιῶν. ἐκεῖθι δ' κέχρηται τῇ λέξει.

20 ΓΕΛ. Γέλως δ' ἤπλετο δ' χείλευς αὐτοῦ.

21 ΣΙΜ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, κὴ δὲ Σιμιχίδου μὲν υἱὸς, ἢ κὴ δὲ σιμὸς μὲν. οἱ δ' ἕτερόν τινα τ' σοφὸν αὐτῶν, κὴ ὐ Θεόκριτον, ἀφ' ὃ τὸ, Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπίκλημον. φασὶ δ' τ' τοιοῦτον ἀπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδου δ' Πελικλέους, τ' Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κώοις πετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα. ἐστὶ δ' κὴ πατρωνυμικὸν ἔτως ἀπαρεμφάτως λεγόμενα κὴ ἐπὶ τ' μῶν, ὡς κὴ ἐπὶ τ' πατέρων. ὡσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὤν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. κὴ Ἀσκληπιάδης τ' Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν κὴ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγόμενα τυγχάνοντα. ἀλλὰ κὴ σὺν τῇ εὐδοκίμῳ τῶν ἔτως λεγομένων, αἰτιολικῶν, κὴ ποιημικῶν, κὴ τ' Εὐμήδου υἱὸν ὄ τε δ' Κρητίδα, Κρητίδαν καλεῖ κὴ αὐτὸν. οἱ δ' λέγοντες Σιμιχίδαν λέγειν τ' Θεόκριτον ἀφ' τὸ εἶναι σιμὸν, καινῶς λέγουσι. ΜΕΣ. Κατὰ τὸ μέσον τ' ἡμέρας ἕλκεις τὰς πόδας, ἀντὶ δ' πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τὰς πόδας βαδίζουσιν.

22 ΑΝΙ. Οπότε κὴ ὁ σαῦρος ἢ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φεφυγμοῖς ἡρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται κὴ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐπὶ δ' ζώων τούτων, ὅτι

Οὐδ' ὀπιτυμβίδιοι χρυσαλίδες ἠλάινονται.
Ἦ μὴ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ πιὸς ἀστῶν
Λαιὸν ὀπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νᾶσμὸς ὁμοῖος
Πᾶσα λίθος πάροισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην, Λυκίδα φίλε, φαμὶ τὺ πάντες
Ἔμμεν συεκτὸν μὲν ὑποστείχοντ' ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἀμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίζει
Ἔλπομαι ἀ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἢ γὰρ ἐναίρει

ὅπ ξηραινόμενον, ἐς ἔχιν μιξοβάλλε).

23 ΕΠΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι ᾧ παιδὸς αὐτῶν. κηρυβαλίδες σύνταῦθα εἶδος ὀρνέου· λέγουσι δ' ἐπιτυμβίδιοι, ὅπ ἐπὶ ταῖφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσιν. ἐὰν δ' κηρυβαλίδας τὰ φρονήματα νοήσῃς, κηρυβαλίδες μᾶλλον λέγονται, ἀφ' τὸ κήρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τ κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα· ἐπιτυμβίδιοι δ', ὅπ ὡς τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρει δ' κ ἐπὶ τοῦτον ἰσορρόπια τοιαῦτα· ὅπ ὠθεῖ ᾧ χθονὸς πλῶ γλῶ, μεμήνασιν αὖται. σωτέον δ' ποτὲ αὐτῶν τ παῖδες μαινῶν, κ χῆς μὴ ἄσης, ἐπαφῆ ὑπὲρ τ κηρυφῆς ᾧ ἰδίᾳ γένει· διὸ κ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅπ τοῖς ταίφοις συνδιατρίβουσιν, ἢ ὡς τύμβον ἐπὶ τ κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλοιώδεῖς γάρ εἰσι. ΗΛΑ. Ῥεμβόνται, πλανώμεναι τρίφον), ὅμως κ αὖται ἠρεμοῦσιν.

24 ΗΜΕ. Ἢ ἐπὶ δωμάτιον κεκλημένῳ ἀσύδετος, ἢ ἐπὶ λίνου τινος ἀπὸ τ πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι ἀσύδυτον. ἐπὶ δ' τ βραδυνόντων παροιμία, ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς, ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ ὑδάτων συμβολάς.

25 ΝΕΙ. Οὕτως περδυμβίᾳ συν τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος προσπλάσσει, ἤγουν προσκρούσασα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. Ἀρβύλη δ', εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ ᾧ ἀρμόζειν. ἠλυκῶς ἡ λίθος, ὡς κ Ὅμηρος· Λίθοι πυκάοντο ῥαμειαί· κ, Δόμον ξεστὴν αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27 ΑΜΕ. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συεκτὸν κ πολὺ ὑπερέχοντα, κ ἐν τοῖς νομεῦσι, κ ἐν τοῖς θερισταῖς.

28 ΣΥΡ. Συεκτὸν, τὸ ἀφ' σύρω μέλπω. κ συρκτὸς ἐπὶ τούτου. σύνταῦθα δ', συρκτὸν λέγει, τ κοινῶς πραγματικόν.

29 ΤΟ ΔΗ. Οπερ δὴ τὸ ἄδειν, ἢ τὸ εἶναι πρὸς συρκτόν, λίαν σύφρασις τ ἡμέτερον θυμόν· ἀντὶ ᾧ, τὸν ἐμὸν ψυχόν. ἐν ᾧ ποιητοῦ δ' ὁ λόγος· ἀντὶ ᾧ ἐφ' ᾧ δὴ μᾶλλον κ αὐτὸς περπομαι.

30 ΚΑΤ. Κατὰ τὸν ἐμὸν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν, ὅτι ὁ παρόδοκιμήσῃς ἡμᾶς. κ Ὅμηρος, ὅτι κατ' ἡμέτερον γε νόον.

31 Α'Δ'. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένῃ. ἢ ἐπὶ θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Ἢ ΓΑΡ.

Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δᾶῖτα πελεῶντι,
Ὄλβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἀ δαίμων εὐκεῖθεν ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν, (ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δ' ἐς ἀῶ)
Βωκολιασδώμεθα· τάχ' ὤτερος ἄλλον ὀνάσει.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν τόμα κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής·
Οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τι ἐσθλόν
Σικελίδᾳ νίκημι ἢ ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δέ ποτ' ἀκείδας· ὡς νιν ἐείσδω.
Ὡς ἐφάμαν ὀπάδες. ὁ δ' ἀπόλλων, ἁδὺ γελάξας,

Οὕντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι τῶν καρπῶν, ἀπαρχὴν διδόντες.

33 ΜΑΛ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ὁ δαίμων τὸν ἀλωὸν αὐτῶν· ἤγουν, οὐ ἔχουσαν, ἕνεκα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν καρπῶν μέτρῳ καὶ πολὺ πλησίῳ.

34 ΕΥΚ. Ἀπὸ μέρους τοῦ κελεθοῦς, τὸν εὔκαρπον προεδήλωσεν. εὐκεῖθεν δέ, καὶ ἐκεῖ εὔσιτον ἀλωὰν ἐποιησάτο ἐξ οὗ τὸ δοκεῖν ἐφάτου εὑρεθῆναι τοῦ κελεθοῦς καρπόν. κελεθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μὴ τὸ σῖτον ἐφεκελεθὴ τὰ ἄλλων καρπῶν. ἢ παρὰ τὸ τὰς σύριγγας τοῦ κελεθοῦς κεκελευσθαι καὶ ἀλλαχοῦ κελευσθαι ἔχειν τὰς κάκκους. ἀλωὰν δὲ τὸν ἄλωνα, παρὰ τὸ ἄλως. ἄλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ συγκροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἁθροίζουσι τὰς σύριγγας. καὶ Καλλίμαχος. Ἐς τὸ ἐπὶ τείχους ἱερὸν ἁλῆες ἐδύτε· καὶ ἅλας, ἢ θαλάσσας. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἁλῆες, ἀντὶ τοῦ συραφεῖς.

36 ΒΩΚ. Βουκολικῶν ᾠδῶν ἄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸ ἕτερον ὠφελήσει. ἔστι, καθ' ὕτερον, δωρικὴ ἡ συγκοπή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, ὕτερος· ἀφαιροῦσι γὰρ καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ ἐξενίωσε τὸ, ὕτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39 ΟΥ Δ. Μὰ τὸν γλῶ. ὄμνυον γὰρ καὶ τὰ στοιχεῖα. ὡς Ὅμηρος· Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μιν ἔλε χθὼν πουλυβοτείρη. τὸ δὲ κατ' ἐμὸν νόον, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40 ΣΙΚ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματοποιὸν. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς ἰὸν Σιμιχίδα· καὶ τὸν Εὐμήδην Κραπίδαν, ἰὸν ὄντα Κραπίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς ἰὸν Σικελίδα, ὃ δοκεῖ ἀκουσικὸς γεγενέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἢ ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, ἰὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ καὶ οὗτος.

41 ΒΑΤ. Ἡγοῦ, φησὶ τὸν ἐρημίας σοφὸν, ἐδαμινός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει φησὶ πρὸς τὰς ἀκελάδας, οὕτω κἀγὼ φησὶ πρὸς αὐτούς. ἤγουν, τοιαύτην ἔγωγε σύγκρισιν φησὶ πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἔχει βάτραχος φησὶ πρὸς ἀκελάδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὀνόμασται, βουτραχός τις ὤν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τοὺς δὲ ἀκελάδων εἰσί τινες, οἳ συρίζουσιν εὐαρμόνιον.

43 ΤΑΝ.

Ταὶ τοι, ἔφα, χρυσῶαν δωρήσομαι, ἥνεκεν ἐσσὶ
Πρῶ ἐς ἀλαθείαν πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρπος.
Ὥς μοι κὴ τέκτων μέγ' ἀπέλπετο, ὅστις ἐρυκᾷ
Ἶσον ὄρθυς κορυφᾷ τελέσαν δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσσι πολὺ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐπώσια μαθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἐξέχωμεν ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μύ, ὄρη φίλος, εἴ τι ἐξέσκε

43 ΤΑΝ. Ταύτῳ σοι ἔφη τῷ ἐάδοντι χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς ἐρχασμένον. τὸ ἔφα, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς σίχος ἐστὶ Λυκίδα.

44 ΠΑΝ. Οπ φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅπ ἀψευδὴς ἐστὶν ὁ Ζεύς. ὡς κὴ Ὅμηρος· Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅππη κε φαλῇ κατανεύσω.

45 ΤΕΚ. Πλεῖσον ἐμοὶ μέλεται κὴ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ἐρυκᾷ, ἀντὶ ἐστὶ ζητεῖ, ἐρχάσασθαι εἶπεν, ἶσον τῇ κορυφῇ ἐστὶ ὄρους ἐστὶ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τὸν τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὡς μοι κὴ τέκτων. οἷον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος κὴ ἐπαγγελλόμενος εἶπεν ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τὸ προφέρεσθαι ὑπερέχουσης. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα σωθῆναι, ὃ ἐστὶ βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ ἐστὶ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νῦν, μισῶ κὴ τέκτονα ὃς ἐρυκᾷ οἶκον τηλίκου μήκους ἔχοντα τὸ ἐστὶ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος ἐστὶ τοῦ νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν ἀέρα, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μηχὴν Ἥρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, ἐστὶ ὄρους ἐστὶ ὑψηλοτάτου ἐστὶ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀρχοικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτῷ ἡ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς φησὶν ἕτερος λέξις. Ἄλλως. Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἔκπτωσιν ἐστὶ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν πατάρων ὡρῶν ἐστὶ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκλειψιν κὴ τοῦτο ἐστὶ ο. ὁ δὲ νῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους κὴ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον, ἶσον τῇ κορυφῇ ἐστὶ ὄρους ἐστὶ Ὠρομέδοντος. τοῦτο δὲ ἀδύνατον.

47 ΜΟΙ. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν μέτρων κὴ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐμμελείαν. Καὶ μισᾶν ὄρνιχες· τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν ἐστὶ παρηγμένου. ἤγουν, ἀπέχθονται τολμῶσιν ἐμοὶ κὴ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι ἀπὸ τῶν ποιητῶν τοῦ Χίου, ἤτοι τοῦ Ὁμήρου, ἀπαναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ ἐστὶ ἐρίζοντες, μᾶλλον μαχόμενοι. τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

50 ΣΙΜ. Ἄλλως ἀρξάμενον, ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. ἐν γὰρ κῇ τῷ ἀληθείαν τὰ ἀρχῆς ἀποδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος ἕτως· ὦ Σιμιχίδα κὴ ἐγὼ μὺ ἅπτομαι τοῦ μελύδριον, ὃ ἀπὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας;

Τῦθ' ὅλι πρὸ ἐν ὄρφ τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
Ἔστω Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλήνην,
Χῶλαν ἐφ' ἑσπερίοις ἐλίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ωκεανῶ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν Λυκίδαν ὀπιβύμιον ἐς Ἀφροδίτας
Ῥύσῃ· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.
Χαλκυόνες σορεσειῶπι τὰ κύματα, τάν τε θαλάσσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' ὄμβρον, ὃς ἕρπει φυκία κινῆ·

σας ἐργασάμην. σὺ δ' ὅρα εἴ σοι τῦτο ἀρέσκει.

52 ΕΣΣΕ. Ἑαυτὸν παρασκεύαζε Λυκίδας Μιτυληναίης τινὸς ἐρῶντα, καὶ τῦτο δυσχέρανον. ἄδε οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, δυσχεράνοντος, αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύωσιν οἱ ἕλικες, καὶ καταφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανόν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδαν δὲ ἐρᾶν παύσῃ.

53 Χ' ΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἑσπερίοις δύωσι. τῦτο γὰρ δύωκτο τὸ ἑσπερίοις. τυτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἕλικες ἑσπερίοι γίνονται, τυτέστι δύωσι τῶν ἑῴων δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸ δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων δύῃ τῶν ἑῴων δύσιν. δύῃ γὰρ ὅτε τῶν ἑῴων δύσιν, μὴ τὰς Πλειάδας δύῃς. Ἄλλως. Ἐφ' ἑσπερίοις ἕλιξι. δυοκόντων γὰρ τῶν δύο ἑλίκων ἑσπέρας, νότος πνεύσει. ἢ σφοδρὸς καὶ τῶν θαλάσσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάνακτος μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, καὶ χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τὰς μὲν ἑσπερίους ἑσπέρας δύῃν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον πιέσαι τὸ πέλαγος· καταστήσεται δὲ, ἔφησι, ὁ χειμὼν, καὶ σύμπλοκός ὁ Ἀγεάνακτος, ἂν αὐτὸν ἡ ἐρᾶν παύσῃ χαλεπαίνοντα τῷ ὄρει. ἕλικες δέ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν ἅμα, ἀχειμάντους ἡ θάλασσα.

57 Χ' Α'Λ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Καιρώδης, γυνὴ δὲ Κήυκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μιλήσιος, ὅτι αὐτὴ θεὸν ἐλέγχει Νηρηίδων Δωτοθέην, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην· ἀλκυόνες δ' ἂν σκληθησαν παρὰ τὸ σὺν ἀλὶ κύειν. Ἀντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκωσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυκοι καλῶνται. Ἀριστοτέλης δὲ διήρησεν, ἀλκυόνα καὶ κήρυλον, καὶ κηρύλιον. οἱ δὲ φασιν, ὅτι τὰ ἄρρενα τούτων, κήρυλοι καλῶνται. ὅπως ἀληθές ἐστι. θηλυκὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεύον· τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν γλυκὺς ᾖ τοῖς χειμερινοῖς πόροις συλλαμβάνειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας· ἐπὶ μὲν τοῦ γλυκέος, καὶ ἐπὶ μὴ τῶν γλυκέων. ΣΤΟ. Καταστήσουσι τὰ κύματα, γαλήνην ποιήσουσιν, ἐὰν μὲ ὁ ἔρως ἐξέλιπῃ τὸν Λυκίδαν.

58 ΦΥΚ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἡ φύκος ἐστὶ, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γλυκερόν, παρὰ τὸ φύειν. ἕτεροι καὶ φυκία φασὶ, τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59 Α'ΛΚ.

Ἁλκυόνες, γλαυκῆς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ὄζα ἁλὸς ἀΐρει.
Ἀγεδούακλι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάϊνδω
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῶο κατ' ἄμπελον, ἀμφὶ δὲ πίνοντι ῥοδέντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κροτάφοισιν,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξω,
Παρπυεῖ κεκλιμένος. κώαμον δέ τις ἐν πυελὶ φρύξῃ,
Καί τις βαὶς ἑστεῖται πεπυκασμένα ἔστω ὑπὸ πάχνῃ
Κνύζα τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.

59 ΑΛΚ. Ἐπινάλημμας τῶτ. ἐστὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν πλεῖστων τροφὴ γίνεται ἡ θάλασσα. ΓΛΑ. Γλαυκῆς τὰς Νηρηΐδας φησὶ, διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν. ἐπεὶ γάρ ἐστι γλαυκὰ τὰ ὑγρά. λέγει δὲ, Λεύκιππον, Πελαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60 ΕΦΙ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ αἰολικῶν, ὡς καὶ τὸ κόσμηται. Καλλίμαχος δὲ τῶτο παροξυτόνως.

62 ΩΡΙΑ. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια. ἢ ὥρια τῷ Ἀγαπάκλι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτοῦ. ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὥρᾶ, τὸ φυλάσσω.

63 ΑΝΗ. εἶδος ἄνηθος τὸ ἄνηθον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ τῶν ἄνθος ἄνηθον. παρὰ τὸ ἄνω πνεῦσαι, ἤγουν ἴεναι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον διὰ τὸ γλυκάνισον, ι.

65 ΠΤΕ. Πτελέα, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀργείᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὴν ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικήν. ἢ τὸν ἀναδενδράσι δρόσον περικαμψάσης Πτελέας ἐμπλέκειν. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος καλεῖται. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ ἢ ἐν Ἀργείᾳ. Ὅμηρος· Πτελέου ἔλαιον. ἢ τὴν ἐξ ἀναδενδράδων, αἳ ταῖς πτελέαις ἐπέχουσι. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66 ΚΥΑ. Οὐ μόνον τῶτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος δυσοποιός. πόσεως δὲ χάριν τῶτό φησιν.

67 ΣΤΙ. Ὑποστρώσομαι καὶ στοιβάδα πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται βεβασμένη ἐς τὸ ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμπεῖς. στοιβὰς δέ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἢ φύλλων.

68 ΚΝΥ. Τὸν κνύζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. σύφει καὶ σὺν τοῖς θερμοφορείοις ὑποστρωννύσι τὸ φυτὸν, τὸν θερμότητα τῶν καὶ τὰ ἀφροδίσια σκηπτόντες. Ἀσφόδελος καὶ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθερικος. καὶ Ἡσίοδος· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφόδελος, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος· Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛ. Πολύγναμπτον λέγει, ὅτι πολύν ἐστιν, ὡς καὶ κάμπας τινας ἔχειν.

69 ΜΑΛ.

Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγελάκτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τέρμα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῖται δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίδας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐξύθεν ἀσεῖ,
Ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Καὼς ὄρος ἀμφεπόλευτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνεον,
Ἰμέρα αἴτε φύοντι πὰρ ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε γὰρ ὡς τις κατεδάκετο μακρὰν ὑφ' Αἵμου,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀσεῖ δ' ὡς πὰρ ἔδεκτο ϖ αἰπόλον βύρσα λάρναξ

69 ΜΑΛ. Ἡδέως, ἢ ἀναπαύσῃ, καὶ ἄθρόως, ἢ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότερα τὰ σκιρτήματα.

70 ΤΡΥ. Ἡδέως, μέλει τρυγὸς τὸ ἐν τῷ πυθμένι τοῦ κύλικος τοῦ οἴνου. τρύξ ἡ κυρία, ὁ νέος οἶνος λέγει. καταχρηστικῶς ἡ, καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὸ τρυγίαν λέγει.

71 ΑΥΛ. Ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δὲ αὐλεῖ μέλπει. συνταῦθα ἡ τὸ αὐλήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἄσουσιν. ΑΧΑ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72 ΛΥΚ. Ἡδέως, Αἰτωλός. Λυκωπίδας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκωπίδης, ὁ ἐκ Λυκωπέως ἔχων τὸν κλῆσιν. ΤΙΤ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. πῶς ἡ παρὰ Δωριεῦσι, τὰς σατύρους ἀπὸ τῶν σάτων λέγεσθαι.

73 ΞΕΝ. Ὄνομα κύριον ὡς τὸ, Κενέας. ἀπέδοτο δέ τινες τὸν ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ ῥαφέτην, τὸ ξαίνειν, ὡς ἔνιοι. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74 Χ' ΩΣ. Τὸ πᾶν· καὶ ὅπως ἐπῆρχετο τὸ ὄρος ζητῶν αὐτόν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵ τινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰμέρα· ὁπλοικὰ ὡς χρὼν διερρῆξε τὸν τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τοῦ Αἵμου τὸ ἐπίπολυ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τοῦ Ἄθω, ἢ ὑπὸ τῶν Ῥοδόπης, ἢ ὑπὸ τοῦ Καύκασον τοῦ ἐσχατόεντα τῆς γῆς ὄντα.

75 ΙΜΕ. Ἰμέρα χυτικὴ πλῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὸν ὀχλόν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76 ΑΙΜ. Αἷμος, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθείας. καὶ ἡ Ῥοδόπη, ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ· Ἄθω ἀνέτειλε κελαινὴ Θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας ἁλός. ὠνόμασται δὲ, ἀπὸ τινος γίγαντος Ἄθου, ὃς ὑπὸ Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

77 ΚΑΥ. Τὸν ἐν ἑκάστοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Ἀετὸν φασὶν εἶναι ποταμόν. ἀπὸ δὲ τοῦ τόπους τοῦ Κωκάσου ὄρους λάρους φερόμενον, τὸν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασιν ὁ μῦθος.

78 ΑΙΠ. Τὸς αἰπόλος καλέμε-

Ζωὸν ἐόντα, κακὴν ἀπαθαλίην ἄνακτος·
Ὡς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἀΐθασι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα χυτὸν στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τύ θην παῖδε τερπνὰ πεπόθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν

νος Κομάτας, πατὴρ δὲ ἐστιν ἁπτῖν Μενάλκας, ὃς οἰκεῖν διαπότου βρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τᾶ Θυελίας ἔβυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ διαπότης αὐτᾷ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν ἐς λάρνακα ξυλίνων, πεφόβιζων ἐκ σώσαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, πυνθανόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ τὰ λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὑρέα λάρναξ· Λύκιος φησὶ τὸ Θυελίας ὄρος θάλαμον ὑφ' ὃ ἄντρον τᾶ νυμφῶν. καλέσαι δὲ αὐτὸ Ἀλασίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τᾶ περιῤῥέοντος Ἀλασίᾳ πόταμᾶ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχωρίος διαπότου βρέμματα βόσκων, ἔβυε συχνᾶς ταῖς Μούσαις. ἃ χάριν δυσχεράνας ὁ διαπότης, εἰς λάρνακα καθικλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσατεν ὁ διαπότης, βυκόμενος ἐκ σώσαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. περιῤῥεομένου δὲ διμήνοιν χρόνου, περιῤῥυόμενος, καὶ τὲ ζύγαστρα τᾶ λάρνακος ἀνοίξας, ζῶντα κατέληφε, καὶ τὺ λάρνακα πεπληρωμένα κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν διαπότην.

79 ΚΑΚ. Διὰ τὰς κακοτρόπους δυστυχείας ἁ διαπότου αὐτᾷ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὸ δὲ Δάφνιδος, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέβηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέβηκε, τὸ πατέρα ἄνακτα δύλακα δηλοῦσα, ἀδῆλα ὅτι ὁ πάτηρ ὑπὸ ἁ χρυσοῦ Ἀφροδιτίων λέγουσα.

80 Ὡς Σ. Οπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ ἁ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἀπιλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὸν κέδρον, τὸν λάρνακα, ἢ τις ὧν ἀπὸ κέδρου κατεσκύασμένη. τὸν δὲ ἀδεῖαν Δωρικὸν ἐπίσκοπον δηλονότι τᾶ θεᾶν. σιμὰς καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γὰρ ὡς ἀντὶ τᾶ ἐρχομένας αὐτᾶν ἄγλωσσον, σιμὸν καλέμενον, ὅπου τὸ κάμπτον τᾶ σιμᾶν βάλλομεν, σιμόθολον τι ον.

82 ΟΥΝ. Ἡγεῖται διότι ἔχει τὸ ἁ στόματος αὐτᾷ ἡ μοῦσα γλυκὺ νέκταρ. ἡγεῖται, διότι ὧν ἄρτιος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ᾠδὸν ἐποίησαν. ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ Δωρὶς νέκταρ, ὑπερβολικῶν τὸν μελιτρότητα. ἢ τὸν γλυκυφωνίαν. σωνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τᾶς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ χέε νέκταρ, ἐπὶ ἀορίστου τὸ ποιητὸν ποιητικὸν ἔχει. νέκταρ, τὸ τᾶ θεᾶν πόμα. ἀμβροσία δὲ, ἡ τούτων τροφή.

83 ΜΑΚ. Τὸ πᾶν ὦ μακαρισμᾷ ἄξιε Κομάτα. σὺ δὴ ταῦτα ἐπαθες· καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρομελὶ σιτούμενος, χρόνον μιᾶς ὥρας ἃ χρόνῳ, ἤγουν ἃ ἑαρὸς, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ἐξεπόνασας, ἢ ἐξετέλεσας· χρᾴφεται γὰρ καὶ ἔτως· ἤγουν, μὴ πᾶν διλίσυσας. εἴθε ἀπεκείμενον ὧν ἐνῆν σε ἀναλέβμενον τοῖς ζῶσιν ἐπ' ἐμοὶ, ἤγουν, ἐπὶ τᾷ ζωᾷ τᾷ ἐμᾷ. πέπλασται τὰ ὡς ἃ Κομάτα ὑπὸ ἃ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἰσρεῖται. ἐκ κεραίων, ὃν ποτε ῥίψας πανοπλίαν.

84 ΚΑΤ. Η κλὴς παρὰ Δωριεῦσι κλᾶς

Κηεία φερβόμενος, ἔπος ὤφελον ὀξετέλεστας.
Αἰθ' ἐπ' ἐμοῖ ζωοῖς σπαρίθμιος ὤφλες ἧμες,
Ὡς τοι ἐγὼν σπόμβυον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαίων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶ ἢ ὑπὸ πτύκας
Ἀδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο θεῖε Κομάτα.
Χὠ μὲν τόσ' εἰπών, ἀπεπαύσατο· τὼ δὲ μετ' αὖθις
Κηγών τοι ἐφάμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κήμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βυκολέοντα
Εὐθλαί, τά που κὴ Ζανὸς ὀπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρεις
Ἀρξῶμαι. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·
Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἢ γὰ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς ὅσσον ἐραῖς αἶγες ἔρωνται.

κλαῖξ λέγεται. ἀφ' ἧ τὸ κατεκλάσθης.

85 ΕΞΕ. Γράφεται κὴ ἐξεπόνασας. πινὲς δὲ ὅλον συναιρόντων· δυνάται δὲ ὅτως ὁ πάντως τὸ δωδεκάμβυον λέγειν, ἀλλὰ τὸν τῶν μεγαβολίων. διαιρεῖ δὲ εἰς δ'. τὸ γὰρ ἔαρ ὁ Θεόκριτος ἄριστον εἶπε· τουτέστι τὸ τιμιώτατον καιρόν. Ἀμὲ δὲ γὰ τιμιωτάτας καιρὸς πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι δὲ χρόνος. ἢ εἰς ὥρας παρεμβολὰς, ἢ εἰς δύο μοίρας δὲ ἔαρος.

86 ΑΙΘ. Δωρικὸν τὸ αὖτε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε. ἔστι δὲ ἐπιῤῥήματα εὐκτικά. τὸ δὲ ἧμες, ἀντὶ δὲ εἶναι, Δωρικῶς.

87 ΩΣ. Τὸ πᾶν ἵνα ἐγὼ πὰς καλὰς σου αἶγας κὲ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς φωνῆς ἀκούων. συνὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πτύκαις ἡδὲα μελίζων, ἦσθα ᾄδων, κατέκεισο θεῖε Κομᾶτα. κὴ ὅτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις κὴ ἐγὼ τοιαῦτα ἔφαν· ἀντὶ δὲ, ὅτως ἔφων.

91 ΛΥΚ. Εν εἰρωνείᾳ ὡς ὡφὸς αὐτόλεν. ἐχρῆν γὰ ἀπεῖν, αἰ Μῦσαν. ἀ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούσῃ Μούσας. ἔτω γὰ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93 ΖΗΝ. Επὶ τὸν δὲ Διὸς βασιλέιαν. λέγει δὲ τὸ ἐαρινόν.

94 ΑΛΛ. Αλλὰ σὺ πάντων τοῦτό ἐστι κὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρχομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. Ο[ὐκ ἐπὶ]κ ἀείδειν, γράφε δὲ κὴ, ᾧ τὺ γεραίρεις, ἐν τισιν ἀντιγράφοις. κὴ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' ὅ, ἵν' ἢ χρεική. τὸ δὲ σὺ πάντων, ἀντὶ δὲ, ὁ μέλλω λέγειν, ὡσεὶ τὰ ἄλλα διενιώχῃ.

95 ΕΠΕ. Επεὶ φιλῇ νὸν τὸν Μουσῶν. τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τὰ ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96 ΣΙΜ. Καθὸ τὰ πλαρμῶν, οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβερεί. κὴ γάρ φησιν αὐτὸς, σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὰ πλαρμὸν φησιν. Οὐχ' ὁρᾷς ὅ μοι υἱὸς ἐπίπλαρεν. ἢ γὰ ὡσεὶ ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπίπλαρον.

τὰ γὰ

Ὦ Ἔρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τιμῷ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄρευτις,
Ἐθελὸς δυὴρ μέγ' Ἄρευτις, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι θοῇ τερπόθεσι μεγαίρει,
Ὡς ὑπ' παιδὸς Ἔρατος ὑπ' ὀστέον αἰθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πάν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλοιχας,
Ἄκλητον τιμῶσιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
Εἴτ' ἐς ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτέ τις ἄλλος.

τῷ γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἰγὰς ἔαρ· τῇ δὲ πλαρμὸν, ἐπὶ τῇ χέρνοι μέρα.

98 ΩΡΑ. Ὁ Ἔρατος ἢ ὁ κῷ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ὄντος τοῦ σπλάγχνων· τουτέστιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἔρατος ἢ δὲ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρᾳτο παιδὸς ἥδεϊ ἢ κῷ ἡπίσατο αὐτὸν τὸ ἔρωτα Ἄρευτις ὁ κιθαρῳδός. ὀνομαστὶ δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ, Φιλῖνον.

99 ΑΡΙ. Τὰ μὲν Ἀρίστιδος, ἀλλὰ μίζω κεῖται. τὸ ἢ ἑξῆς, οἶδεν ὁ Ἄρευτις, ὡς ὑπ' παιδὸς Ἔρατος. κῷ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ φησι τὸν Ἄρευτιν, ὃν δὲ ὁ Ἀπόλλων ὑπ' Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδεῖσθαι ἰδών, ἀποφαφήσεται, ὃν δὲ φθονήσῃ αὐτῷ ἄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄρευτις ὁ κιθαρῳδός. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄρευς, ὃν ἄδειν σὺν φόρμιγγι, ὃν δὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίρει· ἀντὶ δὲ μέμψαιτο, ὅπως ἐνεκα παιδὸς ὁ Ἔρατος καίτοι ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέων· ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἢ ὑπὸ, τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐντοῦθα.

100 ΜΕΓ. Ἀντὶ δὲ κῷ πολὺ ἄρευς. ποιητῶν ἢ κῷ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ, ὑπερβατικῶς χρῆσθαι μὴ ἐπιτάσεως.

101 ΜΕΓ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐντοῦθα ἢ τὸ μεγαίρει, ἀντὶ δὲ μέμφοιτο λέγεται. συνήθες ἢ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν, ἀντὶτὸ μέμφεσθαι χρῆσθαι, κῷ φθόνῳ ἀντὶ τοῦ μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκλείνῃ φθόνῳ Γιωκάστας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνομεν.

103 ΤΟΝ. Ἐπικλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ κῷ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. Ὄμολος ἢ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, κῷ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ πρῶτος τὸν ἑορτὴν τοῦ Ὀμόλου· κῷ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὄμολος ὄρος Θετταλίας ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. δύναται ἢ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νοῦς· ὃν παῖδα δηλονότι δι' ἐμοῦ χάριν ὦ Πὰν ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέρασιν χωρίον ὃ Ὄμολε (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὄμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς σὰς χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις· ἀντὶ δὲ ἄγων ἐμβαλὲ. λέγω, εἴ τέ ποτε Φιλῖνός ἐστιν ὁ τρυφερός· εἴ τέ τις ἄλλος.

105 ΜΑΛ. Μαλθακὸς ὁ τρυφερὸς, ὡς τὸ μάλθης. αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ἀμάλακτη συνεψημένος. χρίεσι ἢ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων ἁρμοφώσας. ἀφ' ἧς λέγεται τὸν ἔκλυσιν κῷ τὸ τρυφερὸν, κῷ ὡς τῷ βίῳ λοιδορημα λέγεται.

Κἰὼ μὴ ταῦθ' ἕρδοις ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε καὶ ὦμους
Τμήκια μαστίσδοιεν ὅτε κρέα τυτθὰ πρήθεις·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, καὶ μὴ χρόα πάντ' ἀνύσεαι
Δακνόμενος κναίσαισι, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἶς δ' Ἠδωνῶν μὴ ἐν ὄρεσι χείμαλι μέσσῳ;
Ἔσσεο πρὸς ποταμοῖ τετραμμένος, ἐκ δύθεν ἄρκτου.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι πρὸς Αἰθιόπεσσι νομεῦσι,
Πέτρας ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁραᾶται.

106 ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲ τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, εἴτε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ πλευρὰς καὶ τὰς ὦμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα πυρεῖν. ἑορτὴ φασιν ἐτελεῖτο τῷ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὰ Πᾶνα σκίλλαις ἔτιπτον, ὅτε οἱ χρηστοὶ λεπτῶν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐδίδοσαν. Ἄλλως. ΑΡ. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲ εὐθηρίας ἔτυχον, ἐπίμων τὰ Πᾶνα· εἰ τἀναντίον, σκίλλαις ἐς αὐτὸν πυρώνουν παρόσον ὤελον τὰ θήρας ἐπιτατεῖ. Μήνατος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παῖδες τὰ Πᾶνα σκίλλαις βάλλεσι· Χῖοι δ', ὅταν οἱ χρηστοὶ λεπτῶν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐδίδοσι. Διό φησι κρέα τυτθὰ παρεῖν. τὰ ἐφήλωσαν δὲ Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ νικήσαντες, ἔρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν πρέμνου, λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109 ΝΕΥ. Εἰ δ' ἄλλως ὦ Πὰν τὸ καθ' ἑαυτὸν Φιλῖνον τελέσας, καὶ μὴ βέλῃ σωιληθεῖν αὐτῷ τῷ Ἀρότῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὰ δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῶν Πηνελόπης, συναθροῦσαι ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πᾶν κληθῆναι, ὅτι ἐκ πάντων ἐπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα τούτων ἐραστὴν γενέσθαι τῆς Πηνελόπης, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐγκυμονῆσαι, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110 ΚΝΙ. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὰ κυρτὰ συλλέγουσιν, ὅταν τὰ πυρὸν ἁλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

111 ΗΔΩ. Ἔθνος Θρᾴκης. ὕστερον δὲ ψυχροπότης ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς πρόπον πινὰ ἐργασήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τοὶ τε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοί, ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται· δυσχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τὰς ἀνέμους ὑπ' αὐτῆς κωτοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112 ΕΒΡ. Ἀλκαῖος· Εὔρος κάλλιστος πολεμᾶν. Διοκλῆς δὲ κωμῳδεῖ αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερυλακθῆναι καὶ πόλιν Αἶνον.

114 ΒΛΕ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος εὐθυμῶς ἐστιν ὀρατός, ἤγουν βλέπειν δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ὑπὸ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ὠκισμένον. Ἄλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροον· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. ΝΕΙ. Οὐ πάνυ δὲ ἐπιληθεύει τὸν Νεῖλον ἀφίκεσθαι ἀπὼν, ἢ τοὺς Βλέμυας. σκέπε γινώσκειν

Ὑμμες δ' Ὑελίδος τ' Βυκλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, τ' οἰκειοῦτες ξανθᾶς ἕδος ἀμπὺ Διώνας.
Ὦ μάλιστα Ἔρωτες ἐρεθιζομβόοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι ⟨W⟩ ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ ⟨W⟩ ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεᾷ με·
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πιπαίτερος· αἱ δ' γυναῖκες
Αἰ αἰ, φασὶ, Φιλῖνε, τὸ τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φευρῶμες ὅπᾳ πεφύκασιν Ἔρωτες,
Μηδὲ πόδας τείνωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων ναύκτασιν ἀμπνῆσι διδύᾳ [τρας·
Εἰς δ' ὑπὸ ταῖσδε φέρισε Μόλων ἄγγιτο παλαί-

σκιεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δ' ἀπὸ Νειλέως, ὃς μιᾷ μάχῃ ἔκτισεν Εὐκράτειαν. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαόν, ὅ ἐστι καὶ συνοφλόν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι καὶ ἔτος πλημμυρεῖν, ἀεισμάτιον χρόνον νεάζειν δηλοῖ.

115 ΥΕΤ. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλέμενος αὐτούς. καί φησιν· ὦ μάλιστοι ὅμοιοι Ἔρωτες· τουτέστιν, ἐρυθροὶ, Ὑέπδος καὶ Βυκλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρεθίζουσι ποιήσαντε τὸν Φιλῖνον. Ὑέπδος δὲ καὶ Βυκλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἐβλάστησε παῖδας Δαῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Δαῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα, ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὠνόμασται.

116 ΟΙΚ. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118 ΒΑΛ. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύετε δὲ ἐμοὶ χάριν τῆς ἐπιθέσεως Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεᾷ ὁ δύσμορος ἤγουν, ὁ κακῶς ἀπολλύμενος, ὁ κακῶς ἀπολέμενος.

120 ΑΠΙ. Ἀπίοι χαυνότερος. ἀσθενέστερος γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121 ΤΟ ΤΟΙ. Τὸ καλὸν ἄνθος σου· ἤγουν, ἡ ἀνήκοος καὶ ἀμαθὴς ὄψις σου ἀμαυροῖ), φθείρεται.

122 ΜΗΚ. Ἀπίστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἔρωτον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς Ἔρωτε, ἐπὶ τοῖς πεφυκόσι τοὺς ἐρωμένους σκοπῶμεν.

123 ΤΡΙ. Μηδὲ τὰς πόδας ἡμῶν κατατείνωμεν ἤγουν, κατακινῶμεν, ἐπὶ τῷ ζητεῖν αὐτὸν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως· ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἔρωτον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τοῖς πεφυκόσι τὰς πόδας κατατείνοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ λυποῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ἠοῖ τοὺς ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρεγοιώντων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κακκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ καὶ τὸ ὄρθριον, ἄλλον διδότω ἀπροσδιάσας ἀλεκτρυόνας. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ μὴ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, οὐ ἀπροσδιάσας γίνονται τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125 ΕΙΣ. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ

Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῒα τε πρέποι,
Ἅτις ὑπὸ φύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόνδ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι δὸς λαγωβόλον, ἀδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, οὐ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμῖν.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐς ἀριστερά, ἦν ὅπι Πύξας
Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγώ τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμου
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔνθε βαθείας
Ἀδείας ἀπένοιο καμυνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι μεγαθύτες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπὲρ θ' ἁμῶν καὶ κρατὸς δονέοντο

Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τ παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακῶς παθέτω. παλλὼν δ' εἶπε τὸν ὠθοκαρτέρησιν, ἤτοι τὸν ὠθὸς τ ἔρωτα παλλών. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν εἰς κῆμὲ ὁ Μόλων, ἐπὶ ταύτης τ παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὸν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὸν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος, ὠθισλιπερσωπῶν αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς κῆμᾶς φαμὲν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων κὴ Σίμων, Ἀράχου ἀντεραστά. παλαίστραν δὲ λέγει, τ ἔρωτα δ παιδὸς, κὴ τὸν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων, ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ δ μετερχόμενος.

126 ΑΜΜ. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω. κὴ γραῦς, ἥ τις ἐπαύδουσα τὰ μὴ δέξιως ἡμῖν ὠθοχωρούσῃ, χωλὴ ἡμῶν ἀποπέμπουσα κάτεχε.

127 ΕΠΙ. Ἥ τις δι' ἐπαοιδῶν, τὰ κατ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσατο. φθύζειν δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν, πυῒ δ', ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαρῆσαι.

128 ΤΟΣ. Τόνδε ἔφλυ. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δέ φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο. Ἀφ' τὸν μυσικὸν ᾠδὸν ὃν ἦσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ λαγωβόλον εἶναι, ὅπως ἄνωθεν κρεμάσω εἶπε. ἔρηται δ', παρὰ τὸ βάλλειν τὸς λαγωούς. ΑΔΥ Ἡδέως γελάσας καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τ μυσῶν, τουτέστι τ ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130 ΠΥΞ. Πύξα δήμου τ Κῶ, ἢ τόπου ὅπως ὀνομαζόμενον, παρὰ τὸν φύξιν δ Ἡρακλέους τὸν κατὰ τῶν Κώων γενόμενον. Ἄλλως. οἱ μὲν τ ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' δ Πύξιος λέγεται. ἤγουν τὸν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐξάδιζεν. ἢ Πύξα ὄνομα παλαιὸς, ἀφ' δ κὴ Πύξιος Ἀπόλλων, κὴ Πάν. ἤγουν, Φύξα τὶς ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἐφυγὼν Ἡρακλῆς, αὖθις ἐπιζεμιώσων αὐτὰ τῶν Κώων.

133 ΑΔΕ. Ἐξῶθεν δεῖ ὠθελαμβάνειν τὸ παραγινόμενοι κατεκλίθημεν. χίνοις, ἤγουν ἀπὸ χίνος μεγίνηται, κὴ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

134 ΟΙΝ. Κυρίως τὰ φύλλα τ ἀμπέλου. Φανίας δὲ φησιν οἰναρίζειν, τὸ ὠθελαύειν τ οἰναρέων κὴ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ κὴ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπὰν ἐπιπάνωσιν οἱ βότρυες.

135 ΠΟΛ. Πολλαὶ δ' αὖγαροι κὴ πτελέαι

Ἄλλοθι πλειάδι τε. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ὀξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δ' πολὺ σκιεραῖς ὀρεσδαμνίσιν αἰγιαλίωνες
Τέτιγες λαλαγεωῶντες ἴαχον πόιοι· ἁ δ' ὀλολυγὼ
140 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξυθαὶ ὡδὲ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Παντ' ὤσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὤσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχνα μὲν πρὸ ποδῶν, ὡδὲ πλευρῇσι δ' ἄμαλδε

πλειάδι ἐπάνω καὶ τᾶ κεφαλᾶς ἡμῶν, ἐδονεῶντο, ἤγοντι, ὑπὸ δ' ποδὶ μετ' ὀκλονεῶντο, σκιρτεῶντο.

138 ΟΡΟ. Σκιὰν ποιούσης, πολυφύλλοις. ὀρεσδαμνίδας δ', παντὸς δένδρω τὰς κλάδους λέγει. Μοιώσεως δ' ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως ὀρεσδάμνας λέγουσι κυρίως καὶ ὀρεσδαμνίδας, τὰς ἐν ὄρεσι θάμνας. ἀπὸ τούτου δ' λέγονται ἁπλῶς ὕλα, καὶ οἱ κλάδοι τᾶ δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ σύθαλίας ὀρεσδαμνας Κέκλασμαι. ΑΙΘ. Αἰγιαλίωνες οἱ τέτιγες, παρὸ τὸ αἴθειν ὑπὸ καύματος. ὅταν γὰρ ἐσι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰγιαλίωνες, οἱ αἰγιαλώδεις, ἀφ' τὸ αἴθειν ὑπὸ δ' ἡλιος. οἱ δ' τέτιγες οἱ αἰγιαλίωνες, ἤγουν οἱ τᾷ θέρμᾳ δ' ἡλιος χαίροντες, πόνον εἶχον, ἤγουν ἐπόουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τᾷ συνεχείᾳ τᾶ φύλλων.

139 ΟΛΟ. Η χελιδών, ἢ τᾶ Ἰΐτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγών, εἶδος ὀρνέου. οἱ δ' ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα ἀφάγον, ἢ ἀκανθίν. ὀλολυγὼν δ', ἀπὸ δ' ὀλολύζειν. ὁ δ' Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κᾷ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τᾶ ζωῶν ἀπὸ φωνᾶς ἔχει τὰν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. στένζω, στεγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· κλάσσω, κλαγών· κηκύζω, κόκυξ.

141 ΑΚΑ. Ἀκανθὶς δ' ὄρνεον ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δ' καὶ ποικιλὶς, ἀφ' τὰν χροιάν. Ἀριστοτέλης δ' καὶ Ἀλέξανδρος φασὶ ἀφανίζεσθαι ἐπ' ἀκανθῶν. τᾶτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δ' καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὰν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης τὸ ἆμμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος μὴ μιγνυσθαι.

143 ΠΙΟ. Καπὶ πολὺ πλεσίον ἤγουν, διηνεκῶς. ἢ πίονος, λιπαρᾶς, λαμπρᾶς. μεταφορικῶς ἀπὸ τᾶς εὐθησιν πιπλώντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν δι' θέρους, ἀφ' τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τὰς καρπούς.

144 ΟΧΝ. Ἄπια μὲν παρὸ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλησίως ἑκυλίετο. οἱ δ' κλάδοι σκλίνοντο εἰς τὰν γᾶν βεβρυλλοις καταβαρύμενοι. βεβρύλλα, τὰ καινῶς κεκαυμένα, ἤγουν, δεμασκιωμένα. καλῶς δ', ἔφη, τὰ μῆλα τᾶς πλουσίας ὡδὲ κεχρημένας. τὸ γὰρ μῆλον τᾶ Ἀφροδίτης καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν ὡδὲ τὰ ἀπαίσχυντα εἶναι, τὰ δ' ἀπαίσχυντα ὡδὲ τᾶς πλουσίας.

147 ΤΕΤ.

Δαφνίδος ἄμμιν ἀκουίνδει· τοὶ δ' ἀμέλγοντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβείροντες ἔραισδε·
Τετράενες ἢ πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Καταλίδες Παριάσιον αἶπος ἔχουσαι,
Ἦε γέ πα τοιόνδε Φόλω κτὶ λαΐνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐτάσατο Χείρων;
Ἦε γέ πα τίλλον ⟨W⟩ ποιμήν ⟨W⟩ ποτ' Ἀνάπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεπε λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διέκρανεν Νύμφαι,
Βωμῷ πρὶν Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ὑπὸ σωρῷ

147 ΤΕΤ. Ἡγοῦν τετράκιτες Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἐν ἔτει κατά τινας. ΕΧΟ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασσὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

148 ΝΥΜ. Θαυμάζας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπὶ αὐτῇ τῇ κράσει τοῦ οἴνου ἔχουσι. Καταλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Καταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ λουτρίζονται.

149 ΦΟΛ. Κατὰ τὸ λίθινον ἀπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀσδελεχίαν δὲ ἔχει, τὸ λιθινον ἀπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε κοινὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. σωλῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις δὲ ἄκουσε Χείρων, καὶ Φόλος, ὑφ' ὃν ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μὲν τοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου κοινότερον, ἀνθ' ὧν Νάξον κατέσπειρεν ὁ Φόλος, κεκινῶσθαι περὶ αὐτὸν εἰς τὴν Θάσιον. Φόλον δὲ, ἀντὶ τοῦ Φόλε. οἱ δὲ δωρικῶς τῷ ε διφθογγον, εἰς ω μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα, συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. νέκταρ δὲ ἀπὸ τῶν ἡδονῶν, τὸν οἶνον εἶπε τοῦ Θυέστου. τὸ δὲ χορεῦσαι τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδου μεταλαβών.

151 ΑΝΑ. Ἄνακτος, ποταμοῦ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. οἱονεὶ ἄνυδρον πάντως ὄν, καὶ ἀβλητρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων, ὄρη ἔβαλλεν. ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι, τοὺς πεπωκότας ὕδωρ οἷόν ὅπερ φιλότης.

154 ΔΙΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ διεκέρασατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀπεκαλύφθητε καὶ ἐποιήσατε. ἢ ἐπηλάσατε. ἔλεγεν ταῦτα ἀπὸ τῆς κρηδέμνου ἔλυτε, καθ' Ὅμηρον.

155 ΔΑΜ. Ἡ Δημήτηρ παρὰ τὴν ἀλωὰν, ἀλωὶς, καὶ ἀλωὰς λέγεται. ΣΩΡ. Ὅταν τὴν λικμῶντες καὶ σωρεύωσι τὸν πυρόν. καὶ μέσον πηγνύουσι τὸ πλοῖον καὶ τῷ φρυάκτῳ κατέθεντο. τῷ δὲ αἰτίαν εἶπεν ὁ Τελχινολέμων.

156 ΠΑΞ.

Αὔθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πλύον. ἁ δὲ γελάσασ',
Δεάγματα κὴ μάκωνας ὃ ἀμφοτέρηαν ἔχοισα.

156 ΠΑΞ. Εἰώθασι γὰρ σκηπτίψαντες τοὺς καρποὺς κὴ σωρὸς ποιήσαντες, τὸ πλύον πήσειν. αὐτὴς ἦ λέγη τὸ σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛ. Ἱλαρὸς γθόνιος, γελάσειεν, σύφορλαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157 ΔΡΑ. Δεάγματα, τὰ πλεκώμματά φησι, τὰς σωρὰς, ἢ τὰς θημωνίας. τὰν Δήμητραν φησι μὴ μόνον ἄσταχυς, ἀλλὰ κὴ μήκωνας ἔχειν. ἀφὸ δὲ ἀμφοτέρης ἦ, τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ἡ. Εἰδυλλίυ.

Τὰ μὲν πρόβατα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ἐκ τῦ ποιηλικῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βυκόλος, ἐλληφότες κριτὴν αἰπόλον, ὃς τὸ ὄνομα σισύφητην. ἔπαθλον δὲ πιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν δὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε διηγηματικῦ καὶ μιμητικῦ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑφνιδι τῷ χαρίεντι συνιώτατο βυκολίονται, (γρ. Μᾶλα νέμων (ὡς φασὶ) κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλ-
Ἄμφω τὼ γ' ἴτην πυρροτείχω, ἄμφω δυάδω,
Ἄμφω συρίσδειν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδειν.
Ἔνθ' ὁ μὲν ἰμείρων Δάφνιος ἐπρίατο Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητὸν ὀπίπρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἄσαι;

ΔΑΦΝΙΔΙ. Ὁ Μενάλκας, ὡς φασι, προσῆλθε βοσκων καὶ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνιώτησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βῶς νέμοντι.

3 ΑΜΦ. Ἀμφότεροι ἦσαν πυρρότειχες. ἀμφότεροι δὲ ἄνηδοι, ἡγοῦν ἀτελεῖς ἐπὶ τὴν ἡλικίαν. ἔνηδοι γὰρ, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πρωτότεροι· ἀνηδοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω. ἀμφότεροι δὲ ἀφὶ συρίγγων μέλπειν δεδιδαγμένοι. ἄδειν δέ ἐστι, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6 ΜΥΚ. Ἀντὶ τῦ μυκητῶν. ἐπίπρε δὲ, ἀντὶ τῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὄμηρος· Οὕς τοι υἱῶν ἐπίπρο. καὶ, ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίπρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τῦ ὠρῶ, τὸ φυλάττω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων; ἀφαιτεινομαί σε νικήσειν ᾄδων, καὶ τοσοῦτον κρείσσων ἐγένου.

8 ΤΟΝ.

Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὄσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰρεπόκων οἰῶν συεικλὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', ἢν δὲ εἰπὶ πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις δ' ὧν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καθαθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καθαθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλά τί θησύμεθ' ὄ κεν ἁμῖν ἄρχιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὴς γ' ἰσομάτορα μύκν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμὸν ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μιν,
Χὰ μάτηρ· τὰ γὰ μᾶλλα ποθέωτερα πάντ' ἀριθμεῶνται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλά τί μὰν θησεῖς; τί γὰ κ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἄν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἑπτάφωνον,
Λευκὸν καὶ ἔχισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
Ταύτᾳ κατθείω· τὰ γὰ τῶ πατρὸς ὐ καθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μὰν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἑπτάφωνον,
Λευκὸν καὶ ἔχισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.

8 ΤΟΝ. Πρὸς τῦτον κὴ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, ἀφ' τύτυ δ' λόγυ· ὦ Μενάλκα συεικτά, ἤγουν, σύριγξι μέλπην ἐσὺς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν ὠφελάτων, ἐξ ὧν τὰ ἕρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. ὐ δέποτε μὲ συ νικήσῃς, ὐδὲ ὅπως ἀπατεθείης. ἢ ὐδ' εἰ ἀφραγείης ᾄδων. ἢ παρὰ τὸ σὺν τῇ σωφροσύνῃ, ὐδὲ ἐὰν λάθῃ μύνης, ἢ ἐὰν ἀπαίξῃ.

11 ΧΡΗ. Θέλεις ἂν ἰδεῖν κὴ γνῶναι, κὴ ἔργοις μαθεῖν ὅτι σοῦ κρείττων ἁμὶ δηλονότι. θελῄς καθαθεῖναι ἄεθλον; ἄεθλον τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τ ἀγῶνα. ἐντεῦθα δ' ἄεθλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον στίγμα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κ τῶν ᾠδῶν.

Πρώαν νιν συνέπαιξ'· ἐπὶ κῆ ⟨W⟩ δάκτυλοι ἀλγῶ
Τῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με δριμὰ δηχθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλά τίς ἄμμε κελεύει; τίς ἐπάκοος ἔσται ἀμῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τίων ὄν πως σὺ ταῦτα ⟨W⟩ ἀπόλλον ἰῶ καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐλίφοις ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χὠ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' ἀπόλλος ἰῶθ' ἑπακοῦσαι·
Χὠ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' ἀπόλλος ἤθελε κεῖναι.
Πρᾶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἰυγὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίων ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν
Βωκολικάν· ὕτω δὴ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα κῆ πολιαμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς φερσοφιλὲς ἅπτεται μέλος,

26 ΤΗΝ. Ἀντὶ τᾶ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ, ἐκεῖνον τὸν ἀπόλλον, ὃς παρὰ ταῖς ἐλίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ, ὁ λύκῳ, ἔκεινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τίων πως σὺ τοῦτον τὸν ἀπόλλον· λείπει τὸ σκόπει. ἴν' ᾖ, σκόπει, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἥξει πυὶ τᾶς ὀπτᾶ τὸν ἀπόλλον ἐκεῖνον. φάλαρος ὁ λύκος. καὶ Ὅμηρος κύμασι φαληρόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δέ, καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν σὺν τῷ μελάνῳ.

30 ΠΡΑ. Πρῶτος δ' ἦν ἤδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγυφθόγγος. τῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰύκτης. Καὶ λίμαχος· ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. λαχὼν καὶ κληρωθεὶς· ἀφ' ὃ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰύκτης δέ, παρὰ τὸ ἰύζω ἰύξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἤχθεν, ἰύκτα· ἀντὶ δὲ ἰύκτης· ὡς τὸ, νεφελαγερέτα ζεύς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31 ΕΙΤ. Εἶτα δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βυκόλοις ἁρμόζουσιν, ὁ Δάφνις ἀναδεχόμενος ἤδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον, ἡρωϊκὸν, καὶ ἡρωελεγεῖον.

33 ΑΓΚ. Ὡς φερσέμψυχον ὁ λόγος. ποιητικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. ἄλλως, γλυκύτης τὸ χεῖμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις φερσδιαλέγεται. ἄσκει δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, ἀπὸ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ. τὰ συσκευάσματα οἷον. θεῖον δὲ γένος τὸ τῶν ποιμένων λέγει, καθὸ καὶ Ησίοδος καὶ Ὅμηρος. φησὶ τὰ ἄσκεα καὶ τοὺς πολεμικοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεούς, ὅπως τὰ δρέμματα αὐτῶν μένωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀκινήτους τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴπ᾽ που μέλος φερσφιλὲς ὑμῖν ἦσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ σύριγγος μέλπειν ἐπιστάμενος.

35 ΨΥΧ.

Βόσκοιτ' ὀκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἰὼ δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κερᾶναι κὴ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
Μυσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τῦτο δ' βυκόλιον παίνετε· κἰὼ τὶ Μενάλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Πάντᾳ ἔαρ, πάντᾳ δὲ νομοὶ, πάντᾳ ἢ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, κὴ τὰ νέα τρέφεται,
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ὀπυίεται· αἰ δ' αἰ ἀφέρπῃ,
Χὼ ποιμὴν ξηρὸς τιμόθι, καὶ βοτάνα.

35 ΨΥΧ. Ἤγαγε, ἐξ ὅλης τ' ἀσθυμίας τὰς ἀμνίδας. ὀκ ψυχῆς ποιεῖ τὸ τόδε, ἤγαγε, ἐκὼν κὴ ἀφ' ἑαυτᾶ κινήμενος. ὀκ ὀκ ψυχῆς ἢ ποιεῖ, ἤγαγε, ἄκων κὴ σὺ βία τινί, κὴ ὐχ' ἀφ' ἑαυτᾶ κινήμβος. ἐπὶ τ' ποίμνιῶν ἢ λέγε κὴ τ' ὁρῶν τὸ ὀκ ψυχῆς νεῦ, κ' μεταφορᾶν, τιμὶ ἀπὸ τ' ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36 ΕΛΑ. Ἐμοῦ δηλονότι ἔχοι, ἀντὶ δ' ἐχέτω.

37 ΓΛΥ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγ' τὰς βοτάνας, ἀφ' τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτᾶ νεμόμβα ζῶα. τὸ ἢ, ἁπλᾶ ὁμοῖον, ἀντὶ δ' ἁπλᾶ ὁμοίως.

39 ΚΗΝ. Καὶ ἐάν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθωντικὴν ἀπόδοσιν. ἐπεὶ τὸ τὶ ἀορίστως λεγόμβον, πληθωντικοῦ δυνάμιν ἔχ'.

41 ΠΑΝ. Παντὸς ἔστιν ἔαρ. ἔνθα ἡ καλὴ παῖς σνδιατελεῖ. τὸ ἔνθα, τόπον ἕνα δηλοῖ τινά. ἀορίστως ἢ λεγόμβον, πληθωντικοῦ δυνάμιν ἔχ'· διὸ ἁπλᾶς τὸ πανδοχεῦ νῦν ἀποδίδοται, κὴ ποιεῖ τ' λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω· κἰὼ τὶ Μενάλκας τῇ σὶ ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὁ γὰρ δυνὰς σνεῖ τὸ τὶ, τῦτο σνταῦθα τὸ κὴ ὁ σνεῖ τὸ, πάντα, τῦτο σνταῦθα ὁ πανδοχεῦ. πανδοχοῦ δέ εἰσι νομαί· νομὸς, ποιητικόν· νομὴ, κτητόν. λέγεται ἢ ὕτως ἡ σνέρυθρα, ἤγαγε αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, κὴ ὁ χόρτος, ὁ ἐς νομιὸ ἐπιτήδειος, κὴ ὁ τόπος ὁ τ' χόρτον ἔχων. σνταῦθα ἢ τὸ νομοὶ, ἐπὶ δ' δεύτερα λέγεται σημαινομένων. Ἄλλως. πάντᾳ ἔαρ, πάντᾳ ἢ νομαί· ὅπου φησὶν ἡ ἐρωμένη αὐτᾶ ἁπλᾶς πάντᾳ, σνεῖ πάντᾳ ἔαρ, κὴ πάντᾳ νομαί εἰσι, κὴ τὰ βρέμματα σντρέφεται· ὅταν ἢ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται κὴ ὁ ποιμὴν, κὴ αἱ βοτάναι. τὸ ἢ πάντῃ, δωρικῶς πάντᾳ ἁπλᾶς πανταχῦ. τὸ ἢ ὕδατα πλήθωσι, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει ἀφ' τ' ὑηλῶν τὸ γάλα. τρέφεται ἢ, ἢ τὰς ἀμνίδας κὴ τὰς ἀμνὰς ὑπὸ τ' μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ τὰ νέα κὴ τὰ μικρὰ τ' ποιμνίων τρέφονται κὴ αὔξονται. πάντᾳ ἢ γάλακτος ὕθατα] πανδοχοῦ ἢ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, κὴ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτᾶ.

44 Χ' Ω'. Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληθῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, καὶ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τρώγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυείον, ὦ σιμαὶ δδῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔρυφοι·
Ἐν τιῶ γὰ τιῶος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια πάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ τρέφδε θέων δυέμεν·

45 ΕΝΘ. Ο Δάφνις πάλιν ἐπὶ κοινῆ, κατ' ἀναλογίαν ᾗ πρόσκηται τ᾽ αὐτῆς συνοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅπ ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μου Μίλων βαίνει, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, καὶ θρέμματα. ὅταν δ᾽ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βοτάνας, καὶ αἱ βόες.

48 ΑΥΟ. Ἀπὸ κοινῆ, ἀντὶ ᾗ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

49 ΑΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τ᾽ αἰγῶν, τ᾽ τρώγειν φησιν. ΒΑΘ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὄμηρος· Ὡς δ᾽ ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών. ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων.

51 ΙΘ'. Ὦ κολοβὲ τρώγε ἄπελθε ἐκεῖ ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅπ καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνερρέφετο. καὶ σὺ ἂν μὴ ὑποξηφάνῃς ἀφ᾽ τῶν τ᾽ τρώγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τ᾽ Μενάλκαν. Μίλων δ᾽ εἶπεν, ἀντὶ ᾗ Μίλων. καὶ γὰ τῶν δύθεαν, ἐχ' ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. Ἄλλως. Ὦ βάθων ὕλας] τὸ δ᾽ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ, ἀπὸ πίτυνε πάλαντα. πάλαντα, καὶ τὰ τᾷ ζυγῷ

53 ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν ἅτε τῶν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ πάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τὰς ἀνέμους παρατρέχειν· ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὕστερ τῶν πέτρων τούτων τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τ᾽ Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὀρῶν τὰ ὄμου βοσκήματα καθέδατε καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ ᾗ τῶν Σικελίαν. πέλαντον ᾗ, ὁ ζυγός· χρύσεα παπὴρ ἐπίτασις πέλαντα. πέλαντα, καὶ τὰ τᾷ ζυγῷ

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πίτυᾳ τᾶδ' ἄσομαι αἶγας ἔχων τύ,
Σιώνομαι μᾶλ' ἐσορῶν πὰν Σικελᾶν ἐς ἄλσα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὑπολαξὶ ἀγρευτῆρες ὄϊ, λίνα·
Ἀνδρὶ δ', πρᾶγμα κακᾶς ἀπάλας πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠρᾴθλω· κὴ τύ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὼ πυμάτω δ' ᾠδὰν ὕπαν ἄρξατε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδολ τὼ ἐρίφω, φείδολ λύκα τὰν τοκάδων μοι,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλᾶσιν ὁμᾶρτῶ.
Ὦ Λάμπυρε κύων, ὄτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ χειμᾶδι βαθέως στιὼ παγδὶ νέμοντα.

ζυγῷ σταθμιζόμεθα. συνταῦθα δ', τὸ θρώπῳ δ' κακὸν φοβερὸν, παρὰ γένος τυφερᾶς πόθος.

55 ΑΛΛ. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν κὴ λέγει ἀλλὰ διαρραπομαί σε σὺ τᾷς ἀληθείας ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πίτυᾳ ἀφορᾶν τὼ Σικελίαν. ἐχ' ἁνισορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· κὴ ὁ Ἑρμησιάναξ δὲ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τᾶ Μενάλκᾳ. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ ἐκεῖ αὐτᾶ ἀληθεύεται, ὅτ' δὲ δὴ ἐπὶ Σικελίας.

57 ΔΕΝ. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἐστι κακὸν φοβερὸν ἔχων ὁ χειμών. ὡδὲ τὰ ὕδατα δὴ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει κὴ ἀφανίζει αὐτά. ὡδὲ δὴ τὰς ὄρνιθας ὑπολαγὶς, ὃ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὴ ὑπολαγὶς, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κέλευσμα ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινᾶς δὴ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58 ΑΓΡ. Τοῖς θηρίοις τοῖς σὺν τοῖς ἀγροῖς ἀληθεύουσι τὰ δίκτυα, αἰ ἄρκυς, ἀπὸ κοινᾶς, φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρὰ γένος τυφερᾶς πόθος.

59 ΩΠΑ. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτας ἔχον, ἀλλα κὴ σὺ γυναικῶν ἐρασής.

61 ΤΑΥ. Ταῦτα μὲν οὖν κὴ ἀμοιβαίως (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ δι' ἀμοιβαίων) οἱ παῖδες ἐτερατεύσαντο. τὼ ἐχάτεω δὲ ᾠδὼ, ὡσαυτως μέμφεται ἦδεν ὁ Μενάλκας.

62 ΦΕΙ. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκα τὼ ἐρίφων μου, ἄπεχε τὼ τοκάδων, ἤγουν τὼ μητέρων αὐτῶν.

65 ΛΑΜ. Ὀνομα κυνὸς, ἀπὸ τᾶ λαμπρὸν ἔχειν τὸ ὄργον, ἢ πυρράν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων· ἀπὸ τᾶ λάμπειν κὴ τᾶ ὁρᾶν, ὃ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπυρὸν ἴσως εἶναι. ἐπεὶ κυνὲς εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοῖοι. λαμπυρὸς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘ. Τᾶτ' ἀπὸ μεταφορᾶς τὰ βαθέως ὕλης, ἤτοι δασείας.

66 ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τᾶτ' ἀπὸ τᾶ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔχει. φησὶ γὰρ ἐν τῷ

Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσαι ᾷξ
Ποίας· ὅτι καμεῖ' ὄκκα πάλιν αὖτε φύῃ.
Σίτα νέμεσθε, νέμεσθε τὰ δ' ὄθματα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς ὅ μ' ὠρνες ἔχωντι, ὅ δ' ἐς ταλάεργας ἀπήωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Καὶ μὰν ἐκ τῶ δεύτερω σιώφρυς κόρα ἐλθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἤμες ἔφασκεν.
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκείθεν ἀπὸ τᾶς πικρὸν αὐτᾶς,
Ἀλλὰ κἀπὶ βλέψας, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπεν.
Ἀδεῖα ἁ φωνὰ τᾶς πόρπος, ἀδὺ δὲ πνεῦμα·
Ἀδὺ δ' ὑπὸ μόχλος γαρύεται, ἀδὺ δ' ὑπὰ βῶς,
Ἀδὺ δ' ὑπὸ τῶ θέρεος πολὺ ὕδωρ ῥέον αὐθριοκοιτᾶν·
Τᾷ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοὶ μὲν ἁ μόχλος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.

ὐ τῷ β τ Γλιάδᾳ· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βεληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ. Οἱ γὰρ παῖδες ἐώθασι μὴ προσοικεῖσθαι τὸ ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥᾳθυμοῦντες, ἢ πυγμαίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔννηθοι, κρεῖττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, ὁ φρουτὶς αὐτοῖς.

67 ΑΠΑ. Τρυφερᾶς, ἁλεροῦς χρῆσθαι τοῖς βοτάναις. ὁδαμοῦ κατάσετε, ἐνεργοῦσι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μὴ φύηται, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ ὁ μὴ κόψαι πονηθῆτε μάθημα, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72 ΚΑΜ. Καὶ ἐμὲ ὀκ ὃ ἀπηλαίνε κόρη εἰς ταυτὸ συνακπλέσασ ἔχουσα πρὸς ὀφρῦς, ἢ ὀλιγίας καὶ συσκευασμένας· τουτέστιν, οὐ σφαλμὸς ἢ σωστή. λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτὸν νύμφην, ἐκ τοῦ ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνουσα, οὐ μορφὴν εἶναι ἔλεγε. ὁ δὲ ποιητὴς δεικτέον χρήσασθαι μὴ δὲ σωφρόσυνον τὸ λόγῳ· δῆλα γὰρ δηλοῖ διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπιθυμητής ἐστιν, ὡσπερ καὶ ἕτεροι. δηλονότι, ὁ μόνον ἄλλως γυναῖκας ὁρῶσαι ἐπιμιῶσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τὴν ἰδοῦσα ἐπήνεσεν. καλὸν δὲ τὸ εὐειδὴ λέγει. καλὸν γάρ ἐστι, συμμετρίαν μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74 ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον· ὁ μὲν ἀπεκείθλω αὐτῆ, ἀντὶ δὲ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκείθλω γὰρ τὸ ἐχωρείθλω δηλοῖ. ὁ μόνον λόγον ἤδεω, ἀλλ' οὐδὲ λόγων τὸ πικρὸν ἤγεων, τὸ ἀπεχθῆ, τὸ ἀλιτρόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῆ ἀπεκείθλω. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκείθλω, ἄτοπον, πικρὸν αὐτῆ· τουτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῆ, ὅτε τὸ πρὸς τὸ λιπαρὸν, ὅτε τὸ πρὸς ἡδονήν.

Ὧς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδὶ ἀμείβευ·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἀ δύ' ποτ' ὄμματ' ἔχεις, καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.
Κρέσσων μὴ πομφῶ τεῦ ἀκούεμεν ἢ μέλι λείχην.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐπίκεισαι γὰ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἀμὶ αἰπολέοντα διδάξαι,
Τίωθι τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτά τοι αἶγα.
Ἄλις ἐσσὶ κεφαλᾶς αἰεὶ ἀμολγέα πλεῳῖ.
Ὧς μὰν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικήσας, ὅττως ὀπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλιτο·
Ὧς ἦ κατεσμύχθη καὶ αἰετεχέπετο φρένα λύπᾳ
Ὤ͂τερος, ὅττω καὶ νύμφα γαμεῖσ' ἀκαίχοιτο.
Καὶ τούτω Δάφνις τῶδε ποιμέσι τερπνὸς ἐγήθει,
Καὶ νύμφαι, ἀκρηδὸς ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γάμῳ.

84 ΛΑΣ. Ἄθλον ἦ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἐπέκειτο, ἰὼ ἐπιδιδοῦσιν ὁ κρατὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85 ΑΙ ΔΕ. Εἰ ἦ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἄμμε σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτα· ἤδη γὰρ μισθὸν τὸ ἕνεκα τᾶς διδασκαλίας, ἐκείνω τὸν αἶγα τὸν μιτύλαν. μιτύλαν αἶγα φησὶ τὸν ἄκερων. ὑπὲρ κεφαλᾶς ἦ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῆς χαλέων· ἢ ἕως τᾶς κεφαλᾶς πλησιοῖ τὸ ἀμολγέα. ἀμολγεὺς ἦ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88 ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἡδεὺς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἤλατο, ἤχθη ἐπιδήσειν.

90 ΚΑΤ. Κατεσμύχθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐπιπνώθη τὸ λογισμόν, ὡσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

93 ΝΥΜ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκαίχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, ἅτε τὸ καιρὸν ἐκεῖνον πεπωκυῖαι. ΝΑΙ. Γίνεσθαι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἰὼ Σωσίθεος Θάλφαν καλεῖ. παρακελευσταμβρῆς ἦ αὐτῷ ἄλλη γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίρεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτος φησὶ τὴν νύμφην ἀπιστῆσαι αὐτῷ· αὐτὸν ἦ ἀντιμεθαρμόσασθαι τὰ ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταπλάσαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μὰν φησιν ἀπίπτωσε αὐτήν, ἄλλης ἦ ἐρασθῆναι. ὡς πάλαι τοὺς ξενέας ἠρώτησε Δάφνις. οἱ ἦ λοιποί, φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον καὶ ἀκρημνισθῆναι.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ θ΄ Εἰδυλλίυ.

Τὰ μὲν περὶ μουσικῆς ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. συκκαλοῦνται δ' ὑπὸ σωτομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν· γέρας δ' ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κηρύων· ὁ δὲ Μενάλκας, τρόμου ὄρακον.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,
Εἰδύλλιον θ΄.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πεζᾶτος·
Ὠδᾶς ἄρχεο πεζᾶτος, ἐφεψάσθω ὁ Μενάλκας,
Μόχθως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ τειράγσι δ' ταύρως·
Χὠ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλουῶντο,
Μηδὲν ἀπομαλγεώτες. ἐμὶν δ' τὺ βωκολιάσδοι,
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δ' πολικείοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀδὺ μὲν ἁ μόχθος ταρύεται, ἀδὺ δὲ καὶ βῶς,

ΒΩΚ. Τὸ ᾠῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος· Ἐγὼ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μάχος δ' αἰζηοῖσι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βουκολικῶς ᾄδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὸν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3 ΥΠΟ. Ἡ ὑπὸ, ἀντὶ τῦ ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ τειράσι τὰς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τείνωσιν, ὡς τινες. τείρας δὲ εἶπε τὰς ὑπὸ πτοχείας. αἱ γὰρ εἰς ἄπαν ἄτοκοι, τείρας καλοῦνται, ἀφὰ τὸ τερμιὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ σκυλομένων. ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι γόνυ.

5 ΑΤΙ. Ἀπμὰ καὶ ἄπακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τῶν ἀγέλων. τὰς γὰρ καταλιποῦσας τὸ κοινὸν τῦ ἀγέλης, καὶ κατ' ἰδίαν νεμομένας, ἄτας καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικὸν Ἀφελέκτου. ἀπμαγελέοντες γὰρ λῦ καὶ κερᾶσιν ἴσον ἐκ ὁ Δωρικῶς εἰς τὸ οὐ διφθογγον, ἀπμαγελεῦντες.

7 ΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόχθος, καὶ ἡ βῶς,

Α᾽δὺ ὃ χἀ σύεργξ, χὠ βωκόλος· ἀδὺ ὃ κὴγών.
Ἐν πὶ δέ μοι πᾶρ ὕδωρ ψυχρὸν ῥιβάς· ὃν ὃ νέναξαι
Λθυκῆῶ ὃκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀ-
Λὶψ κόμβον τρωγόισας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐλίναξε. (πάσας
Τᾶ ὃ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ πάσαν μυεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων κὴ ματρὸς ἀκοῦαι.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· ὕτω δὲ Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κὴγὼ καλὸν ἄεισον ἀοιδάν
Κοίλαις ὃν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ἔσσ᾽ ὃν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ἴσις, πολλὰς δὲ χρυσέας,
Ὧν μοι ταὶς κεφαλᾶς κὴ πᾶρ ποσὶ χώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χόρτα ζεῖ, ὃν πυρὶ δ᾽ αὖαι

βᾶς, κὴ ἡ σύεργξ, κὴ ὁ βυκόλος βοᾶσι· κὴ ἐγὼ ἡδὺ μελισδῶ δηλονότι.

9 ΕΝΤ. Ἐσὶ δὲ μοι πλησίον ὃ ψυχρὸ ὕδατος (ἡ γὰ παρὰ, συνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐσισσόχου μὲν ἀπὸ βοτανῶν. ὃν αὐτῇ ὃ τῇ κοίτῃ δηλονότι, νέναξαι, ἥκιστα ὑπέρω), σεσύρδυται δέρματα κριλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ ὃ νάχω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἅς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τρωγούσας κόμβον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέρισεν ἀπὸ τᾶ σκοπιᾶς, ἀπὸ ὃ ὑψηλᾶ τόπου. σκοπιὰ γὰ ὁ ὑψηλὸς τόπος. ἐφ᾽ ὃ ἔσι τινὰ ἰσρέμμον, τι κύκλῳ τᾶ ἰσκεπέος.

13 ΑΚΟ. Λείπι τὸ πᾶ ὃς.

15 ΑΙΤ. Τὼ Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, κριθότον ὃν αὐτῇ διέτριβε. ὡς κὴ Ὄμηρος τὼ Ἴδω, μητέρα θηρῶν. ἢ, ὡ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταὐτὼ γὰ κὴ τροφὸν κὴ μητέρα κριλᾶ. κὴ ἐγὼ λαμπρὸν οἰκίαν κατοικῶ. ἔσι γὰ αὕτη ἀπήλαιον ὃν κοίλαις πέτραις.

16 ΕΧΩ. Ἀπὸ τᾶ παροιμίας· Ὅσσ᾽ ὃν ὀνείρῳ φέρειν. ὡς ἔλεγε πεπλασμένα ἄφθονον. τοιαῦτα γὰ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. κὴ Ὅμηρος· Οὐδ᾽ εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνίρος. ἢ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὀνειρος πλάττουσι. τᾶτο δέ φησι, διὰ τὸ πολὺ τᾶ γὰ ὀνείρων ἡ φαντασία ψευδὴς.

19 ΔΡΥ. Δρύϊνον πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. χόρτα ὃ τὰ κυπάρισσα, ὃν οἷς εἰσὶ τὰ ἐμᾶρυα. ὃκ τούτου ὃ παρεσᾶ πὰ ταῖς τροφοῖς ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τᾶ ὃν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρτα ὃ τὰ τᾶ ἐμᾶρύων ἀκρέα. ἐπάγεσι γὰ ἔγκαρσα πλήσσοντες, κὴ ξηραίνοντες ὁπλᾶν, εἶτα ἐνθέντες ταῦτα, ἃ κὴ χόρτα καθαπερόῦσι. Κεφὶ νεοτρόφοιο γλυκὺς. χόρτα τ᾽, ἐμᾶρύων τε πλήθη. ἐμᾶρυον γὰ ἀπὸ ὃ τᾶ ἑαυτῇ τῶν βορῶν ἔχειν, ἢ ἀπὸ ὃ ἐμᾶρύειν κὴ αὔξεσθαι. χόρτα ὃ κριλᾶσι τὰς ὑμέρας, ἃς πληρᾶσι ὃ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐνθέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρτα, ἀπὸ τᾶ ὑπερέων πλεκόμενα χορδᾶ.

Φαγὲ χμαίοντος· ἔχω δέ τοι ὐδὲ ὅσον ὤρην
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρήνης.
Τοῖς μὲν ἐπεπλαζάγησα, κὴ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲ κηρώαν, τάν μοι πατὴς ἔτρεφεν ἀγρῶς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν ὐδὲ ἂν ἴσως μωμάσαιο τέκτων·
Τίωῳ ὃ τρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
Σιλάθιων, πέτραισιν ὑπ' Ἰχναίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' ὗσιν. ὁ δὲ ἐξαναχήσατο κώχλω·
Βωκολικαὶ μῶσαι, μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ὠδᾶν
Ταί ποκ' ἐγὼ τίωοισι πρὸ ὠΐων ἄισα νομεῦσι.

20 ΦΑΓ. Φηγὲ οἱ βάλανοι. ἔρηται ὃ, ὅτι ὡς τὸ Δημητριακῶν καρπῶν, τὲς βαλάνες ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ δύπαγεῖς αὐτὲς εἶναι. εἰσὶ ὃ δρυὸς ἡ ἓν πέντε. φηγὸς, κιμεριὶς, ἐτυμόδρυς, ἀλυφλὸς, κὴ ἄμυλος.

21 ΝΩΔ. Νωδὲς, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται ὃ κὴ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. ἢ μᾶλλον ὃ κὴ νωδὸν φαμὲν αὐτό. ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον φαμὲν νωδὸν, τὸ ὀδόντας κλησιέμενον, εἶτα ἀσθενέα τινὶ, ἢ χήρᾳ ἀποβολικῶς. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κλησιέμενον ὀδόντας, πῶς ἐστερηται; ἄμυλον ὃ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καπυστόν· ὅπερ ἐστὶ ὃ γαλακτοῦδες ἢ σίτου, βεβρεγμένου κὴ στεγνωμένου, κὴ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ ὃ νῆς, τοιοῦτος τυτθὸς, τοσοῦτον φρονίζω ἢ χόμενος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φρονίζει κωφεύων, μαλακῆς τροφῆς παρεούσης. τῆτ' γὰρ ἐστὶ τὸ ἀμύλοιο. Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶ σιτινίων πυρῶν γινόμενον. ἄμυλος ὃ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλης γινόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22 ΕΠΕ. Ἤγουν ἐπὶ τοῖς ἐρχομένοις τὰς χάριτας συνεκρότησα.

23 ΚΟΡ. Ῥάδδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. ἔρηται ὃ παρὰ τὸ κέρας, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχον, βαρύτερον γάρ ἐστι τοῦ τὸ ἄκρον. ῥόπαλον δέ ἐστιν ἀμωσητήλιον, ἢ ἑτεροῤῥεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ἐοπὸν ἔχον κὴ βάρος, ἵν' πνα ὁ ἀγρὸς ἢ πατζὸς μὴ ἀνέῤῥεψεν. αὐτορρίζον. ἵν' πνα ἴσως ἐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25 ΣΤΡΟ. Στρόμβος κοχύλιον, ἀπὸ ἢ συνιστάφθαι. ἐκείνῳ δὲ φησιν, ἤγουν, τῷ Μενάλκᾳ, ἐχαλκιστέμιλιον ὄστρακον τρόμβος, ἢ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον. ἀγροῦσας μὴ σκέψεως, ἐν τινὶς πέτραις ἢ Ἰχναίᾳ πελάγους. μέγας ὃ ἵν' ὁ τρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτὸ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ ὃ Μενάλκας τὸ κόχλον λαῶν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28 ΒΩΚ. Ὁ λόγος ἐκ ἢ συνομένως ἢ ἐκ ἢ Θεοκρίτου. ὦ μῶσαι τὸ μέλος τὸ ᾠδῆς τὸ παρ' ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως με ἐπὶ γλῶσαν φλύκταιναι φύωσι. ἐκείνοις γὰρ ἔωθε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα δύλογον κελεύσι.

30 ΜΗΚ.

Μήκετ' ὀπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόια φύσης.
Τέτριξ μοὶ τέτριγε φίλος, μύρμηκι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἀ μῶσα κὴ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. ὅττε γὰ ὗπνος,
Οὔτ' ἔαρ ὀξαπίνας γλυκερώτερον, ὅττε μολίσσας
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαν φίλαι· ὅς γὰ ὁρῶσαν
Γαθεῦσιν, τὼς δ' ὅ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

30 ΜΗΚ. Ὁ λόγος ὡς τὸ Μᾶτιν. ἰδίως ἢ, τὸ λόγον ποιησάμενος ὡς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος ὡς τὸ Δάφνιν, ὃ κὴ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἰδὲ ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδιζέτω· ἐμπόδιον ἢ τὸ γλώττης αἰ ὀλοφύγδονες· τουτέστιν, ἀπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδιζέτω ἡ σὴ γλῶττα. ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκτίδης φύσις. λέγουσι ἢ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν ἢ αὖτη χρόη] ἐπὶ τῆ γλώττη, ἐώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀπετρῖσιν σοι μερίδα σὰν ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυσδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀνωμαλίαι ἡμάτα ἐπὶ τὸ ἐινὸς γινόμενα.

33 ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος χρύσειος πλήρης. ὅττε γὰ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, ὅττε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἔλθὼν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35 Ὡς μὲ ὁρῆτε] Γράφεται κὴ, ὅς γὰ ὁρῶσαν, κὴ ὃς μὲν ὁρεσσῶν· τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὶ φίλαι ὧν μέσαν, χαίρουσιν. σκαῖνοι ἢ ὅς τινας ἐ βλέπετε δηλονότι. Δᾷ δ' ποτῦ ὡσπέρλαψεν ἡ Κίρκη. Δᾷ τὸ Ὀδυσσέα φησίν· ὃν τινα ἐ κατέθελξε πὲ τ Κίρκης φάρμακα. τὰς ἢ ἑταίρας ἀγνώμονας ὄντας κὴ ἀωσκεπέσσης, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συώδεις γὰ ἦσαν, κὴ ἀμαθεῖς· κὴ ἀπὸ τ Κίρκης δυνάμμοι τῶ ποτῷ μεταμορφωθῶσι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ἰ. Εἰδυλλίυ.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρᾶν δ' ὁ Βάττος βομβύκας αὐλητερίδος, Πολυδώτου πινὸς ἔτε ἰατρὸς ἔτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ ἀφ' τῦτο πωλαινομένυ τῦ Μίλωνος τί ἄπω βεβαδέως θερίζῃ, ὁ Βάττος τ αὐτῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδλὶ εἰς τὸν ἐρωμένυ αὐτοῦ ἀπαζάλλῃ. Παυσίμβροτον ἢ τ ᾠδὴν αἴρει ὁ Μίλων, ὡς πτέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδλὶ εὕρηκεν.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ἰ.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Εργατίνα βυκαῖε, τί νυ ὠζυρὲ πεπόνθης;
Οὐθ' ἑὸν ὄγμον ἀγᾶν ὀρθὸν δυῖα, ὡς τοπεὶν ἀγᾶς·
Οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς ᾧ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπῃ,

ΕΡΓΑ. Ἐργατίνα. ἡ δὴεῖα, ὁ ἐργατίνης. καὶ κλίνεται ᾧ ἐργατίνα. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. βυκαῖον, οἱ μὲ τ θερισλὼ ἤκθυσαν, ἀπὸ ᾧ βᾶ ἐπιζατικᾶ μθέλω, καὶ ᾧ καίρω, τὸ κήτλω καὶ θερίζω. ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ, καὶ ᾠδῇ. βέλτιον ἢ τ ἀροτῆρα ἀκθύειν, τ σὺν τοῖς βυσὶ καίνοντα τὸν γλῶ καὶ τέμνοντα. ὑποθελσικῶς ἢ εἴρηται. Δίφιλος ἢ ἐν ωεφίτῳ τ Νικάνδρυ θηλακῶν, κύελον ὄνομα τ Βυκαῖον λέγει. ὀίζυρὸς ἢ ὁ παλαίπωρος· καὶ γινε ἀπὸ ᾧ ὀίζυς, ἡ κακοπάθεια. τὸ ἢ ἐξῆς, ὦ ἐπίπονε καὶ παλαίπωρε θεριστὰ, τί δὴ πέπονθας; ὅτε τὸν δὴεῖον πάξιν ὡς ωεθέτερον ἀλατηρεῖς, ὅδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ ὅτε ὁμῶ τοῖς ἄλλοις θερίζεις θερισταῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2 ΟΓΜ. Ὄγμος κυελώς, ἡ ἀπὸ ᾧ ἀρότρυ τομή. ἄγω, ἡ αὔλακα, ἀπὸ ᾧ διοίγω τὸν γλῶ ὑπὸ ᾧ ἀροτριῶντος. νυῶ ἢ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τ κατ' δύο πάξεως ᾧ θερισμόν. Ἄλλως. ὄγμον τὸν αὔλακα πρὸ τ διοίγειν τὸν γλῶ. οἱ ἢ πάξιν, οἱ ἢ τ ὄρχον, οἱ ἢ τ χρέτον. κυελώς ἢ ἡ ἐπ' δύο ᾧ ἀρότρυ τομή. καὶ ἔστιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ ᾧ διοίγω τὸν γλῶ ὑπὸ ᾧ ἀροτριῶντος. νυῶ ἢ κεῖται· ἡ λέξις ἐπὶ τ ἐς δύο πάξεως ᾧ θερισμόν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3 ΛΑΙ. Ἀπὸ ᾧ θερίζῃς. καὶ γινε ἀπὸ ᾧ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ ᾧ εἰς

Ὥ'σπερ ὄϊς ποίμνας, ταῖς ϖ πόδα κάικτος ἔτυψεν.
Ποῖός πις δείλαν τε κὴ ἐν μέσῳ ἄματος ἐοσῇ,
Ὅς νιν ἀρχόμενος τὰς αὔλακας οὐκ ἀποτρώγῃς;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀφαμάτα, πέτρας ἀποκομμὶ ἀτερφάμνω,
Οὐδαμά τοι στυφέλα ποθέσαν πινὰ τῶ ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· ὡς ἦ πόθος τῶ ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμὰ νιν στυφέλα τοι ἀγρυπνῆσαν δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χρεῖων κιὼν γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αλλ' ἐγὼ ὦ Μίλων ἔρχομαι χεδὸν ἐνδεκαπαῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πόθω δ' ὀτλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω ὐδὲ ἄλις ὄξος.

η εἰς α, κὴ συναιρέσει ϖ ι, λαῖον, κὴ ϖ τέμνω. κὴ γίνεται λαοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. κράτος ἦ εἶδος ἀκμήνης.

5 ΔΕΙ. Δείλη ἐῶσα, ὅτε ἀνακτέλλει ὁ ἥλιος· δείλη ἦ ὀψία, ὅτε ϖὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς χθιζὴ κὴ μεσημβρία κὴ δείλη, ὃς νῦν ἀρξάμενος, ἐ μειοῖς κὴ ἐλαττοῖς τ ἴσον ϖ ἦμερας; τὸ δ' ἀποτρώγῃς τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν οὐκ ἀρτίτερος ἔσῃ ϖοιοῦσης τ ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαδιμεῖς τ ἐργασίας ἀρχόμενος. κὴ οὐκ ἀποτέμνεις τ αὔλακας ἀδέν. αὔλακα ἦ, τ ὄγμην φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρθίνιον.

7 ΟΨΑ. Τουτέστι μέλλεις ὀψίας ἡμέρας κὴ κοπιαλέας, κὴ μὴ ἐνδιδοὺς. ἢ ὁ ἀρτίος ὁ ὀψὲ κὴ μόλις ἡμέρας. ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέλλεις ὀψίας δείλης τὸ ἔργον ϖοιούμενος. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τ Βάττου ἔφη ἀκλελυῆσθαι· ὀψαμένου τ Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέστι μέλλεις ὀψίας ἡμέρας ἐργάζονται, κὴ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤ. Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ἀτερφάμνους γὰρ τὰς σκληρὰς φασὶ, τὰς μὴ τέρενας· ἐπὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. κὴ τὰς πέτρας τὰς μὴ τρομερὰς, κὴ ἀτέρφαμνα ὄασελα, τὰ ἀνέψηπα.

11 ΧΑΛ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν, ἐπὶ τ γοῦσαμβόντων ἐφετοῦ τινος, δυσποπαύστως ἦ ἐχόντων τ συνηθείας, λεγομένη· ἢ τις κὴ ἕτερος λέγεται. χαλεπὸν φασι μαθοῦσα κύων σκυτοτομεῖν. ὡσπέρ φησιν ὁ γοῦσαμβος ἐλεύθερος κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, ὕτως κὴ ὁ ἀρρωστικὸς ἐρωτικοῦ πάθους γοῦσαμβος.

12 Α'ΛΛ. Σὺ μὲν φησιν ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δ' ἐῶ ἐνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13 ΠΙΘ. Τουτέστιν, ἕτως σὺ ϖλουσίαν ζῆς, ὥστε σε κὴ ἐρᾶν. ἢ ἐρωτοδυμμός φησιν, ὁ ϖλουσίας, ὁπὸ πλήρους πίνου ἀντλεῖς, κὴ οὐκ ὀλιγίων. ἐγὼ δ' ὀλίγος ἔχω. Ἄλλως. Ἐκ πίνου ἀντλεῖς.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι περὶ θυρᾶν μὺ ἀπὸ σεῦρο ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς ὁ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνε; Βα. Ἀ Πολυδεύκα,
Ἀ περὶ ἀμφίπολοι πᾶν Ἱπποκόωντι πονεύλᾳ.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς ⟨ω⟩ ἁλιτερόν· ἔχᾳς πάλαι ὧν ἐπιθύμεις.
Μᾶλλις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαύλα.

ἀντλεῖς. ⟨ε⟩υμιμια ἐπὶ τ̃ ἐν περιουσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ κὴ πλουσίων ἀπολαύεις τ̃ πραγμάτων. ὁ γὰ οἶνος κεραννύμενος, τοῖς ἀφροδίτοις συναίρεται ἄτε ἀρχὰς συζῶν. ὁ δὲ μὴ ὄξος ἔχων πιεῖν, κὴ τᾷ πένᾳ μαχόμενος, οὐκ ἐρᾷ.

14 ΤΟΙ. Πάλαι φησὶν, ἀπὸ μ̃ σεῦρο πάντα μοι δῶ καλὰ, ἁ μόνον τὰ ἔνδεν, ἀλλὰ κὴ τὰ ἀπὸ θυρῶν· νυῶ δὲ διὰ τ̃ ἔρωτα, ἁ μόνον τὰ πόρω, ἀλλὰ ἁ δὲ τὰ περὶ θυρᾶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄπορα μόνος ἀφ̃ τ̃ ἔρωτα. Ἄλλως. ἄσκαλα] τουτέστιν, ἄπορ̃ ἔστιν ἀφ̃ ὃ μ̃ τ̃ πόρον ἠμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅπ κὴ ἀσκαλόδυτα εἰσίν. σκαλεύω δὲ τὸ χωραφίον, ὅτε σκαλίσι κεθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλιδίον, ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15 ΤΙΣ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπαγ. ἁ Πολυδεύκα. ἀθλιον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν δ̃ Πολυδεύκου λέγ. ἡ δ̃ Πολυδεύκου δ̃ φησι λυμαίνεσθαί με. ἢ τὶς περιμένει ἡμᾶς παρ̃ Ἱπποκόωντι, ἢ παρ̃ Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) ἀφεστήκει. κὴ τὸ μὲ παρ̃ Ἱπποκόωντι γράφων, λέγ τ̃ ποτιμ̃· τὸ δὲ παρ̃ Ἱπποκίωνι, λέγ ἔτω καλαμαύλᾳ.

17 ΕΥΡΕ. Παροιμίαν εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τ̃ ἁλιτρόν. κὴ τὸ, εὗρε θεὸς τ̃ αἰτίαν· κὴ τὸ, ἔχᾳς ἅπερ ἐπιθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τ̃ ἁλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τ̃ διδόντων δίκλω τ̃ ἁμαρτίας. ὁ δὲ νῦν· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως πεπλήξεται τὸ θεῖον, ὅθεν κὴ τοιαῦτα πέπονθας, οἷς ἐπιθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, λεγομένη κὴ τ̃ καιρομένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ σκοπεύουσι.

18 ΧΡΟ. Γράφε] κὴ, χροΐζεται], ἀντὶ δ̃ συγχρωτισθήσεται], κὴ συγκιμηθήσεται]. ἁ καλαμαύλα δὲ, ἀντὶ δ̃ ἡ αὐλητρὶς. ἔστι δὲ ἀκελὶς σὺν τᾷ καλάμᾳ γινομένη, κὴ καλάστη μόνης. ἴσως δ̃ ὁ Θεόκριτος τὸν ἰχνὸν εἰπεῖν θέλων, κὴ διεφθαρκὼς, τ̃τό φησιν· ἢ τὸν ἐπιβολὰς κὴ χαλεπὸν ὁρῶσαν. Ἀ ἐλεγεῖον δὲ σὺν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλᾳ, τὸν ἀκελίδα φησὶ τοῦτον, ἐκ πρεσβυτέρᾳ τινὶ τ̃ ζώων, σκέπᾳ καὶ μὴν γίνεσθ. ἔστι δὲ χλωρὰ κὴ πρεμνήκης τὰς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα κὴ λεπτὰς, κὴ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. λέγ δὲ, ἢ ῥάπτις ἢ καλαμαύλα κ̃ τὸν νύκτα χροΐζεται], κὴ πλησιάσᾳ τᾷ χροΐ τοι, κὴ σοῦ. ἀντὶ δ̃, ἡ ἐοικυῖα τᾷ καλαμαύλᾳ ῥάπτις, συνυκαθήσεταί σοι. τινὲς φασιν ἐκφώνησιν τὸν βομβύκλου τᾷ ἀκελίδι τούτᾳ, ἀφ̃ κὴ τὸ τὸν ἀκελίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὸν, κὴ τὸν κόρον Σύραν. ἀντὶ δ̃ εἰπεῖν ὅτι ἀκελὶς συγκιμηθήσεταί σοι, ἢ ἐστιν ἰχνὴ, κὴ λεπτὴ, κὴ μέλαινα, λέγ ὅτι μόνης καλαμαύλα. τὸν ἀκελίδα δ̃ φησι καλαμαύλαν, ἢ ὅτι σὺν καιρῷ καλάμης ἐοδιᾷ τ̃ στέγην. τὸν αὐτὸν δὲ κὴ μόνην, ἢ ὅτι πεσμαντὸν] λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόζηλος κὴ πραπίζουσα ὅτα, οἷς ἂν συντυγχάνῃ ζώοις,

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἀρχῆ τύ. τυφλὸς δ' ὑκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ κὴ ὠφρόνιτος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὸ μόνον καλὸν ἔβαλλε τὸ λαΐον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀρβάλλευ· ἄδιον ὕπας
Ἔργαξῆ· κὴ μαὶ ποτ' ἐγὼ ποκα μουσικὸς ἦδα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες σιωπάσατε τὸν ῥαδινὸν μοι
Παῖδ'. ὧν γὸ χ' ἅψηθε θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαλκέαν, Σύραν καλέοντι τὸ πρώτες,
Ἰχνεύ, ἀλίσκεσθον· ἐγὼ δ' μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί, κὴ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·

ζώοις, κακὸν ἀπόμυιον. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαύλῃ ὀνομαζομένῃ, τῇ ἐπὶς μανιτίας ἐπιτηδείας, ἀπεσάλει τ' ἀγρῶτά σου κὴ τὸν νύκτα· τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ κὴ λεπτὴ, κὴ μακρόσκελος, συγκαθιμηθήσεταί σοι.

19 ΤΥΦ. Τυφλὸν τ' πλοῦτον φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πεπώνται τὸν διάνοιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν κὴ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τ' καρπῶν ἀφθονίᾳ, ἢ εὐφορίᾳ, ἡμῶν ἰᾶται τὸν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δ' αὐτὸν πεπωθυῖά φασιν, ἵνα μὴ βλέπων, ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται. οἱ δ' τυφλὸν αὐτὸν φασι, ἀφ' τὸ ἀκέλητον. Ἄλλως. Ὁ ἀφρόνιτος, ὡς πολυμέλεμνος. τὸ γὸ ὦ φρόνιτος ἀντὶ τ' ὁ ἀφρόνιτος. τὸ α σύνταγμα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστι τὸ πάθος τ' ἐρώντων· οἱ γὸ ἐρῶντες, σκυθρώπωνται ταῖς φρονίσι. Σημείωσαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλὰ φασι, τ' ἔρωτα, κὴ τ' πλοῦτον. ὁ γὸ ἐρῶν, ἔσιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσήδους, ἢ πος δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅπως ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἔρως τυφλός· ἤγουν, τυφλοποιός. ποιεῖ γὸ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ καὶ ἡδέα. ὡσαύτως κὴ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέχεται γὸ τοὺς καλοὺς κὴ κοσμίους, κὴ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις κὴ βδελυροῖς.

20 ΜΗΔ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλλαζωνικὸν εἴπῃς.

21 ΜΥΘ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι· σὺ γὸ μόνον θέλεις τὸ λαΐον· κὴ ἵνεκα τῆς κόμης, μελῳδεῖ, τραγῳδεῖ. ὅτω γὸ ποιῶν, ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικὸς ποτε ὑπῆρχες.

24 ΜΩΣ. Ὦ Μοῦσαι Πιερίδες· ἤγουν, ὦ σὺ τῇ Πιερίᾳ θεαί· σιωπήσατε σιωπὴ ἐμοὶ τὸν λεπτὸν παῖδα· ὧν πίνων γὸ πεφιλημένων ἅψεσθε θεαί, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26 ΣΥΡ. Συρίσσειν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὸν κὴ μέλαιναν ὑπὸ ἥλιον. ἁλίσκεσθον, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. μελίχλωρον γὸ, ἤγουν ἐοικυῖαν κὴ τὸ χλωρὸν μέλιτι, τουτέστι σιτόχρων· τοιοῦτον γάρ ἐστι κὴ τὸ χλωρὸν τοῦ σίτου, ὡς κὴ τὸ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύρακα σε καλοῦσιν, ἐγὼ δ' μελίχλωρον, οἷον, μελανοχρῶτα ἠρέμα, κὴ ὑ λίαν μέλαιναν.

28 ΥΑΚ. Τῶν ὑακίνθων φασὶν, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ

Ἀλλ' ἔμπας σὺ τοῖς σεφανοῖς τὰ σεφθα λέγευ.

Ἀ ἀξ ὦ κυπισι, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκᾳ,
Ἀ γέρανος τὼ ἔρετσον· ἐγὼ δ' ὅτι τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κρηΐσιν πόκα φαυλὶ πεπᾶθαι,
Χρύσεοι ἀμφότερόι κ' διεκείμθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὰν ἔθισα, κὴ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον;
Σχῆμα δ' ἐγὼ κραιὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαίρεσ', οἱ μὰν πόδες ἀς ἐγαλοι τιῦ,
Ἄφωνά γ' τύχα. ὦ δ' αὖτερόν σ' οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλυγήφι βῶκος ἀοιδάς·

ᾶ ἄμματος ᾶ Αἴαντος ἀναδυθῶσα, ᾶ ἐν Τροίᾳ μανέντος. ἀφ' ὅτι τᾶτ' ἔχθη ἐκλεραμμύον, ἀ, ἄ, τὸ ῥοχλὸ ᾶ ὀνόματος ᾶ Αἴαντος. ἀφ' τᾶτ' οὖν κὴ κραπλῶνυν αὐτὸ εἶπεν. ἢ κραπλὴ ὑάκινθος, ἡ ἐχουσα ἐν ἑαυτῇ γεραμμὸν κράμμασα ἰρινώδη, δηλονότο, ἀ, ἄ. εἶναι γ' συμβολον, τ' ἐπὶ τῷ Αἴαντ μυθολογευμθων. φυᾶν γὰρ ἐκ ᾶ ἄματος αὐτὸ φασι τὸ ὑάκινθον, ὅτε ἐμφὴν ἐπὶ Τροιαν, ᾧλετσὸν τῷ ξιφ. ὅθεν κὴ τὸ πάθος ᾶ Αἴαντος ὑποφαίᾳ. εἰς τ Εὐφορίωνα· φέεσθαι εἶπεν· [ἢ εἰς τ Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διπλᾶς γὰρ ἐν τοις παρ' ἡμῖν κράφεται] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μια φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτείης ἀμαθοισι δεδουπότ' Αἰακίδαο, Εἰαρ' ἀντελλομθᾳ γεγραμμθα κωκύσαν.

29 ΠΡΩ. Ἡσυχ κὴ τὼ σεφθὼ πάζιν ἀριθμωῦται, καβαλέγονται.

30 ΚΥΤ. Ὁ κύπρος, φυτὸν, ὃ νεμόμθοι αἰγες γαλακτος πολήουσιν. ἀπὸ κοινᾶς ᾶ τὸ διώκᾳ, ἤγουν ζητεῖ.

31 ΓΕΡ. Ἀ ἐχομὲν γὰρ ἀπόρως, αἱ γέρανοι φαίνοντ. ἐγὼ γ' ἐπί σοι μανίαν ἐχω.

32 ΑΙΘ. Εἰθ' ὠφέλιμόν τι τὸ Κρεΐσιν, ἀμφότεροι ἂν ἦμθ ὥσπερ χρυσοῖ τᾷ Ἀφροδίτᾳ. τὸ γ πεπᾶσθαι, ἀντὶ ᾶ κεκτῆσθαι.

35 ΑΜΥ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν, κὴ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ὡς τ Ἀμυκλῶν. κὴ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς συντεθῆται, ἀπὸ Ἀμυκλαίας ᾶ πεφθοῦ ὑποδήματος δύο ὄντος. γράφεται κὴ, χῆμα δ' ἐγὼ κὴ ἔστιν ὃ νῦν τοιοῦτος. ὀρχούμθος γ' ἐγὼ ἐν τᾷ ἑαυτοῦ, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὸν ὑποδήματος. ἡ ἐμὴ σκιὰ ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα χῆμα ὀρχήσεως, κὴ σὺ ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36 ΟΙ. Οἱ μὲν πόδες σου ἀσταφαλοι εἰσιν. οἷον, σύρυθμοι, κὴ ὀρθοί· ἢ λόγοι ὡς οἱ ἀσταφαλοι.

37 ΤΡΥ. Ἡ τύχη. τᾶτο ἐπὶ τευφερότητος τίθεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου γ μαλακὴ, ἐοικυῖα τύχῃ. τύχη γ κὴ τύχη, εἶδος λαχάνου, ἢ κοινῶς λεγομθη ἀγριομελιντζάνα, ἰκανῶς μαλακοῦ. κὴ λέγεται τρύχνος. ὁ γ Θεόκριτος ἐξελε τὸ σ ἀφ' τὸ μέσον, τύχνον εἶπεν. ΕΧΩ. Ἀντὶ ᾶ ἀγνοῶ, ἀ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχᾳς, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινα ἀξίως.

38 ΚΑΛ. Τᾶτο ὁ Μίλων ἐρωνοὺμθος

Ὡς βῦ παὶ ἰδίῳ πᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησιν.
Ὢ μοι τῶ πώγωνος, οἷον ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαν δὴ ϗ ταῦζα πὰ τῶ θείω Λυπέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τῦτο δ' ἀκῖον
Εὕερχόν τ' εἶη, ϗ κάρπιμον ὥπι μάλιστα.
Σφίγξετ' ἀμαλλοδέτ) πὰ δράγματα, μὴ παιεών τις
Εἴπoι, Σύκιοι ἄνδρες, ἀπώλεθ ϗ ὅδ' ὁ μισθός.
Ἐς βορέιων ἄνεμον ζᾶς κόρθυος ἀ τομὰ ὕμμιν

νδύμθ· ἐν ἤθει φησί. συγκέκθφε ἢ τὸ ὄνομα· τ βακχεῖον, βᾶκθν ϗ βῶκθν ἐπῶν ὑποκθεσικῶς.

39 ΩΣ. Καὶ τῦτο κατ' ἐρωνείαν. ὡς δ' τὸ τ ἁρμονίας εἶδ· ἐρύθμιστν ὁ βακχεῖ·.

40 ΩΠΩΓ. Πώγωνα, τὸ γβόεια φησίν. ὁ ἢ λόγ· ὑποκρισις, ὅτι τὸ γένειά σου μωραίνεσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὸ ἀνέφυσας.

41 ΘΑΣ. Τὸ τ ἐρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτᾶ, ὅτι ἐραστὴς ὢν ἐρωτικὸν ἄδει. δ'ικατὸν ἢ τῶτο λέγει ϗ τ βακχεῖον. φάσκει δὲ φησι ϗ ταύτῳ τῷ τραγῳδίαν Δ Λυπέρσου, ἰὼ μέλλω ᾄσειν. Ἴστεον. Οὗτ· ἢ ὁ Λυσίπρσις, ὡς δέ Κελαινὰς τ Φρυγίας, ὑὸς τυγχάνων νόθ· Δ Μίδου. γαμετὴς ἢ ὢν, τὰς παρεόντας τ ξένων οὐ ὡχῶν, ἰωάσκοιζε θελγειν μετ' αὐτᾶ. εἶτα ἐπείρας ἀπτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δρόγμασι σπειρῶν ἤδειν. Ἡρακλῆς ἢ ὕστερον τῦτον ἀπέκτεινεν, ἔρριψεν εἰς τ Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν ϗ νῦν οἱ θερισταὶ ϗ Φρυγίαν, ᾄδουσιν αὐτὸν ἐξακουλίζοντες, ὡς ἄρισεν θερισμό. τῦτον δὲ φησιν Ἀπολλόδω· ᾠδὴν εἶναι θερισῶν, λέγων ἔτω· κριθάσᾳ ἐν μὲν ἡλιόοις ἰάλεμ·, ἐν ἢ ὕμνοις ἴυλε, ἀφ' ὧν ϗ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλῦσιν, ἔτω ϗ τ θερισῶν ᾠδὴ Λυπέρσας. εἶτα ἐξῆς ᾄδων ὁ Βάτ· τὸν Δ Λυπέρσου ᾠδὸν, φησί.

42 ΔΑ. Αὕτη ἐσὶν ἡ Δ Λυπέρσου ᾠδή.

44 ΣΦΙ. Ἀπίσρεψε τ λόγον ὡσὰς τὰς ἐπομένας, ϗ τὰ θερίζομεν σωδέσμωσπας· δράγματα ἢ τὰ πληροῦντα τ σταχύων τὸν ἀερσερεῶν, πρὸ τῦ δράπειν. ὅταν ϗ δρεπάνη, ἡ πληρᾶσα τὸν χεῖρα τῷ κέρματι. ἀμάλη ἢ σωίσηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατόν, ἢ ϗ ἑξηκοσίων.

45 ΣΥΚ. Ἡγοῦν ἀσθενεῖς, ϗ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τ συκῆς ξύλον, εὔθραυστον, ἀσθενὲς, ϗ ἀδυνατον. ὅθεν ϗ παροιμία, συκίνη ἐπιθυμία, ἡ μηδὲν ὠφελᾶσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τ συκῆς.

46 ΒΟΡ. Παρατετηρημένον λέγει τὰς τὰς ἀμάλας ἡμῶν θερίζοντας, ἵνα τιθέναι, ὥστε τὰς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ ζεφύρε, ἢ βορέε. τ γὰρ κόκκον εὐδοτέρω ὄντα ἵνα συμβαίνῃ πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. κέρθ· ἢ, ὃ ἐν τ ἁμαλῶν συγκειμένε ἡμῶν. Ἄλλως. Κόρθιον, τ σωρὸν λέγει. ὅταν ἢ τὰ δράγματα δεθῇ, τὰς στάχυας σωρεύσι πρὸς ἀλλήλας νευόντας ἔσω θεν. τὰ ἢ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινες αὐλὰς καλᾶσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τ αὐλῶν ὁ σῖτ· ῥιπιζόμεν· πιαίνηται, ϗ ἄοσχ· ϗ ἀσπίλ· διαμένῃ. ἡ κέρθυς ἢ, κλινεται τ κέρθ· ὡς ἡ πίτυς, τ πίτν·.

Ἢ ζέφυρον βλέπεται· παιέται ὁ σάλυς ὕπως.
Σίζον ἀλοιῶντες φύλλα δ' μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθη τημόσδε μάλιστα.
Ἀρχεάδαι δ' ἀμῆτας ἐνλεγομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήϊα βύσσοιτος· ἐλιτρύσαι δ' ὁ κάματος.
Εὐκλεὴς ὁ τῶ βατεάχω παῖδες βίος· ἀμβλεδανεῖ
Τὸν δ' πιεῖν ἐρεθίζω· πάρεστι γὰρ ἄφθονον ὕδωρ.
Καλλίον ὢ πιμήτα φιλάργυρε τὼς φακὸς ἕψαν,
Μὴ πιζάμεν τὰν χεῖρα καταστείλαν δ' κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ δῦδρας ἀείδειν.

48 ΣΙΤ. Ἑτέρα παρθένος. δεῖ τὰς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾶν. φλέγεται δὲ ἥλιε τὼνικαῦτα τὼν καλάμων, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. καλάμη δὲ, τὸ καθωτέρω δὲ στάχυος. ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον καταλείπεται.

50 ΑΡΧ. Δεῖ φησι τὰς ἀλῶντας, μεσημβρίας ἀλοᾶν. τὰς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λοξανομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι δὲ ἀμητοῦ· λήϊα δὲ ἐπισκιαζόμενα ἤδη τῆς γῆς.

51 ΕΛΙ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδύνειν. τὸ θέμα, ἐλιννύω τὸ βραδύνω· ὥσπερ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τὸν ὀρθρινὸν, πρωΐτατος εἰὲ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευτᾷ πανταχοῦ.

52 ΕΥΚ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὐτάρκεις πόνων παρεχόμενον. εὔκτος δὲ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. ἀπεύκτος δὲ καὶ ἀπευκτέος, ὁ μισητός.

54 ΚΑΛ. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ὀλίγων προφὼ αὐτὸν παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ἐπιμίλητε, ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὲ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ τὸν φακὸν ἕψειν, πυρὶ ταπεινοῖαν. ἔδει γὰρ ἐπεῖν τὸ κρέας· ἢ, κάλλιον ὦ ἐπιστάτα ἕψαν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ἐπιτάμῃς, ἧττον χίσῃς τῶν χερῶν καταπελὼν αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τὰς ἀγαπφιλώλας, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56 ΤΑΥ. Τινὲς δὲ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον. λέγει δὲ, ἢ καλὰς ἅμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς, μέχρι τέλεος δὲ ἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οὐκ ἦν Μίλωνος ἐστὶν ὁ λόγος τὸ, ἢ καλὰς ἅμμε ποῶν, μέχρις, ἅμμι δὲ ποίωνος, οὐ καλιδίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μὴ ταῦτα, ἧττον τὸ, ἦσται δὲ καὶ ταῦτα τὰ θεῖα Λυπέρται, λέγουσι τὸν Βάττιον λέγειν μέχρι δὲ, μὴ ἐπιτάμῃς τῷ χεῖρα καταπελὼν τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἐξῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος. ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τὰς μὴ ταῦτα δύο σίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] Ταῦτα τὰ μέλη τὰ ὠφελοῦντα δηλονότι, χρὴ τὰς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ ὀχὶ ἐρωτικὰ ὡσεὶ σὺ ποιεῖς βυκολιε δηλονότι. ἢ σύνδεσμος) τὰς θερίζοντας δὲ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ δὲ ἔρωτος. ὁ λόγος οὐκ ἔστι Μίλωνος.

Τὸν δ' ἐν πόντῳ βυκτὰς φρένας ἵμερον ἔρωτα
Μυθίσδειν τᾷ μητρὶ κατ' οὐρανὸν ὀρθρωΐσας.

νθ'. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἑπάνω τοῦτα συναπλοῦσι.

57 ΤΟΝ. Περὶ δὲ ἔρωτος σὺν ὧ βάτᾳ δὲ πλωτῷ, ἀσθενικὸν ἐπὶ τῇ μητρὶ σὺν λέγλν ἐν τῇ κλίτῃ καὶ τὸ ὄρθρον κλίτῃ. κειμένῃ. ἢ ἀνίσταμένη ὄρθρου, καὶ μὴ νεῶ ἐμοί. τὸ δὲ λιμενὸν, ἀντὶ δὲ πλωτόν. ἢ λέξει δέ σε τὸ σὸν ἔρωτα ἀσθενὲς τῇ μητέρα λέγλν, ὅτε χειμερᾷ ἐν τῇ κλίτῃ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ια΄ Εἰδυλλίυ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ περηγερῶν ἑαυτῦ τ ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι ὠδῆς. Προσδιαλέγεται ἢ ὁ Θιόκριτος ἑαυτῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτυ, ἰατρῦ ὄντος καὶ αὐτῦ. Φέρεται ἢ καὶ π ποιημάτιον αὐτῦ ἀνιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θιόκριτον.

ΚΥΚΛΩΨ,
Εἰδύλλιον ια΄.

Οὐδὲν ποτ' ὀν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ὄτ' ἐσχρισον, (ἐμὶν δοκεῖ) ὄτ' ὀπίπασον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κουφον δέ ῳ τῦτο καὶ ἀδύ

ΟΥΔΕΝ. Ὁ νῦς· οὐδὲν ἔρωτές μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μῦσαι. ταύτας γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν ἔσχε τὸν ἔρωτα τὸν Γαλατείας ἐλθόντα. καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα περαμυθούμενον ἑαυτὸν, ἐπὶ τῷ τὸν Γαλατείας ἔρωτα, καὶ συντελλόμενον τοῖς ἀδελφισιν, ὅπως ἀσχείλωσιν αὐτῷ, ὅπως τῆς μούσης τὸν ἔρωτα ἀκέσιται. καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἐνδύρατο τὰν ἀοιδάν, Αἱ μῦσαί νιν ἔρωτα κατίχανον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, ἁδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὲ αἱ μῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύσι τὸν ἔρωτα. τὸ γὰρ τοιῦτο φάρμακον, κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τὰς ἀνθρώπους. δύσκολον γὰρ τὸ εὑρεσιν. γινώσκεις γὰρ καὶ σὺ τῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος τῆς μούσης. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. συνηλίσταλα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελετῶν, καὶ τῆς μούσης πρόσχων, ὅτι ἠράσθη τῆς Γαλατείας νέος ὤν, καὶ ἄρτι τὸν ἔκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. σκιρτήσῃ σὶ εἰς ἔρωτα, ἐχ' ὑπὸ μήλων, ἢ ῥοδέων, ἢ ὑπὸ φαύλων πινῶν λέγω κισσίνων, τουτέστι τραχέων, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῷ ἠγείλαζε πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὄιες αὐτῦ ἄδονται ἐπὶ τῷ ἤθει, ἐκ τῦ νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ αὔλιον, τουτέστιν εἰς τὸν μάνδραν· αὐτὸς γὰρ κατῆμενος, ἡδὲν ἔχων ἐκ τῦ Ἀφροδίτης ἐλκήδιον ἕλκος, ὅπως συνέπαιζε τῷ ἤπατι αὐτῦ. Ἰστέον, ὅτι τὰ φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι χρίσται, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δὲ ποτὰ, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ἐπίπασται, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάσσομεν.

Ἢ ΚΟΥ. Τὸ καὶ φιλοσοφίαν ἐρᾶν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος ἤγουν, σωτήμως γίνεται ἡ σοφία. καὶ σωτὸν μὲν τὸ μυσικὸν εἶναί τινα.

Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· θύριόν γ' ἢ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκειν γ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς σπνέα δὴ πεφιλαμμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥαΐσα διάγ' ὁ Κύκλωψ ὁ πρὶν ἡμῖν,
Ὦ ῥχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γλυκάσδων ὠδὲ δόμα τὼς καθ' ἑαυτόν·
Ἤρατο γὰρ ἄπο ῥόδος, ἢ μάλιος, ὠδὲ κιχήνος,
Ἀλλ' ὁλοᾶς μανίας· ἀγλαΐτο γὰ πάντα πάρεργα·
Πολλάκι ταὶ οἶες πολὺ ταὐτίον αὐταὶ ἀπιοῦσαν.
Χλωρᾶς σὺ βοτάνας· ὁ δὲ ταὶ Γαλατείαι ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀΐονος καθεζάκετο φυκιόεσσας
Ἐξ ἀὼς, ἐς δῦσιν ἔχων ἐντὸς καρδίον ἕλκος,
Κύφριος σὺν μεγάλας, τό οἱ ἔπαπτι παῖξε βέλεμνον.
Ἀλλ' ὃ φαρμακὸν εὗρε καθεζόμενος δ' ὅπι πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἀῴδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί φιλέοντ' ἀποδάλλῃ;

4 ΕΥΡ. Τὸ φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὸ παιδείαν, ὅτι σὺκ ἔστιν ὁμοίως πᾶσιν ἐπιτήδειος φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7 ΟΥΤ. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διῆλθε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συρρακούσιός ἐστι δοκεῖ δὲ πᾶσιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως, ὠδὲ Σικελίαν που γέγονε.

10 ΗΡΑ. Εἰς ἔρωτα ἐκυνήθη· ἠρώθη σὺκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠρώθη σὺκ ἐλαφρῶς, καὶ τῆς μέρος αὐτῆς, ὅτε ῥόδων, ὅτε μήλων. μήλων μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ῥόδων δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης. παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτῷ ἔφη ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τἀνὼ ἐθέλων τοῖς σιτίοις ἥδεται. ἄπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΚΙΝ. Τοῖς μαλλίοις τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κίχρηται. Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κιχίνους.

12 ΑΥΤ. Αὐτὴ ἀντὶ τοῦ μόνη. Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς ποσὶν, ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17 ΑΛΛ. Ἀλλὰ πεφαρμάχθη ὁ ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης, οὗτος τὸ φάρμακον, τουτέστι τὸν ἔρωτα. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ σωτίθησι ἐμμελούσως, ὠδὸς τὸν γαλατεαν βλέπων.

19 ΑΠΟ. Μισεῖς, ἀποβλίπεις. ἀποδάλλω γὰρ, τὸ ἀποβλίπω. ὠδὸς δάλλω, τὸ ὠθοσκοπέω· ὡς τὸ, ὠθοδόκλευσιν οἱ πολέμιοι τὴν τάχη τῆς πόλεως. ὠθι-

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὀμφακος ὡμᾶς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' ὅτ' ἂν ἐκ γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' αὐθὺς ἰοῖσα ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγᾳς δ' ὥσπερ ὅτ' ἐκ πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράθην μιν ἐγώ γε κόρα τεῦ, ἀλλὰ σὺ τῶν
Ἦνθες ἐμᾷ στυὸ ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐπιδὼν τύ κ' ὕστερον οὐκέτι πωνιῦ
Ἐκ τεύω δυνάμαν· τίν δ' ὑμέλει ὑμαὶ Δί' οὐκέτι.
Γινώσκω χαὐτὰν κόρα τίνος οὕνεκα φεύγᾳς.
Οὕνεκά μοι λασία μιν ὀφρῦς ὑπὲρ πάμμι μετώπω
Ἐξ ὠτὸς τέταται πολὺ θᾶττον ὡς μία μακρά.
Εἶς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δ' ῥὶς ὑπὲρ χείλη.
Ἀλλ' ὠυτὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,

ὠθεῖ· ἄλλω, τὸ σὺν ὑω. ὅθεν κ' ὠθεισμὸς, τὸ ἔνδυμα.

20 ΛΕΥ. Τυρῷ πεπηγότ@· ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21 ΓΑΥ. Αὐχμαδεστέρα. γαῦρ@· γὰρ ὁ ἐπηρμέν@· καὶ γαυρὰς ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται. ἐκ τούτου συγκεκλικὼν, γαυρότερ@, καὶ γαυροτέρα γλυκύν. ΦΙΑ. Σκληροτέρα ἀώρᾳ σταφυλῆς. ὀμφὰξ γὰρ ἡ ἄωρ@ σταφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρ@ ἐλαία. ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον. ὃ δὴ πινόμενον, τὰς σὺν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

24 ΛΥΚ. Ἀντὶ τοῦ λύκου. οἱ γὰρ λύκοι, αἰγαλώσεις τινὰ ζητοῦσιν· ἐπεὶ ἂν σὺ μέλαν@· καὶ λύκου εἶσι τὸ τοιοῦτο, εἴπερ καθαρεύσεις τὰς λύκους λυγούς· ἢ πολιὰς, ἀντὶ τοῦ γεραιὰς, καὶ παλαιάς.

27 ΔΡΕ. Τὸ δρέψαζ, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς· τὸ δὲ ἐνεργητικὸν ἄχρηστον. σημαίνει δὲ τὸ τίμνω. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἄχρηστου, καὶ δρεπάνη, διὰ τὰς τὰς ἀσταχύας δρέπομεν.

28 ΠΑΥ. Οὐ δυνάμαι παύεσθαι ἐξ οὗπερ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, ἕως μὴ τοῦτο, ἕως μέχρι τοῦ νῦν.

33 ΠΛΑ. Τετύφθαι ἐμὶ σιμός. σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συγκεκυμμένον ἔχων τὸν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τὰς ἐφόλωνας. χρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικεκυμμένην τοιοῦτον ἔχων, διὰ χείλους ἑρμηνεύ@.

34 ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὢν, ἀχθημόνων δηλονότι καὶ δυσχερὴς, ποιμένι ἐμὶ συνοδεύτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. Καὶ τὸ χάλα τούτων τὸ κάλλιστον πόνω ἀμελγόμεν@. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βόσκω, τὸ συμπίζω.

Κἠκ τούτων ὃ κρᾶτιστον ἀμιγόμενον γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' ὑ λείπει μ' ὅττ' ἐν ὄρῃ, ὅτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χίμβλος ἄκρῳ· παρσὶ δ' ἐσφαδίες ἀεί.
Συείσδειν δ' ὡς ὕλις ὑπίσαμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὼν, ὃ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κἠμᾶντὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωεί. πρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς,
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκεο τὺ ποτ' ἄμμε, κὴ ἔξῃς ὀδὲν ἔλασσον·
Τὸν γλαυκὸν ὃ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἄδιον ἐν τώντῳ πρὸς ἐμὲν τὰν νύκτα διεξῇς.
Ἐντὶ δάφναι τίνει, ἐνὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐνὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐνὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα

πίζω. ἐν τούτῳ κὴ βδίλλει, ἢ σκυμνοῦται κὴ πίνουσι τὸ αἷμα. Ἀτλικῶς ὃ, βδύλλω τὸ αὐτό.

37 ΤΑΡ. Ταρσοὶ τὰ κυρίως λεγόμενα τυροβόλια, κὴ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τρῶ, κὴ πλεονασμῷ τοῦ σ, κὴ ἀναδόσει τοῦ υ, τέρσω. ἀφ' ὧ παρσός. ἐν ᾧ πινι δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38 ΣΥΡ. Γινώσκω ὃ λέγει συείρειν μιλτεργεῖν, ὡς ἠθεῖς τὸ συπωθέντων Κυκλώπων.

39 ΤΙΝ. Τοῦτο πρὸς φθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον, ἐμαυτὸν κὴ σὲ παρὰ καιρὸν τ' νυκτὸς ἄδω· τουτέστι, λέγω μελεργημάτων ἐξωμιλίαν. Ἄλλως. γλυκύμαλον. καὶ φησὶν ὅτω τὸ συείρειν ἐπίστασαι, ὡς ἠθεῖς τ' Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ πρὸς φιλέστατόν μοι γλυκύμηλον, ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δὲ ἐστιν ὡς μειλίκτον. ἐστὶ γὰρ μῆλα θηρία. Σαπφώ. Γλυκύμαλον ἐραύσκῃ, ὡς ἄκρῳ ἐπ' ἀδῷ.

40 ΤΡΕ. Τοῦτο ἐρωτικῶν· ἤγουν, παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα. ὅτι ἐκ πειρατείας ἔχω κὴ ἐλάφους, μὴ τ' γλυκημάτων αὐτῶν. ἀμνοφόρως γὰρ, ἀμνίδας κὴ βρέφη φέρουσαι. ἢ μαννοφόρους. χαίρεται γὰρ ἐν ποτὶ κὴ ὕτα. μάννος δέ ἐστιν, ὁ πρωτοκόκκινος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον.

41 ΣΚΥ. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42 ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. κὴ ἐκ ἦτον ἐμοῦ ἔξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσῃς τ' ἐμῶν.

45 ΡΑΔ. Ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες κὴ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν δύκολος δεκόμενον.

46 ΕΝΤ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδιδοῦσι γὰρ ὁ Κρᾶτης, κὴ ἄλλον λόγον κισσόν. ὃ τ' κάρπον μὴ τὸ τριόλιθον πιόμενον, πρὸς παιδοποιίαν φασὶ συντελεῖν.

47 ΑΠΟ. Ἰστέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τ' Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ κὴ Αἰτναῖον λέγεται. καὶ ὃ

Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, παφίηι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχθ' ἢ κύματ' ἔλοιτο;
Αἰδέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἥμες,
Ἐνδὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ἐπὶ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ἐπὶ τεῦ καὶ ταὶ ψυχαὶ δυσχείμῳ,
Καὶ ⟨Ϝ⟩ ἔν' ὀφθαλμοί, τῶ μοι γλυκερώτερον ἐνθέν.
Ὤ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βεσσίχι ἔχοισα,
Ὡς καπέδυν ποτὶ τίν, καὶ ταὶ χέρε σεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερεν δέ τοι ἢ κείνα λευκά,
Ἢ μαίκων ἁπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι ἔχοισαν.
Ἀλλά τα μάν, θήρεος, τὰ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν αὐτόθι νᾷ γε μαθεῦμαι,

ἢ δ' ἑτέρα μέρος ἐστὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χὼν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος τὸ χιόνος τηκομένης, ῥεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48 ΠΟΤ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσίαν τροφὴν θεῶν, ὡς φασιν Ἕλληνες. ἐκ γὰρ τῆς ἀμβροσίας, καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύπικρον.

49 ΤΙΣ. Ἡγοῦμαι, τίς τοσοῦτος ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα τἀθέλοι, ἡγοῦμαι τοιαῦτα οἰκεῖα θάλασσαν καὶ κύματα.

50 ΑΙ. Εἰ γὰ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σιώφρων, καὶ ἀφ' ἁ τοῦτο μεμίσημαι, ἐσί μοι ξύλα δρύινα· καὶ καιόμενος καὶ τῶ ψυχρῶ καὶ τᾶ ἕνα ὀφθαλμῶ, ἅ γλυκερώτερον ἁδὲν ἐμοὶ ἀπὸ σεῦ, ἀπομείναιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πέχοντες ἀπὸ τῶ ἐρωμένων τὰ ἔχατα τῶ δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

54 ΜΟΙ. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀπιτυγχάνων ὧν ἐρᾶν Νηρηϊδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγένησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. ἴσως γὰρ ἂν κατεφίλησε τοὺς χεῖράς σου, εἰ μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56 ΕΦΕ. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα· κέλυα δηλονότι λεπτὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθείην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κέλυα δ' ἦρος ἐστὶ τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα, δ' χειμῶνος. μήκωνα δὲ λέγει ἡ κεφαλὴ καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κοῦδια.

57 ΕΡΥ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ πρὸς τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ δ' πλάστου, ὅ ἐστι ψοφεῖν. πηγέντες γὰρ αὐτὰ καὶ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ ὕστερον σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶντες ἀπὸ τῶ ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ δ' τῆς πλαταγῶνος ψόφος, εἰ ἀψόφως ἐπικρυβείη.

60 ΝΥΝ. Λείπει τοίνυν ὦ κόρη, ἐπεὶ, ἃ βεσσίχια ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰχθύς

Αἴκά τις σεὺ ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδῃ ἰ ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν ἢ βυθὸν ὕμμιν.
Ἐξένισοις Γαλάτεια, καὶ ἐξενίσαο λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νεῶν ὧδε καὶ ἡμέων) οἰκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σεὺ ἐμὶν ἄμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνῆσαι.
Ἀ μάτηρ ἁδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδέν πᾳ ποχ' ὅλως ποτὶ τὴν φίλην εἶπεν ὑπὲρ μεθ,
Καὶ ταῦτ', ἀμφ' ἐπ' ἀμφ' ὁρῶσά με λεπτὸν ἐοῦσαν.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεθ
Σφύδειν, ὡς ἰάθη· ἐπεὶ κηγὼν αἰῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνόεις ταλάρως τὰ πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμᾶσας
Τοῖς ἀρνειοῖς φέρβοις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί ἢ φεύγοισα διώκεις;

χθὺς ἐχθυόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν, καὶ κωλυμβᾶν. ἐάν τῳ ἀφίκηταί τις ξένος συνταῦθα μὴ γνώς· ἔτος γὰρ ἐμὲ διδάξει δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθῃ τί γλυκὺ ἔστιν ὑμῖν ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι τὸ κατοικεῖν τὸ βυθόν.

63 ΕΞΕ. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια. καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λήθοι λάθοις ὥσπερ ἐγὼ νεῶν συνταῦθα κωφήμου, εἰς τ' οἶκον ἀπιέναι. καὶ εἴθε βληθείης σεὺ ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν. καὶ εἴθε βληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ῥῆμα, τυρὸν πῆξαι, πιτέαν δρασικωτατὴν ἐμβαλεῖν.

67 ΑΜΑ. Οπ ἐ μαστροπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκιος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθὼς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀντοικικὸν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προσκαγωγοῦσα τὸν ἐμὸν ἐρωμένον πρὸς ἐμέ. καὶ τοῦτο ὁρᾶσά με ὑπὸ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὸν κεφαλόν μου ὀδυνᾶται, καὶ τὰς πόδας μου ἀμφοτέρας, ἐπεὶ δ' ἔρωτός μου ἐφρόντιζεν.

72 Ω ΚΥΚ. Ὥσπερ συρραφεὺς, καὶ ἀλγήσας τὸν ψυχὸν ἀπὸ τ' ὀκτάσεως, πρὸς ἑαυτὸν ἀφελέσθαι. πῶς τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπτασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις, ἐὰν ἁπλῶν καλαθίσκους συμπλέκῃς, καὶ ποιμαίνῃς τοῖς ἀρνείοις φέρβοις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75 ΤΑΝ. Ο νῦς· τί πρὸς ἀμηχανίαν πρέπει; Ησίοδος· Νήπιος,

Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως κ᾽ καλλίονʼ ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίζοντι δ᾽ πᾶσαι, ἐπιὼ κ᾽ αὐτᾶς ὐπακοίσω·
Δηλονότʼ ἐν τᾷ γᾷ κηγών τις φαίνομαι ἥμας.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐμοίμαινεν Ⓝ ἔρωτα,
Μυσίσδων· ῥᾷον δ᾽ ἄλλᾳ᾽ ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, τ᾽ ἀνέτοιμα διώκει. κ᾽ τῶ παροιμίαν τοῦτο λέγει. τ᾽ θέλοντα βοῦν ἔλαυνε· ἤγουν, τῶ ἀγαπῶσαν φίλει.

80 ΟΥΤ. Πρὸς τ᾽ Νικίαν ὁ λόγ᾽ ἀπὸ τ᾽ ποιητοῦ. ὅτως ὁ Πολύφημός, φησι, μετεχειρίζετο, τ᾽ ἔρωτα ἐθεράπευε μιλύρχων.

81 ΡΑ. Εὐχερέστερον δ᾽ δίζη, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τ᾽ ἐρωτ᾽ δηλονότι. ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πίσῃ τῶ Γαλατείᾳ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ιβ' Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης, γέγραπται δὲ Γαύρᾳ Ἀμαλέκτᾳ. Αἴτης δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τὸς ἐρωμένυς· οἱ δὲ, Αἴτας, τὸς ἐτοίμυς. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τὸς ἀγαθοὺς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ δὲ μὴ ἐπιμόνυς. ἢ Αἴτης, ὁ σωφρόνης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρᾶν τῦ ἐρωμένυ, καὶ σύγκειται δύο ψυχῶν ἁρμονίαν αὐτοῖς χρόνοις, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλυς ἀξιόμνυσιν· ἵνα καὶ μὴ γένηται οἱ μετ' αὐτὸς φθονίσωσιν τῷ ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τὸς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῇ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα δι' ἰδίυ ἐρωμένυ.

ΑΙΤΗΣ,
Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἦλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἦλυθες· οἱ δὲ ποθεῶντες, ἐν ἤματι γηράσκυσιν.
Ὅσσον ἔαρ χιόνος, ὅσσον μῆλον βραδύλοιο

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ'.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν ὅλον εἰδύλλιον Αἴτης. γέγραπται δὲ Γαύρᾳ Ἀμαλέκτᾳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπου προάγεται ὁ λόγος, τουτέστι, δι' Θεοκρίτου. Ἀμαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, ἀπλέον τρισὶν ἡμέραις ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μὴ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς πολλῶν. ἔστι δὲ Εἰσπνηλὸς ὁ ἔρως ἧς, καὶ τῷ τὸ τῶν Ἀμυκλαίων Ἀμάλεκτον. Αἴτης δὲ, ὁ ἐράμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. σύγκειται δὲ ἵνα μὴ θάνατον γένωνται ἀοιδίμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τὸς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλέα παιδεραστοῦντα ἐπιτυφίῳ ἀνδρὶ. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἀγωνίζονται φιλήμασι· καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο ἀπὸ τῦ ἰδίυ μητέρος.

ΗΛΥΘ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μὴ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶπε ἐπαναφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2 ΠΟΘ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι, γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα δὲ σὺν κακότητι βροτοὶ κατὰγηράσκουσιν. ἢ οἱ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῷ ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν δι' ἐρωμένυ ἀπολειφθεῖεν, τῷ πᾶσιν ζωὴν ἐστερῆσθαι τ' αὐτῶν παρυσίας νομίζυσιν.

3 ΟΣΣΟ. Ὅσον δὲ ἁδύτερον τὸ ἔαρ δι' χιόνος, ὅστις ἡ οἷς τ' ἰδίας ἀρνὸς ἁδυντέρα, ὅστις ἡ παρθένος ἀπαλωτέρα

Ἥλιον, ὅσσον ὀΐς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ τερεφέρᾳ τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχλου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμποσίων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἐμὶ δὴ φρένας σὺ φανεὶς σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν,
Ἠελίῳ φρύσσοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἰ δ' ὁμαλοὶ πλοῦσιαν ἐπ' ἀμφοτέρῃσιν Ἔρωτες
Νωΐν, ἐπεσσομένοις ὑμνήσομεν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέρῃσι γελάθω
Φῶθ'· ὁ μὲν, ἰὼ εἰσπνίλης, φαίη κ' ὦ μυκλαίσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἴπαν·
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσιοι πάλαι αἴδρες, οὐκ ἀργυρέφιλοι ὁ φιλήτης.

τέρα τ πολυχάμου γυναικὸς, ὅσσον ταχυτέρα ἡ ἐλαφρὸ δ μόχλου, ὅσσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη ἐς τὸ ᾄδειν, δηλονότι τ πετηνῶν πάντων· τόσσον φανεὶς σὺ δύφρανας ἐμέ. κατέφυγον γὰρ ὑπὸ σὲ ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ τὸν ὁδοιπόρον τὸν ἡλίῳ φλεγόμενον, ὑπὸ σκιὰν δένδρου καταφυγεῖν.

8 ΣΚΙ. Ὡς ἂν τις φησὶ φλεγόμενον ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρελθεῖν, ὕτω κἀγώ σοι ὠφθην ἐπαυσπασάμενος ὠδῆς.

10 ΕΙΘ. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὁμοίως γίνεσθαι τὸ εἰς ἀλλήλους ἐρᾶσθαι, ἵνα καὶ ὑπὸ τ μεταγενεστέρων ὠφελῶμεν ἡμῶν ἡ φιλία ἦ. ἢ, εἴθε ἦ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις σύμφυτοι οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπονώτατον ἀπορρέχωσι. γενοίμεθα ἂν καὶ τοῖς μεθ ἡμᾶς ἐσομένοις λόγου ἀξιόμενοι· ὅτι δύο τινὲς, οἳ ἀλλήλοις ἐγένοντο σωματοκίνητοι τῷ ἔρωτι.

11 ΕΠΕ. Ἐπὶ πᾶσι ἦ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδοί· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12 ΔΟΙ. Τοῦτο ὡς τὸ ὠφελησόμενος. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τ φιλίας ἡμῶν μνησθέντες, λέγωσιν ὅτι δύο ὠφελήμων ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος Εἰάσιλος, τουτέστιν ἐρασής· ἕτερος ἦ ὑπὸ Θεσσαλῶν Ἄιτας, τουτέστιν ἐρώμενος. ὅτοι οἳ ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, ὃ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13 Ο ΜΕΝ. Ὁ μὲν τὸν Ἀμυκλαίως Εἰάσιλον ὀνομαζόμενον. ὅτι δὲ τ ἐρασὴν Εἰάσιλόν φασιν· ὁ ἦ ἕτερος τὸν Θετταλὸν Ἄιτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὼ ἀλλήλων ἦ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοσταθμεῖν. ὡς ἔοικε ἦ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες οὐκ ἐξ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο. Ἀμύκλαι ἦ πόλις Λακωνική.

17 ΕΙ.

Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι· εἰ γὰρ ἀγήρω
Ἀθάνατοί γλυκερὰς ἦν δικοσίησιν ἔπειτα
Ἀγλαΐλειεν ἐμοί ὃς δυέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἡ σὴ νιὼ φιλότης καὶ ὃ χαρίεντος αἴτιος,
Πᾶσι μᾶλ' σώματος, μᾶλ' ἡδέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι ἀθανίωτες
Ἔασιθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε Ⓐ καλὸν αἰῶνα,
Ψυδέα ῥινὸς ὕπερθεν ἀρᾶσθαι σὺν ἀναφυσῶ.
Ἦν γὰρ καί τι δάκῃς, ὃ μὴ ἀλαθὲς θυμὸς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤπασας· ἔχων δ' ὀπίμετρον ἀπιὼν ὃν.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,

17 ΕΙ. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο ἡμῖν Ⓐ Κρόνε. ΑΓΗ. Ἡγοῦ, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. ἐὰν γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεὸς αὐτὸς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεθυστέροις, ἀφ' μνήμης εἶναι καὶ ἀθανασίας, καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἢ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἦμεν ἀφ' μνήμης ὑπάρχομεν. ὁ νῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γένοιμεθα, μηδ' ὅλως γήρως μεταδόμενοι. εἰ δὲ συμβαίη ἡμεῖς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγλαΐλειεν ἡμᾶς εἰς τὸν ἀνέκφατον τόπον Ⓐ ᾅδου, μὴ ἀφανισίας γένεσθαι, ὅτι ἡ σὴ νιὼ φιλία καὶ Ⓐ ἐρωμένη, τοῖς πάντων ἔσκειται σώμασι, μάλιστα δὲ τοῖς Ⓐ ἡδέων σώμασι δηλονότι.

22 ΑΛΛ. Ἀλλ' εἰ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ ἀθανίωτες ὑπέρτεροι τούτων· τούτοις ἰσχυρόταται βοηθοί, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, ὃ ψεύσμα, ἐδὲ ἐπὶ τὸν ῥινὸν τὸν ἐμῆς ἀναβλασκάνουσι τὸν Ⓐ ψυλλους σύμβολα. Ἀλλὰς. ἐγὼ δέ σε] ἐγὼ δὲ σε ἐγκωμιάζων, λέγω δὲ περὶ τὸ ἐρώμενον, ὃ ψεύσμα σεμνὴ περὶ σοῦ. ὃ δὲ ἐπαίνω τὸν ῥινὸς ψεῦσμα γένηται, ἢ μᾶλλον φύσιν· ἐώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπαίνω τὸν ῥινὸς φυόμενα ψυθυράκια, ψεύσματα καλεῖν, καὶ εἶναι τοῦτο σημεῖον ψευδολογίας.

24 ΨΕΥ. Φύσκας ἐπὶ τὸν ῥινὸς λευκὰς αἰ λεπόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς καὶ τὸ ἄνθος τὸν ἡλικίας γένεσθαι φυόμενα, ἃς ψυθυράκια ἐκάλουν. καὶ οἱ Σικελιῶται τὰ τοῦτα φύοντα, ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἴονθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τὸν ὄψεως.

25 ΗΝ. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δικαίαν δεήσῃς, ὁ λόγος ὁ πρὸς ἃς ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δικαίως ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα πεπερακόσιμος, καὶ ἀλαθὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τὸν φιλίας.

27 ΝΙΣ. Νισαίους τοὺς περὶ τὸν Ἀττικήν. ἐπαινεῖον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα· ἀφ' ἣ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου Ⓐ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῇ ἀριστεύοντες. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

ἔτος

Ὄλβιοι οἰκήϊητε, ϖ Ἀτλικὸν ὡς πάρ ἄλλων
Ξείνων τιμήσαθε Διοκλέα ϖ φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ ϖερὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι ϖάντῳ
Κῶρες ἐρεμναίοισι φιλήμασιν ἄκρα φέρονται.
Ὅς δέ κε ϖαρσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βεβρόμενος ϖεφύκοιτιν ἑῷ ϖρὸς μητέρι πιλῶν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα λάχητα.
Ἦ που ϖ χαρπὸν Γανυμήδεα πολλὸν ὀπιδωτρεῖ,
Λυδίῃ ἴσον ἔχων πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πάρθονται μὴ φαῦλον, ἐπίτυμον, ἀργυραμοιβοί.

28 ΟΛΒ. Μακαριδέιητε, ὅτι ὑπερῶκλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. ἔτω γὰρ Ἀθήνηθεν φόβῳ ἐς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὢν, ἔν τινι μάχῃ ἡλίσθησε. καὶ ὑπερφαπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τὸν Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, οὗ ϖ τὸν παῖδες ϖαρὶ φιλημάτων ἀγωνίζεται· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἡδίστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κράτιστον στεφανοῦσι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες, καὶ τὸ ναυτικὸν ἀρίστου ντες, εὐτυχεῖτε ὄλβιοι, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν ϖαντὸς τοῦ ἄλλων τετιμήκατε, ἐρασθὲν παιδὸς γενόμενον, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκατε, οὗ ϖ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς ἀντιφιλοῦντος χείλεσι ϖαρακολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35 ΗΠΟ. Οὕτως ὁ κριτής, φησὶν, ἄξιος τῷ Γανυμήδει ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ στόμα, ϖρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, ἵνα, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μὴ, ἡ λεγομένη χρυσῖτις, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εἰλεσκομμένους. τὸ δὲ ἰξῆς, ἵνα. ἄξιος τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχων τὸ στόμα, ἢ τινὲς οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ ιγ'. Εἰδυλλίυ.

Τῦτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικήν ἐστιν. ὑπόθεται δὲ ὁ ποιητὴς μὲν Υ̓λα τὸν ὑπὸ τ̃ Νυμφῶν ἁρπαγέν, ὅτε ἐς τὸν κρουνὸν ἐπιδήμιον ὕδωρ τῦ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῆλθε· δὲ ἦ Ἡρακλέ⊙ τὸν πλάνην, καὶ τὸν ὑπὲρ δ̃ Υ̓λα βάσανον. Ἰστέον ἦ ὅτι ὁ Υ̓λας παῖς ὑπῆρχε Θιοδάμαντ⊙ δ̃ δρυτόμυ, ὃ ἦρα Ἡρακλῆς.

ΥΛΑΣ,

Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν ⓦ ἔρωτα μόνοις ἔτυχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ὥ̃ πνι τῦτο θεῶν πόκα τέκνον ἔλυτο·
Οὐχ ἁμῖν πὰ καλὰ θεράποις καλὰ φαίνεται ἤμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὅς ⓦ λῖν ὑπέμεινε ⓦ ἄγριον, ἦρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Υ̓λα, τῶ πὰν πλοκαμῖδα φορεῶντος·
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἱά,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ'.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Υ̓λας. πάλιν δὲ τῦ Νικία παρεισδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῦ Κύκλωπι. ὑπόθεται δὲ τὰ περὶ τ̃ Υ̓λαν καὶ Ἡρακλέα, δ̃ μὲν Υ̓λα, ὑπὸ τ̃ νυμφῶν ἁρπαγέν. δ̃ δὲ Ἡρακλέως· τὸν πλάνην, καὶ τὸν περὶ δ̃ Υ̓λα, βάσανον. Θιοκρίτου Υ̓λας. Δωρίδι.

6 ΛΙΝ. Λῖν τ̃ λέοντα, ἀπὸ δύτικας Λ τ̃ λις. καὶ Ὅμηρ⊙· ἐπὶ π λῖν δ̃ φέροντ⊙ καὶ ἔχοντ⊙. ἄγαγε δ' ἀέθλων. καὶ, λὶς ἠϋχένι⊙. ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι, τ̃ Ἐλικώνιον, τ̃ Λέσβιον, τ̃ Νεμεαῖον.

7 ΥΛΑ. Τὸν Υ̓λαν Σωκράτης, υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνι⊙ δὲ ὁ Ῥόδι⊙, Φιλοδάμυ καὶ Κύπρ⊙. Εὐφορίων δὲ, Εὐφήμυ δ̃ Ποσειδῶν⊙ ἐρωμένυ· καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΦΟΡ. Τὸ ἔχοντ⊙ πὶς τελχὰς τ̃ κιφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φορουμέν⊙, ἀντὶ τ̃ φέροντ⊙ καὶ ἔχοντ⊙.

9 ΟΣΣ.

Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἐγλυτὸ·
Χωεὶς δ' ὐδεποκῆς, ὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄρηιτο,
Οὐδ' ὄκχ' ἁ λυκιπτος δυατεχῇ ἐς Διὸς ἀώς,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυρὸν πολὺ κοῖτον ὀρῶεν,
Σειραμιάδας πρεσβὺ ματεὸς ἐπ' ἀθαλέοιπι πετούρῳ·
Ὡς αὐτῷ κῆρ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἰη,
Αὐτῷ δ' οἱ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν οὖδας ἀποβαίη.

9 ΟΣΣ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Γαδαμιτῶν παιδευθῆναι τὴν Ἡρακλέα· Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βυκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεσπιάδων.

10 ΧΩΡ. Οὐδέ ποτε, φησὶν ὁ Ἡρακλῆς, αὐτὸν ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12 ΟΥΔ. Οὔτε τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ σὺν οἰκήμασι τισὶ ὄντες, ἀποβλέπειν εἰς τὸν κοιτῶνα, πλεονασμὸς τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχώρησις, τῶν τελουτάιαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ὀρτάλιχοι δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέπω πετόμενοι. μινυροὶ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς ἀφαιρουμένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς. πετοῦρον δὲ, σανίδιον λεπτὸν καὶ τετραμμένον, ᾧ καὶ ἐς τὰς ὀροφὰς ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ ἀθαλόιν πέτουρον τῶν δοκῶν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· αὐτοὶ δ' ἀθαλοέντας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν ἀθαλόιν εἰπεῖν τὸ πέτουρον, ἀφ' τὸ ἄπιον εἶναι ἀθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄθρεω λίαν. ἔτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πῶν ἐχθ' ἔτω, μέχρι δεῦρο, αὐτῷ δ' οὖ ἔλκων. Πάλιν ὁ λόγος ἐπὶ τὴν Νικίαν, φίλον ὄντα τοῦ Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτὸν· ὅτι, ὡς ἐδεκθῆμεν ὦ Νικία, ἐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐχθύει τέκνον, ἐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἱ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' ἐχ ὁρῶμεν· τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκαρδίων, τουτέστιν ὁ στερρὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὃς τις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτανε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῇ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ Χαλκίοντος Ὕλα, ὃν φέροντος τὸ κάλλος· τουτέστι ὃν ἔχοντος τὰς τείχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ παῖδα διδάξειν ἂν τὰ ἑαυτοῦ παίδια. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο· τουτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτον γὰρ δεδούλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῇ ἔρωτι τοῦ παιδὸς, ὥστε ἐδέποτε λίαν χωρὶς αὐτοῦ· τουτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ ἀεὶ παντὸς σὺν αὐτῷ καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ. τοῦτο γὰρ διδάσκει ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδὸς, μήτε τῆς μείζονος ἡμέρας, τουτέστι, τῆς μεσημβρίας· μήτε ὁπότε ἀνατέλλοι ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατέλλειν ἡ λυκιπτος ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τουτέστιν, ἡ ἐπὶ λυκῶν ἵππων ὀχουμένη. μήτε ὁπότε ὀρνίς τὰς νεοσσὰς, ἐχούσα καὶ ὄντως πρὸς τὸν κοίτον τοῦ ἡλίου δυομένου ἐπὶ ξύλα κοιμωμένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπῃ καὶ περιβάλλῃ. ἔτω πεπαῖσθαι ὁ παῖς αὐτῷ καὶ θυμόν· τουτέστι, καὶ τὴν οἰκείαν θρεπτικειαν.

15 ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν

Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἐπὶ μῆλ. κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' ἄμπυξ ἀρίζηλες στεμέπαντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων περιλελεγμένοι, ὧν ὄφελός π'
Ἴκετο χὠ ζαλαφερὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκόν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώϊνας·
Σὺν δ' αὖτις κατέβαινε Γῆλας διὲς ἐς Ἄργω,
Οὐδὲ Κυδωνῆϊ ὑχ ἥψατο στυφελομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξαίξε (βαθὺ δ' εἰσέδρακμε Φᾶσιν)
Αἰητὸς ὡς, μέγα λᾶϊτμα· ἀφ' ὗ τότε χειράδες ἔσαν.
Ἅμος δ' αὐτέλλοντι Πλειάδες, ἑξαπαὶ ἴῃ
Ἄρνα νέον βοσκηθμῷ, τετραμμένου εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυλιλίας μιμφάσκετο θεῖος ἀὼτης
Ἡρώων κείλαν ἴὰ καθιδρωθέντες ἐς Ἄργω,

αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἔλκων καὶ μηδὲν ἐλαπτόμενος. μηδὲ ἐκπίπτων, ἀνὴρ χθονὸς ἔμπειρος ἐρετῆ ἢ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νεὸς ἐπιστρεφῶν καλῶς ἕλκειν.

20 ΜΙΔ. Μιδέα πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22 ΚΥΑ. Καρύστου ὁ Περγαμηνὸς φησι, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὅτε καὶ πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοθέους δὲ φησιν, ἀπὸ δὲ ἱερᾶς ὠστεοειδίου, εἶναι νησίδιον σκοπελώδες. καλεῖσθαι δὲ πὰς τοῦτο ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝ. Ἀφὶ τὸ συντεχνῶν ἀκμήλας, καὶ συνειρεῖσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς Ἀμπερώσεις ναῦς. μόνῳ δὲ τῷ Ἄργῳ φασὶ συνθοιὰ τὰ Ἀθηνᾶς Ἀμφιτρήνειαν. ἣν δὲ πεπεισμένον τῆς συμπλησάσης πέτρας, ὡς ἐκ Ἀμφιτρίτης πέτρας ἄπειξ ναῦς αὐτὰς ἀσφαλῶς, καὶ πὰς μὴ τοῦτο, μηδὲν πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνης οὖν δὴ χρόνου, ἀφ' ὗ ἡ Ἄργὼ διῆλθεν, ἔστησαν τὰ συνδρομῆς.

23 ΒΑΘ. Φάσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ᾧ Ἕλληνες, Μιλησίων ἀποικοι.

25 ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολῶν φησι τὰ Πελειάδων ἔρξαντα πέλαγος τὸ πλοῦν, καὶ ἀναγκαῖον οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἦν δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένου εἴαρος· τουτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τὰ βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πελειάδες ὠνομασμένοι ἀπὸ τινος. ὠνόμαστο δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα στῆσαι ἦσαντο παρθενεύσασαι. ὁ δὲ νῦς καθ' ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλειν αἱ Πλειάδες, δῆλόν τε πᾶσι γῆ τῆς βοτάνης τοῦ ἔαρος, τὴν καὶ τοῦ δὰπλοῦ ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ τάδε, Κοκκυμὼ, Πλαυκία, Ἠρώπις, Παρθενία, Μαῖα, Στερόπη, Λαμπαδώ.

27 ΑΩ. Ἄωτος τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ ὠνοῦντο τὸ ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. ἔστη δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ αὔω, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

Ἑλλάσοντον ἵκοντο, νότῳ τέτον ἀμφ' ἀέλλαι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔδυντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας ἀρωμένοις βόες τείροντες ἀρότροις.
Ἐκβάντες δ' ὅπι πῆια, κὠ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειλινοί· πολλοὶ γὰρ μίαν σωρέσαντο χαμεύνην.
Λιμὴν γὰρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βύτομον ὀξύ, βαθὺ δ' ἐζάμενον κύπειρον.

30 ΕΙΣΩ. Καθορμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, κὴ τὸν Κίον τὸν νῦν καλεμβρίῳ Πρῆσαν. ἔνθα τὰ κὴ τ Υ'λαν. ἢ ἔνθα κὴ Ἡρακλῆς ἀπὸ τ ἡρώων κατελείφθη. ΕΝ. Εἰς τ τόπον τ Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὸν Κῖον οἰκοῦντες· ἢ τις νῦν καλεῖται Πρῆσα, ἀπὸ δ τ Ἀθλίων βασιλέως Πρησίε. Κῖ ἢ ἀπὸ Κίε δ ἡ Ὀλύμπου, ἀφ' ὃ τὸ ὄρ ὁ Ὀλυμπ.

34 ΣΤΙ. Ἠρέμα τὰς κοίτας ἀφέλειε. πιεῖ' ὅσον ἐποίεον τὰς σιβάδας ἐκ τ ἐν τῷ λιμῶνι φυομένης ὕλης. σιβάδας ἢ καλέσι, τὸν ἐξ ὕλης χορτώδη κατέρρωσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων] Τὸ πᾶν μέλει δ, Ἐνθεν βύτομον ὀξύ, βαθὺν δ' ἐπὶ μέγα κύπειρον, ἔχθ ἔτως. ἀγεμόν ἢ ὁ πρῶς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη ἐς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖον ἀναφανείη· μὴ ψευδόμενον τὸν ἐαυτῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Γάσων ἔπλει ἐς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς δ Αἴσων, σὺν πλέων ἢ μετ' αὐτῦ κὴ οἱ ἄριστοι τ Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τ πόλεων, οἵ πινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τῦτ γάρ ἐστι τὸ, ὧν ὄφελός τι) ἀφίκετο κὴ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τ Ἀλκμήνης τ Μιδεάπιδ τ ἠρωίνης, ὁ πελαργὸς, τουτέστιν, ὁ καρτερὸς κὴ, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν ἀφνειάν· τουτέστι τὴν πλουσίαν. σὺν αὐτῷ ἢ τῷ Ἡρακλεῖ κὴ ὁ Υ'λας ἐσέβαινεν ἐς τὴν νῆα τὴν Ἀργὼ τὴν εὐέδρον, κὴ εὐήθεστον, ἢ τις ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, ἐκ ἤψατο τ πτερῶν τ μελαινῶν τ συνδρομάδων· τουτέστι, τ συγκροτουμένων ὑπὸ ἀκμήλας. ἀλλὰ διεδέγμην αὐτὸς, κὴ ἦλθεν ἐς τ Φᾶσιν ποταμὸν τ βαθὺν, ὥσπερ ἀετὸς διαπτᾶ τὸ γαλαπᾶν. ἐξ ἐκείνε ἢ δ καιρᾶ, ἔμφυαν αἱ χειρώδες πτέρυγες ἀκίνητοι. Τότε ἢ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται πλεύσεως. λέγω τὸ θεῖον ἀπόνησμα τ ἡρώων (τῦτο γάρ ἐστι ὁ θεῖος ὄρνις) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι ἢ σὺν τῇ ἀρχῇ δ ἔαρος, ὅτε κὴ τὰ ζῶα ἐσπερεύεσθαι ὑπὸ λιμῶ νομίζ. τῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐσχάτως ἄρνα νέον βόσκοντι. κὴ δὴ ἐπιβάντες τ Ἀργῦς (τῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπρᾶ πνέοντος μέχρι τελέτης ἡμέρας, ἐς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. σύντες ἢ τ Προποντίδος ὥρμησαν ἐς τ τόπον τ Κιανῶν, σὺν ᾧ οἱ βόες ἀροτελοκῶντες ἀρῆαν τὴν αὔλακα ποιῆσι, κὴ κατατρίψωσι τὸν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἐστι ἢ τὸ ὅλον ὠφέρεσις. Κί ἢ, πόλις τ Προποντίδος ἡ, Κί ἢ πόλις ὠφὸς τὸν ἑω κειμένη. οἱ ἢ τὸν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. σκάβαντες ἢ τ νηὸς δηλονότι, σιῶδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τ αἰγιαλὸν κὴ τ καιρὸν τ δειλῆς. κοίτην ἢ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. ὠφέλειτ γὰρ αὐτοῖς λιμῶν, ὅστις ἰῶ ὠφέλειε τ ερωμενῶν. ἐξ ἧ πν λιμῶν ἔκψαν βύτομον ὀξὺν, κὴ κύπειρον.

Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἁπιδόρπιον οἴσων
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀτρεμέϊ Τελαμῶνι,
(Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄλσος ἔχων. τάχα δ' κρήνας ἐσίδοντο
Ἡμάτῳ ἐν χώρῳ· ἔνθεν δ' ὕδατος ἀφύσσει,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρήν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θαλλοῦσα σέλινα, καὶ ἐλατίνης ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρχίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγρωσσάων,
Εὐπόλεμα καὶ Μαλίς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.

36 ΚΩΧ. Ὁ νᾶς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδείπνιον, ἕνεκεν δὲ Ἡρακλέους καὶ δὲ στρατηγοῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμοεργοῦς τῷ ψυχῇ ἢ ἀκμιπόδες καὶ σκληρᾶ. τᾶτ γάρ ἐστι τὸ, ἀτρεμέϊ, οἱονεὶ ἀστρεφεῖ· οἱ πύες κοινῶ ἐποιοῦντο τράπεζαν. ἦχε δ' ὁ Ὕλας, κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. παχέως δ' κρύου εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ κοιλημάτῳ· παραπφύκασι δ' ταύτῃ βοτάναι πολλαί· λέγω, θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερά, καὶ ἄγρωστις, ἡ τινομάτη ἅμα καὶ ἐλατομάτη. μέσον δ' τ κρούης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τᾶτ γάρ ἐστι τὸ, χορὸν ἤρτιζον. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύσαι, αἱ φοβερραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40 ΘΡΙ. Θέλον κυρίως, τὸ τ συκῆς φύλλον· παρὰ τὸ εἰς τρία διηρημένον εἶναι, τρίον καὶ θριον. ἀπ' αὐτᾶ δ' καὶ θριαμβᾶν ὠνόμασαν. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὠθοπομποῦντες, φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ ὠθοπομπῇ καὶ ἔχαιρον.

41 ΚΥΑ. Φυτῶδες ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδών, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ΑΔΙΑ. Βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τᾶ α στερητικᾶ μορίου, καὶ τᾶ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, ἀφ' τὸ εἶναι ὀρθόν τε καὶ ὀξύ, καὶ γλισχρόν. ἔστι δ' ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρόζωτα καὶ μέλανα. καυλὸν δ' οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπόν, ῥίζαν δὲ μόνιν ἄχρηστον, καὶ λιπῆ. κοιλάτην δ' ὄντα, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι ὕδατι. ἐπὶ ἐὰν ἐπιχέητε ὕδωρ ἐπὶ τ φύλλων, οὐ μόνον, ἀλλ' ὀλισθαρά. δύσιν γὰρ τὸ βρέξαι.

42 ΕΙΛ. Ἡ σπειρομένη. κοινὸν ἐλατίνης ἐπὶ μῆκος, καὶ σπερμολίκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἤ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς κοινᾶται ἀγρία. ἄλλοι δ' τὸ ἄγρωστιν φασιν εἶναι βοτάνην περσοειδῆ, ὃν ἰδιωτικῶς φασι κοινατζίδαν.

43 ΑΡΤΙ. Ἡτίμαζον, ὠτρίπιζον. σωτέον φησὶ κοινὸν ἐν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτὸν χορείαν στήσασθαι. ΔΕΙ. Παρόσον φόβον ἔδ' ὅτι αὐτοῖς εἰσβοῶσί τε καὶ ἐπιπίπτουσιν. ὅθεν καὶ συμφολκίδας τινὰς φασίν.

45 ΕΑΡ. Γλαρὸν καὶ ἁδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τ ἐαρ τὸ ἐαρινὸν περικοτητος.

Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτὶ πολυχώνδεα κρωσσόν,
Βαψὰς ἐπιξήνθιος· παὶ δ' οὐ χερὶ πᾶσαν ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυφεν
Ἀργείῳ ὑπὸ παιδὶ· κατήειπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ἄπυρος ἀπ' ὀρανῶ πέλπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κυφότερ' ὦ τᾶδες ποιεῖσθ' ὅπλα πλουσιπόδες.
Νύμφαι μὰν σφετέροις ὑπὸ γειώσι κοῦρον ἔθεισαν
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι πεφυχόντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας ὃ τραχυστόμφος ὠδὶ παιδί,
Ὤχετο, Μαιωτῖσι λαῶν ὑπερμενέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
Τεῖς μὰν Ὕλλᾳ αὖσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαμός,

46 ΗΤΟΙ. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας, καὶ σύντροφος τῆ ὕδατι τὸ κρωσσὸν, ἤγαγε τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπιῤῥέμβῳ πλησῶσιν αὐτὸ ὕδατος. οἱ δὲ νύμφαι συνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτὸν· πᾶς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἀπασῶν ὁ ἔρως κατεῖχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. καταπεσὼν δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυρώδης ὤν, εἰς τὴν θάλατταν καταπέσῃ ἐξαίφνης. ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστί. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὄνατος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν, καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐστί. ἀπὸ δὲ ὁμοίως, εἰδος ἱματίου καὶ ῥήγους.

51 ΝΑΥ. Ἰδών γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ πῶδες, μετεωρίσατε τὸ ἱστίον· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. ΚΟΥ. Εὔλυτε καὶ σύντροφε τῇ ὕδατι τὸ ἱστίον. ἄθλον γὰρ ἐπιβοήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πίσῃ ἀσκήν.

53 ΝΥΜ. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῷ γενάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55 ΑΜ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἕνεκεν τοῦ παιδὸς παροξυνόμενος, ἐπορεύθη καὶ τὰς Σκύθας, λαῶν τὸ τόξα τὸ κυκλοτερῆ.

56 ΜΑΙ. Ἦτοι Σκυθικοί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι, ὠνομασμένοι τῷ Μαιώτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Σκύθου Τοξάρεω, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57 ΕΧΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ ἅδω, τὸ σύφρονομαι, ἀνδάνω.

58 ΤΡΙΣ. Ἐκ τούτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν,

Τεὶς δ' ἀρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀερσιὰ δ' ἴκετο φωνά
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δ' ἁλὶ μᾶλλα χέδον, εἴδετο πάρρω.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠὐγένιος ἀπὸ τεχθὶ λὶς ἐσακήσας
Νεβρῶ φθεγξαμένᾳ τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
Ἐξ βυνᾶς ἔσσυται ἑτοιμοτάτιω ὅτι δαῖτα.
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτείποισιν ἀχθῶναις [ερν.
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολιὼ δ' ἐπελάμβανε χῶ-
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὥρεα κὴ δρυμούς· τὰ δ' Ἰάσσιος ὕστερα πάντ' ἴσ.
Ναῦς μόρεν ἁρμὸν ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·
Ἱσία δ' ἡίθεοι μεσονύκλιον ὄρθωσαν,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ἀπ' ὀδὸς ἄλτο χώρᾳ
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.

Τὸν Ὕλαν, ὅσον ἤκουσε, ἤχησεν, ἠχὼ δὲ ὁ λαμπρὸς αὐτῷ τοῦτόν, ὅσον ἠδυνάτο. καὶ τέλος ἦ κὴ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτῷ βοῶντος.

59 ΑΡΑ. Οὐχ ὡς κὴ φύσιν ἀσθενῆ φωνὶω ἦ Ὕλαι ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, κὴ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἢ λεπτὴ ἦ κὴ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτῷ ἐφαίνετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. κὴ ἐγγὺς ὄντος αὐτῷ, ἀφ' ὃ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60 ΕΙΔ. Ἠχὼ εἰκὼ πορρὼ εἶναι.

61 ΩΣ. Ὁ ἦ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς ἦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κὴ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν κὴ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ κοίτης ὤν, κὴ πεινῶν, ἀκούσας νεβρῆς φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη ἦ, εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδύτους, κὴ τετρωκὼς ποθῶν τὸ παῖδα. ἐπῆλθε ἦ πολιὼ πόνος χῶρον.

66 ΣΧΕ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. κὴ γὰ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη κὴ εἰς τὰς δρόμους. τὰ ἦ ᾧ Ἰάσσιος ἐν δευτέρῳ λόγῳ λέγω αὐτῷ, τοῦτο τὸ ἀκληθεῖν αὐτῷ ἐδόκει ἡγεῖσθαι.

68 ΝΑΥ. Ἡ μὲν ναῦς τὸ ἅρμα ἔσχε μετέωρον, ἀφ' ὃ τῶν παρόντων. οἱ ἦ νέοι ἐκάθηρον τὰ ἱστία κὴ τὸ μεσονύκλιον ἐφεμάρμοττες τῷ Ἡρακλεῖ. ὁ ἦ Ἡρακλῆς, ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ ποδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰ θεὸς, τοῦτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἦπαρ αὐτοῦ ἐκέντησε. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἄμυσεν. ἀμύσσω γὰ, τὸ ἀφ' ξυρᾶς τινὸ σάρκα τέμνω. ὅθεν κὴ ἀμυχαί, αἱ ᾗ δερματος τομαί.

72 ΟΥΤ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας, συναριθμεῖται τοῖς θεοῖς ἐγγενέσ. τὸν δὲ Ἡρακλῆ, οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν λέγοντες δηλονότι λειποναύτην, ὅτι κατέλιπε τὸν Ἄργὼ τοῦ

Ἡρακλέϊ δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύτᾳ,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἴκετο Φᾶσιν.

τῷ τριακοντάζυγον· τουτέστι τῷ πολυκώπεδρον, ἢ τῷ τελάκοντα ἔχουσαν κώπεδρας ἑρετῶν, ὡς ἐξήκοντα εἶναι τὰς πλέουσας. τὸ δὲ ἠρώησεν, ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωεῖας.

75 ΠΕΖ. Ἰδίως πεζὸν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὥστε τοῦ Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸ ἆθλον αὐτός. Ἄλλως. πεζὰς δὲ εἰς Κόλχους. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κόλχων, καὶ εἰς τὸ Φᾶσιν τὸ ἄξενον, τουτέστι τὸ κωμῶξενον. Μνασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ιδ' Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται τῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνῃ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γέροντι ὑφ', ἡδοφρονῦσα ὑπ' Αἰσχίνυ. Θυωνίχου δ' τινὸς ἑταίρᾳ προσόντος αὐτῇ λάθρᾳ χρόνῳ, διηγεῖται αὐτῇ τὰ περὶ Κυνίσκας. καὶ ἐν τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μέρος, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ ἐγκώμιον.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,
ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,
Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΧΑίρω πολλὰ ϖ ἄνδρα Θυώνιχον. Θυ. Ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ,
Αἰσχίνα. Αἰσχ. Ὡς χρύσιος. Θυ. Χρύσιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Περάσομες ὄχ ὡς λᾷστα Θυώνιχε. Θυ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολύς ὄντ' ἄρ', ἀναλέοι ἢ κιχῖνοι
Τοιοῦτος πεφάνη τις ἀφίκεο Πυθαγορισάς,

ΧΑΙΡ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ χθὲς τε, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα; ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φρονπίς; ὁ ἐρώμενος φησὶ. περάσομες ὄχ ὡς λᾷστα· ἥξειν, ὃ καὶ γινώμεθα.

3 ΤΑΥ. Διὰ τῦτο λεπτὸς ἐχθὲς ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσταξ ὃν τε πολὺς ὢν, ὃκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4 ΑΥΑ. Ἀντὶ τῦ κρεμῶντί σοι τὸ χθόεσον, καὶ οἱ κιχῖνοι κατέξηροί εἰσιν, ὡς λέγεται τὸ λύπιον, καὶ τὸ κέρδος παρεῖται μέρος.

5 ΤΟΙ. Τοιοῦτός τις ἦκεν Ἀθλώνη-

τεν

Ὦ χρὸς καὶ ὑποδάτος, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρξατο μαὶ κὴ πῶς (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπῶ ἀλθύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἀ χαρίεσσα Κωίσκα
Ὑβρίσδει. λάσῳ ἦ μανεὶς ποκα· θρὶξ δυὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὰν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κ' χαιρὸν· ὅμως δ' εἰπόν τί θ' χαμνόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὤργειος, κήγων, κὴ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις κὴ Κλεύνικος ὀπίσομες ὁ τραλιώτας
Ἐν χώρῳ πρᾶϊ ἐμίν· δύο μὰν καὶ τέκοσφα νεοσσώς,
Θηλάζοντά τε χῆρον· δυάξαι βύβλινον αὐτοῖς

θεν εἰς Σικελίαν μετὰ τοῦτο ἐπαγγελλομένῳ Πυθαγορικὴν δόγμα. τινὲς δέ φασι τὸν λεγόμενον, εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκηκοότα αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαλεγόμενον εἰς Σικελίαν, συμπαραγενόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. Διαφέρεσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγορείων. ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ, πᾶσαν φρονηδὸν ποιοῦνται τὴν σώματος· οἱ δὲ Πυθαγορεισταὶ περιεσταλμένῃ κὴ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγορείους λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντως δὲ τὸ σκοποῦ δόξης. Πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς ἄτω φρονοῦντας ὡς σκοπὸν, κὴ κῆ Πυθαγόραν διαπεφωνηκότας. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν ἄτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγορεισὶν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν κεκαμνόμενοι· οἵπερ σκαλοῦντες σοφισταί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ σκαλοῦντες πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ κὴ ἀστρονομικά· οἵπερ σκαλοῦντες μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν αὐτῷ συγχρόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, σκαλοῦντες Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταί, Πυθαγόρειοι· οἱ, δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταί, Πυθαγορισταί.

7 ΗΡΑ. Ἐμοί, φησι, δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ἤρχου κὴ σκῶν, ἤγαγε ἐπιθυμία, ὀπῶ ἀλθύρω. ὅθεν ὠχρός τις εἶ.

8 ΠΑΙ. Ἀπικῶς τὸ ἔχων, παρέλκεις, ἤγαγε, σὺ μὰν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κωίσκα σκώπτει.

9 ΛΑΣ. Λαυθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου, τὸ, θρὶξ, ἤγαγε ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ, ὃ πάντη μεμανῶσι.

10 ΑΣΥ. Ἐκ τοῦ παροιμιώδους κὴ τοῦ σωφρονοῦντος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα οἷον ἔχεις τι κὴ ὀξυθυμίαν, ἐπεὶ πάντη σωφρονικὸς ὑπάρχεις.

11 ΟΜΩ. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12 Ω'Ρ. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

13 Α'ΝΩ. Οἶνον δηλονότι Θρακικόν. ἢ ὅτω καλεμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ πεσάερον ἐτῶν. ἀνίκυρον δὲ τῷ τὸ μὴ διοχλῆσαι

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, χεδὸν ὡς ἀπὸ λαινῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξήρεφη· ἦς πόδος ἁδύς.
Ἤδη ὃ πωγίοντος, ἔδοξ' ὑπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ὑπίομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἀ δ' οὐδέν, πρεόντος ἐμεῦ. Τίν' ἔχεν με δοκῆς νοεῖν;
Οὐ φεύξῃ; λύκοι εἶδες, ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κἤφθα. θύμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς κὴ λύχνον ἅψαις.
Ἐνὶ Λύκος, Λύκος ἐστί, Λάβα δ' ἀγείτονος υἱός,
Εὐμάκης χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες·
Τοῦτο Ⓦ κλυόμενον κατεπάκετο τλιῦον ἔρωτα·
Χαίμιν τοῦτο δὶ ὠδὶς ἔλυτο ποθ' ἥσυχα θῶς·
Οὐ μὰν ὄξηπαξα, μάτευμ εἰς ἄνδρα γλυκειῶν.
Ἤδη δ' οἰῶ πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βαθὺ ἦμες,
Χὠ Λαρισαῖος Ⓦ ἐμὸν Λύκον ᾄδει ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, καχὴ φρένες· ἁ δ' ἐγὼ Κωΐσκα

χλῆσαι τῷ πίνοντι. χεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλεῖας ἀπὸ τᾶ λίμνᾶ.

17 ΒΟΛ. Βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18 ΗΔΗ. Ἤγαγε, ἤδη ὁ πωγώνιστος· ἔδοξεν ἡμῖν ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον· ἤτοι, λαμπάνειν καὶ ἐπισπένδειν. ὅτῳ δὲ ἐώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τὸ φίλτατον τὸ ὀνόματι.

19 ΕΔΕ. Ἔδει δὲ φησι μόνον εἰπεῖν, ὃ χάριν ὁ οἶνος ἐκέκτο.

20 ΑΜΜ. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπινομεν.

21 ΑΔ. Αὕτη δὲ ἡ Κωΐσκα δηλονοτι, οὐκ ἔτι παρόντος ἐμοῦ· ἀδὲ ἀποκείσθω με ἠξίωσεν ἐν τῇ ἐπιχεῖσαι αὐτῇ κυάθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς ἀφέξεσθαι τοιαῦτα πάσχοντα;

22 ΟΥ. Τοῦτο ἀμφισόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κωΐσκα· ἢ ὅτι καλὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου, δεδοίκασιν ἄφωνοι γίνεσθαι. ὅτῳ δὲ συναπτῶς εἶπεν. ἔχει, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑ. Ἡ Κωΐσκα φησὶ πρὸς τὸ εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα τοῦτο εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, ὅτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον δύνασθαι ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28 ΜΑΤ. Τοῦτέστιν μαστροπεύων ὑπῆρχον, οἷον, μνᾶτιν ἀνδρὸς πλουσίου ἔχων, διὰ τὸ μὴ λεχθῆναι τὴν ἀνδρὸς ῥώμην.

Ἐκλαεν ὀξαπίνας θαλερώτερον ἢ τὸ θέλ ματεὶ
Παρθένος ἐξαέτης κόλπω ὀπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, ὦ ἴσης τύ Θυώνιχε, πύξ ὀπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαι αὖθις· ἀϋειρύσασα ὃ πέπλως,
Ἔξω ἀτωφέτο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, ὅττοι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων τὠποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τίνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλλα ῥέοντα.
Μάσσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδών
Ἄφορρον ταχιὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρᾳ,
Ὡκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τίνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου κὠ δικλίδος, ἃ πόδες ἄγον·
Αἶνος θὼ λέγεταί τις, ἔβα κὠ ταῦρος ἀὶ ὕλαν.
Εἴκαλι ταῦρ', ὀκτὼ ταῦρ', ἐννέα ταῦρε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος· ποτίφη δύο, κὠ δύο μῆνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· ὧδε Θρᾳκισὶ κέκαρμαι.
Ἀ ὔ, Λύκω νιῶ πάντα, Λύκω κὠ νυκτὸς ἀνῴκται·
Ἄμμες δ' ὅτε λόγω τινὸς ἄξιοι, ὅτ' ἀειθμητοὶ,

34 ΤΑΜ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὸν κλάσσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὸν σιαχθέντα αὐτῇ ἔπαισα. κόρρον γὰρ τὸν γνάθον κὠ σιαχθέντα οἱ Ἀττικοί.

38 ΤΗΝ. Ἐκείνῳ φησὶ τῷ Λύκῳ τὸ μέλον σου δάκρυα μῆλα πίπλειν· τουτέστιν ἔρως, κὠ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ ἐικάζεσθαι τὰς ἔρωτας ἀφὸ τῶν ἐν ταῖς κήποις.

39 ΜΑΣ. Οὐκ ἔστω τις χελιδὼν τροφὸν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς πηλέους, πάλιν ὑπαίρεφεν ἐπὶ τῷ ἕτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὰ δίφρον, ἦλθεν τὸν καθέδραν, ὥχετο. μαλακὰς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαὶς καὶ-θίκται καθέδρας, ὡς ὁ Συρακούσιος.

42 ΙΘΥ. Ἦλθεν δίθυρον. ἀντὶ τοῦ δὲ οἴκου δὲ διθύρου. ἀμφίθυρον γὰρ κὠ δίπλυχον, ταὐτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. Α ΠΟ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43 ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. ἀφὸ τὸ, τὰς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπλους εἶναι.

44 ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' ὧν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, κὠ ἀφ' ὧν ὁπόταν ἄρη κὠ Κάρεως τὰς τελίχας.

47 Α ΔΕ. Αὐτὴ ὁ κὠ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε κὠ νυκτὸς αὐτῷ τὸν ὄρθρον ἀνεῴχθαι.

48 Α Μ. Ἡμεῖς ὁ παρ' αὐτῇ ὧδ'

ὠν

Δύσανοι Μεγαρῆες, ἀλιμοζάτῃ σὺν μοίρᾳ.
Κεἰ μὴ ἀποστέρξαμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι·
Νιῶ δέ ποθ', ὡς μῦς, φαντί, Θυώνιχε, γεύματα πίσας.
Χὤ τι δ' Φαρμακόν ἐστιν ἀμηχάνεοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλεῖστον Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκυ ἐρασθείς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπεμπλήθ', ἑμὸς ἡλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼ δεκαπόντιος· ἤτε κάκιστος,
Οὔτε σεσᾶτος ἴσως, ὀμαλὸς δέ τις ὁ τραλιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰ χωρεῖν κἠνοιῶ τεόν ὧν ἐπιθύμεις
Αἰχίνα. εἰ δ' ὅπως ἀρά σοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄεικος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θυ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄεικος,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκεσιν ἀδύς·
Εἰδὼς φιλέοντα, φιλέοντ' ἐπὶ μᾶλλον.

σὺν ἀριθμῷ ἐσμὸν. ὥσπερ καὶ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆ Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κρήτησι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνων κρείττονες τυγχάνειεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαμῆς μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ κελλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μισηῖ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πολεμήϊα.
Ὑμᾶς δ' ὦ Μεγαρεῖς, ἅτε τέτρατοι, ἅτε τέτρατοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, ἅτ' οὐ λόγῳ ἅτ' οὐ ἀριθμῷ.

50 ΚΕΙ. Καὶ εἰ μὴ καθαφρενήσαιμι αὐτὸς, δέοντος ἂν μοι τὰ πάντα εὐθέως χωροίη.

51 ΝΥΝ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γεύεται πίσης. λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς ἀνδρὸς τρόπον ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξελπίστως ἀπαλλαττομένων. ὥσπερ γάρ, φησιν, ὁ πίσης γευόμενος μῦς εὐελπιστεῖ κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω καὶ ἐγώ.

Πολλοῖς πολλὰ δίδου· αὐτὸ μόνος, οὐκ ἀνδρῶν,
Οἷα χὴ βασιλῆϊ· αὐτῆϊ γ' ἦ δεῖ οὐκ ὀπὶ παυλῇ,
Αἰχμὰ ὥστ' εἶπι χτὴ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκῃ
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων γ' βεβαχώς
Τολμασεῖς ὀπίοντα μόνον θηρσὶν ἀσπιδιώτην,
Ἢ πάγος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κρημνάφων πελόμεσθα
Πάντες γεραλέοι, χὴ ὀπιχερὼ ἐς γόνυ ἕρπει
Λευκάνιων ὁ χρόνος. ποιᾶν τι δεῖ οἷς γόνυ γλωρόν;

68 Α' ΤΑ. Κατὰ τὸ χρ, ἔρχου χοῖτο λευκαίνων ὁ χρόν. δηλονότι ἂς Αἴγυπτον. ΑΠΟ. Ἀπὸ τ' 70 ΠΟΙ. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν οἷς μελαίνεσθαι γινόμεθα πάντες γέροντες· καὶ γόνυ γλωρὸν, ἀντὶ τοῦ ὠχρὸν· ἐφιξῆς καὶ πάλιν ἐς τὸ παρειὰν ἔρ- ρῳ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ιε'. Εἰδυλλίυ.

Ἐπιχεάφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακουσίαις ἢ Ἀδωνιάζυσαις. ὑποπτεύ-ουσι δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τῦ κωμιδέντος Ἀδωνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίυ τῦ Φιλαδέλφυ γυναικός. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις ἀγαγομίσαντας τὰ εἴδωλα τῦ Ἀδωνιδος μέχρι τῆς νομιζομένων ἐπὶ τῶ θαλάσσαν κομίζειν. Διαχεάφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῆ βασιλίδι, ἐξδυσίν τινας, καὶ τῶ πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης διὰ ᾠδῆς ἀπαγγέλλεσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ,
ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,
Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἔνδοι Πεαξινόα; Εὐ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόιω; ἔνδοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ' ὅλυ καὶ νεῶ ἰῶσες. ὄρη δίφεον Εὐνόα αὐτῆ·
Ἐμβαλε καὶ ποτίκεανον. Εὐ. Ἐχὶ κάλλιστα. Πρ. Καθίζελ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδεμάπου ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθεν,
Πεαξινόα, πολλᾶ μὲν ὄχλυ, πολλῶν δὲ τιθειπάων.

ΕΝΔΟΙ. Ἔνδοι ἀντὶ τῦ ἔνδον ἐσί; τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀνθυπακτέ δὲ τούτοις τὸ οἰκοι. Ἡ Γοργὼ δὲ φησι πρὸς τὴν θεράπαιναν ἔνδον ἐστιν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ὡς χρόνω, ἀντὶ τῦ ὡς πάλαι χρόνε. εἶτα μικρὸν παύσησται, ἐπάγει, ἔνδοι· ἀντὶ τῦ ἔνδον ἐσί.

4 ΜΟΛ. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τῦ ὄχλυ καὶ τῶν ἀγμάτων.

6 ΠΑΝ-

Παντᾷ κρηπῖδες, πανταχῇ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄπυστος· τὺ δὲ ἑκάστοτε ἐμὶ ἀπoικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάντα σόφος τίνος ἐστὶ ἑκάτα γᾶς ἔλαχε ναίων,
Ἰλεόν, ὦ δέσποινα· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἐμὲν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὄρη γύαν ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, ὃ λέγω ἀπφιῶ.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰθαίνει ὁ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τίνος ἐσσὶν (λέγομες ἐσσὶν θεὰν
Πάντα) νίτερον ἢ φῦκος ἀπὸ σκαπάνας ἀναρπάσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔλεγ', φθόνος Ἀργείᾳ, Διοκλείδας.

6 ΠΑΝ. Ἡγεῖται, παντοχοῦ κεκραπισθημένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει τραπεζίτας.

7 ΟΔΟ. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ἐπιφερέστερον, ἀντὶ τοῦ, πόρρω μοι οἰκεῖς.

8 ΠΑΡ. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. παράφορος δέ, ὁ παρηρτημένος τῷ γνώμῃ, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἱ πρὸς τὸν ζυγὸν ἁρμόττουσιν. ἱλεὸν δὲ λέγουσι τὸ φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἱλεῖσθαι. φθονερὸν δὲ ἀντὶ τοῦ φιλονεικον.

13 ΑΠΦ. Οὕτω τὸν πατέρα καλεῖ-σιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸ πρεσβύτην.

14 ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. οὗ δὲ τὸ, τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύουσα. φασὶ γὰρ τὸν Δία τὴν Περσεφόνην τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς δὲν φησιν ἐκεῖνον, ὡς λόγον ἐστὶν εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρᾶον δὲ τῇ παιννυχίδι νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἔδωκεν, ὡς δὲ πωλοῦντος ἅλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18 ΧΩΜ. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησὶ καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἁπλᾶ δραχμῶν

Επὰ δραχμῶν κιωάδας, χρυσᾶν ἀπολίλμαλα πηρῶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἑξῆς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμβροτα Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλὸν ἁ
Κοσμιὼ τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χὠν εἶπας ἰδοῖσα τύ τῷ μὴ ἰδούσᾳ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔρπω ὥρα κ' εἶμ' ἀεργὸς αἰὲν ἐοῦσα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εἰσὶ ἄρρε ὁ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον ἀνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἰ γαλέαν μαλακῶς χρὴ ζόντι καθιδίων.
Κἀνεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος τοσόνδεον δεῖ.
Ἀ δὴ ὡς νᾶμα φέρᾳ. δὸς ὅμως· μὴ πολὺ ἄπλησε
Ἔγχει ὕδωρ δύσμορε· τί μοι ὁ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ἰχθῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἀ κλαίξ ἁ μεγάλας πᾶς λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Περαξινοὰ μάλα τι ὁ καταπυχὲς ἐμπερόναμα

δραχμῶν ἠγόρασε πονηρῶν γυναικῶν ἀθλιάτων.

20 ΠΕΝ. Οὐκ ἔλαχε, ἀλλ' ἔργον ἐπ' ἔργῳ, ἀφὰ τὸ δὶς αὐτὸ πλυνεῖσαι. κιωάδες ἢ οἷον κυνέαι τραχίαι.

21 ΑΛΛ. Τὸ περιόλαιον, τὸ ἱμάτιον. Καὶ τὰν περονατρίδα. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα ὅπερ περόνᾳ ἐπεζώννυντο. ἔρπειν ἢ, ἀπὸ δ' περονᾶσαι, καὶ τ' ἐπωμίδα ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς οἱ Μακεδονίσδες.

22 ΒΑΜ. Εἰς τὰ βασίλεια πορεύσωμεν δ' ἀφνειᾶ καὶ πλουσίᾳ Πτολεμαίᾳ, θεασόμενοι τ' Ἄδωνιν.

25 ΕΙΠ. Ἀντὶ δ' ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27 ΕΥΝ. Ἡ Περαξινόα φησὶ πρὸς τὸν δοῦλον ἐν ᾅδῃ· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θῇς.

32 ΠΑΥ. Ἀντὶ δ', εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. κλαίξ ἢ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

34 ΜΑ. Τὸ διπλοῦν ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λίγει ἢ τὸ διπλοΐδα ὁ Ὅμηρός φησι, διπλακα μαρμαρίων.

35 ΠΟΣ.

Τῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσω καπέβατοι ἀφ' ἱςῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς Γοργῶ πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν πεπόθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κῆ γνώμαν ἀπίβα τοι. Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, κὴ τὰν θολίαν· κῆ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τὺ τέκνον· μορμώ, δάκνῃ ἵππος·
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὸ γλυκύ.
Ἔρπωμες. Φρυγία Ⓦ μικκὸν πάισδε λαβοῖσα·
Τὼ κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπίκλαξον.
Ὢ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς κὴ πόκα τῦτο περάσαι
Χρὴ ὃ κακόν; μύρμακες ἀπείρεθμοι κὴ ἄμετροι.
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧ σὺ ἀθανάτοις ὁ τεκών· σὺ δὲ κακοεργὸς
Δαλῆται Ⓦ ἴονται, πτερόεντων Αἰγυπτίοι.

35 ΠΟΣ. Ηρώτω, ἀφ' πόσης ἐξόδου σοι κέκραται ἀπὸ ἱςοῦ· ἢ ἀφ' πόσου σοι ἀπὸ ἱςοῦ καθημέρη, κὴ οἷον ἐξυφάνθη.

36 ΠΛΕ. Πλέον ἠνάλωσεν φησιν, ἢ δυοῖν μναῖν καθαρᾶς ἀργυρίω.

38 ΚΑΛ. Τῦτο ἀληθὲς εἶπας. λέγε δὲ Πραξινόα, ὅπ κῆ γνώμαν μοι ἐξυφάνθη. εἶθα ἀνδιαιρεῖται τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον κὴ τὴν θολίαν, ἤγουν τὸ σκιάδιον, τὸ πίλιον, δυνάτμως ἐπίθες. ἔρηται δ', ἀπὸ δ' θόλω ἐοικέναι. οἱ δ' Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίρρον καλοῦσι.

40 ΤΕΚ. Ἀπίστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, οὐκ ἀξῶ σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνει. εἰ δὲ καπαπλήξειν τῦτ' ἔλεγεν, ὅθεν κὴ τὰ πεθσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγεν.

46 ΠΤΟ. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν Φιλάδελφον λέγει) ἐποιήσαν καλὰ ἔργα.

47 ΤΕΚ. Ἐξ ὧ ὁ πατὴρ σου ἀποθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ δ' Φιλαδέλφυ.

48 ΔΑΛ. Δαλεῖται ἀντὶ δ' βλάπτει. ΠΑΡ. παρασυρόμενοι Αἰγυπτίοι. τὰ πᾶν· σὺ τοῖς ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις, κὴ τῦτο. ὁσκέπ γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὰ παιδόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτίοι. ἠπίτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραφλογισμοῖς; Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ κὴ Αἰγύπτιοι. κεκρατημένοι δ', διαρραπισμένοι, ἐβάδιζε πανουργον ἔργον. ἢ δ' μεταφορὰ ἀπὸ τ κεκεντρωμένων χαλκῶν.

51 ΓΟΡ.

Οἷα πεὶν ἐξ ἁπάτας κεκεφαμμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοί, καὶ παίγνια, πρώτης ἐρειοί.
Ἀδίτα Γοργοῖ, τί γλωίμθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵππωι τῶ βασιλῆος. ἀνερ φίλε, μή με πατίσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός. ἴσᾳ ὡς ἄγριος, κεἰοθαρσής.
Εὐνόα δ' φθυξῇ; ΔΑΧΖΗΣΕΙΤΑΙ ΑΓΩΝΙΑ.
Ὠιάθιν μεγάλως ὅτι μοι ὁ βρέφος μθὼξ ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει Πεξινόα· καὶ δὴ γεγλυκύμθ' ὅπιαθεν.
Τοί δ' ἔβαν ἐς χόρον. Πρ. Καὶ σὺ σιωπηρὸν ἦδη.
Ἵππον καὶ ΨΥΧΡΟΝ ὄφιν παμάλισα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. ἀπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ὑπῤῥῇ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γο. Παρεθῇν
Εὐμβρές; Γρ. Ἐς Τρίτων πειρώμθοι ἦλθον Ἀχαιοί.
Καλλίσα παίδων, πείρᾳ θεὼ πάντα τελῇται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἀ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.
Πλῶτα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥριον.

51 ΑΔΙ. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργὼ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσῃ; βλαβοῦσα καὶ θεασαμένη τὰς πολεμικὰς ἵππους πομπεύοντας.

54 ΔΙΑ. Διαφθείρῃ τὶς ἱππόκομον, ἢ τὶ λοίσχον.

57 ΤΟΙ. Οἱ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ κρύπτεσθαι καγέρομαι, ἀντὶ δὲ ἀνακτῶμαι ἑμαυτὸν ἀπὸ τῆς παρούσης.

58 ΨΥΧ. Ἡσυχον τὸ ψυχροποιόν.

60 ΕΞ. Ἐν τίσι χρᾶσθαι καὶ, Ἐξαιδᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησὶ πρὸς χαιρούσας τινὰς, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, σύμαρες ἐστελθεῖν; ἡ δὲ φησι, πρόσθητε καὶ εἰστελοῦσθε εἰς τὸν τῶν βασιλέων αὐλόν.

63 ΧΡΗ. Ἡ Γοργὼ φησὶν ὅτι χρησμοὺς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64 ΠΑ. Φησὶν ὅτι τὰ πρῶτα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρᾳ τῆ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος. Εἰς δύνω φοιτῶντε, φίλης ἐλαθέσθην τοκῆας. Ἀρχιτέλης ἦ ἱερεῖ, ὡς τῷ μὲν Ἑρμιονῆς ἱερῶ, ἰδιώτερον δὲ Διὸς καὶ τῆ Ἥρας λαμβ. τὸ γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβαλόμενον τῆ Ἥρᾳ μιγῆναι, ὅτι αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν

Θᾶσαν Πραξινόα πρὸ τὰς θύρας ὄσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεοπρόπιος. Γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τύ
Εὐνόα Εὐτυχίδος· πότερ' αὐτᾶ, μή τυ πλαμπηθῇς.
Πᾶσαν ἄρα εἰσέθωμες ἀπείξ· ἔχθυ Εὐνόα ἀμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίκα μὰν ὃ θρείστριον ἤδη
Ἔφυσαν Γοργοῖ. ποττῶ Διός, εἴ τι γλύκιον
Εὐδαίμων, ὤνθεφπε, φυλάσσεο τὠμπέχνον μάν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμίν μ', ὅμως ἦ φυλάξομαι. Πρ. Ἄθεος ὄχλος·
Ὤθεῦ ὥστε ὗες. Ξέ. Θάρσει γυνά· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας κἠπείρα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε προσελθών· χρησὸς κ' οἰκίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἀλλ' ὦ δειλὰ τύ βιάζυ.
Κάλλις· ἐνδοῖ πᾶσα, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ἀπὸ τᾶ ἄλλων θεῶν. βαλόμαν ἦ ἀφανὴς γλυκέα, καὶ μὴ ὀφθῶσιν ὑπ' αὐτᾶς, τὸν ὄφιν μεταπάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρφνα ὁ πρῶτον μὲν Θρόνακς ἐκαλεῖτο, νυνὶ ἦ κόκκυξ. τᾶ ἦ Διὶ χαλῶνα ποιῆσαι δεινὸν τᾷ ἡμέρᾳ ἐκείνᾳ. τὸν ἦ Ἥραν πορσυομένων μόνον, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρφνα· καὶ καθέζεσθαι ἐπ' αὐτὸ ὅπου νυνὶ ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τᾶ ἦ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφεληκότα λαβὰ τᾶ χλαῖνα, καταπεταθῶσαν καὶ καθεδοῦσαν ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτᾶς. τὸν ἦ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ προσκαλεῖν τᾷ ἀμπεχόνᾳ. τᾶ ἦ Διὶ σύνθεσιν μεταβαλεῖν τὸν ὄφιν καὶ ἐπιλαθέσθαι τᾶ Ἥρας. τᾶ ἦ τὸν μίξιν ποιῆσαι τὸν μὴν τὰ μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτᾳ ποιήσασθαι. καὶ παρ' Ἀργείοις ἦ οἱ μέγιστοι τᾶ Ἑλλήνων τιμῶσι τὸν θεόν. τὸ ἦ ἄγαλμα τᾶ Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ ἐν τῇ χερὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ, κόκκυξ.

66 ΕΥΤ. Εἰκὸς τὸν Εὐτυχίδαν Γοργοῦς εἵνεκα θεραπεύειν.

68 ΑΠ. Ἀντὶ ἦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπῆσαι τὸν συμφυΐαν.

74 ΚΕΙ. Ἀντὶ ἦ, καὶ ἐς ὥρας καὶ ἐσαεὶ καλῶς εἴης προσελθὼν καὶ τιμιλάμψαι ἡμῶν.

76 ΑΓ. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζε, καὶ σὺ ὤφει, ὥστε σε εἰσελθεῖν. ἔπτα εἰσελθούσης αὐτᾶς φησι· καλλίσα· ἐνδοῖ πᾶσα.

77 ΟΤΑΝ. Ὡς παροιμίας ἔσης, ἀπο-

ΓΟΡΓΩ.

Περξινόα, πόλαγ' ὧδε τὰ ποικίλα τερᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ κὴ ὡς χαίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία, ποίαι σφ' ἐπόνασαν ἔριφοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τάκεινέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑσπάνται, κὴ ὡς ἔτυμ' ἐλίνεωντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἀνυφαντά. σοφόν τι χεῖμ' ὠὴθεφος·
Αὐτὸς δ' ὡς θαντὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, τερᾶτον ἴδλον ἀπὸ κερτάφων καταβάλλων
Ὁ τειφίλαβος Ἄδωνις, ὁ κὶν Ἀχέρωὶ φιλεῖται.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ' ὦ δύσανοι θυάνυτα κωὶλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῶντι, πλατυάσθοισαι ἄπθυτα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ πόθεν ὦν ὠὴθεφος; τί ὃ ὶν εἰ κωὶλαι εἰμές;
Παπαὶ μῶμος ὑπίπαται. Συρακοσίας ὑπιάσεις;
Ὡς εἰδῆς κὴ τῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς κὴ ὁ Βελλεροφῶν· Πγοπονησιὶ λαλῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεσι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσι.

δὲπικλέσας τὸν νύμφον τὶς, καλῶς πάλε ἔνδον ἡμῖν ἔχει φησὶ, διὸ κὴ ἡ Γοργὼ ἔτως ἐφρόνησεν. [ἔρεσθοι ὃ οἱ ἰωνερχοὶ· ἤρεω, ἐρέρχοι.]

82 ΩΣ. Ἀντὶ δ', ὡς ἀληθῶς ἐσήκασι, κὴ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συρέφον), κὴ οὐκ ἀνυφαντά ἐσιν.

86 ΤΡΙ. Ὁ πολυφίλητος, ὡς κὴ παρ' Ὁμήρῳ· Ἀπασίη τειφιλητο. ἢ ὅτι ὑπὸ τελῶν ἐφιλήθη, Διὸς, Ἀφροδίτης, κὴ Περσεφόνης τὸ ἄδη.

87 ΠΑΥ. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνθρωποι κὴ ἄπρα κωτίλλοισθε, ἤρεω πολυλογοῦσι. κωτίλλω γὸ λέγουσι τὸν χελιδόνα. τῦτο δέ φησι πὸς παρεπόμενον κὴ ἀναγκαῖον ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχία. διὸ κὴ ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς, ὡς τὰ κὴ μέρος τῶν ἐκφώνων ἀνερσυνώσας. εἶπε ὡσὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων.

88 ΠΛΑ. Ἤρεω Δωρίζοσι πάντα. τὸ γὸ πλατυάσθοισι, τοιῦτόν ἐσιν. οἱ γὸ Δωριεῖς πλατυσιμοῦσι τὰ α πλεονάζοντες. ἐκκναισεῶντι ὃ, ἀντὶ δ' ἀμαλέγουσιν.

91 ΚΟΡ. Κορινθίων γὸ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς κὴ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος ὃ κὴ ὁ Βελλεροφόντης.

92 ΠΕΛ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ μολιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη,
Πλὴν εἰός· οὐκ ἀλέγω μή μοι χενεὸν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινόα, μέλλῃ Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἀ τᾶ Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδός,
Ἄπις ἐς Σπέρχιν ἁλέμων ἠείρυσε
Φθεγξῆταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· μεμαθύπε᾽ ἤδη.
Δέσποιν' ἃ Γολγών τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίζουσ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τι Ἄδωνιν αὖτ' ἀενάου Ἀχέροντος
Μουνὶ δυωδεκάτῳ μαλακάποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδιμαι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί
Ἔρχοντ', πάντεσι βροτοῖσιν ἀεί τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ἀνδρὸς ἔφαν (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς ζῆλος ἀπισάξασα γυναικός·

92 ΠΕΛ. Ἀντὶ τοῦ τὰς Πελοποννησίας. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94 ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς γλίσιτ' ὦ Περσεφόνη ἄλλος ἡμῶν κύριος. μελιτῶδες γὰρ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν ὡς καὶ κόρην. ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τὴν Δήμητρα, μελίσσας λέγουσι.

97 ΑΠΟ. Μή μοι κενὸν τὸ μίτυον ἀπομήσῃς.

97 ΑΡΓ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὐτή· ἔνιοι μὲν Ἀργείας αὐτὴν φασιν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ καὶ ἑτέραν Σικυωνίαν.

100 ΓΟΛ. Γολγὼς πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Ἄδωνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101 ΕΡΥ. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥ. Διὰ τοῦτο δηλονότι, ὅτι οἱ ἱερεῖς τοῖς χρυσοῖς πείθουσι τὰς ἱερομένας.

103 ΜΗΝ. Τινὲς δὲ ἐξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107 ΒΕΡ. Βερενίκην λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπὶ τὸ ἦρ μαλακόν.

Τὴν ἢ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολιώτα
Ἀ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πομπῇσι καλῇς ἀλλαλλῇ Ἄδωνιν.
Παρὰ μὲν οἱ ὤρεια κεῖ) ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρηται,
Παρὰ δ' ἁπαλοὶ κῆποι, πεφυλαγμένοι ὀξαλὲι σχοίνῳ
Ἀργυρέοις· Συρίῳ ἢ μύρῳ χρύσει ἀλάβαστρα·
Εἰδατάῃ ὅσσα γυναῖκες ὅπι πλαθάνῃ ποιέον),
Ἄνδια μίσγουσαι λευκῷ πομφοῖ ἅμ' ἀλεύρῳ
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, πάντ' ὀπὶ τυρῷ ἐλαίῳ·
Παῖτ' αὐτῷ πετάλοισι καὶ ἕρπετα τἀδὲ πάρεστι.
Χλωραὶ ἢ σκιάδες μαλακῷ βεβόθυσαι ἀνήθῳ
Δέδμαθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑποπτερύγων) Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονίες ἐφεζόμενοι ὅπι δένδρων,
Πωτῶν), φερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου.
Ὢ ἔβενος, ὢ χρυσός, ὢ ἐλέφας λευκῷ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.

109 ΧΑΡ. Ἀντὶ ἢ, σὺ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆ Βερενίκης θυγάτηρ.

111 ΑΡ. Ἀρσινόη πᾶσι καλοῖς ἀπαλλῇ καὶ δεξιᾶται τὸν Ἄδωνιν. ἀπαλλῶ γὰρ οἱ ἀντὶ τοῦ α τρέπουσι μέλιν, καὶ ἢ παλαίουσι τὸ κοπιῶ. σημαίνῃ ἢ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ ἅμα κόπου παλαίω. ἢ ἀπὸ ἢ ἄπιον τὸ ὀρμῶ, καὶ ἢ ἄλλω τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνῃ τὸ αὔξω ἄγω.

112 ΟΣΑ. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα, ἐκλεπόμενα τῇ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδίας ὀπωρῶν. ἐώθασι γὰρ οἱ τοῖς Ἀδωνίοις, πυρὸς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι ἐκθέσεσιν, καὶ τὰς φυτοθήκας κήπους, Ἀδώνιδος ἐκθέσεις ὀνομάζουσι.

114 ΑΛΑ. Ἀλάβαστρα, σκεύη μύρων δεκτικά. πλαθάνας ἢ οὐ λέγουσι πλατύνουσι τὰς ἄρτους. ἄνθεα ἢ τὰ ἐπιπάσσεται τοῖς ἄρτοις. λίγα ἢ τὰ σήσαμα.

117 ΟΣ. Ἀντὶ ἢ, πλακοῦντες ἀφόρετοι.

119 ΧΛΩ. Ἀντὶ ἢ χλωραὶ σκιαὶ καὶ καλύπτουσαι ἀνήθων σωὸν αὐτῷ τῷ καρπῷ κεκαθελόμεναι γεγόνασιν.

120 ΚΩ. Τὰς καλύπτας φησὶν ὑπερπτέρους οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τὰ ἀηδόνων.

123 ΕΒΕ. Τῷ λοιπῷ κόσμησιν τῷ βασιλικῷ χαρακτῆρι.

124 ΑΙΕ. Ὡς πεποικιλμένων ἀστῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βαστάζοντων τὸν Γανυμήδη.

125 ΠΟΡ.

Πορφύρεοι ἢ πάπητες ἁπαλώτεροι ὕπνω
Ἀ Μίλατος ἐρᾷ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔρρω) κλίνα ὦ Ἀδωνιδι ὦ κἀμοὶ ἄλλα·
Ταὶ μὲν Κύπρις ἔχει, ταὶ δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκταχαιδεκέτης ἢ σύνεγγυς ἁβὰ χαμεύνας.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλημι, ἔπι οἱ τοῖ χείλεα πυρρά.
Νιῶ μὲν Κύπρις ἔχοισα ⟨W⟩ αὐτᾶς χαιρέτω ἁπάλα,
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαν ἐξῶ
Οἰσεῦμες πολὺ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι τηΐονται·
Λύσασαν ἢ κόμαν, καὶ ὅτι σφυρὰ κόλπον ἀνύσσαν,
Στήθεσι φαμυμμένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἔρπεις ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ αὖθάδες εἰς Ἀχέροντα,
Ἠμιθέων (ὡς φασὶ) μονώτατος. ὅτ' Ἀγαμέμνων
Τᾶτ' ἔπαθ', ὅτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμήνιος ἥρως,
Οὗθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἰκὰν παίδων,
Οὗθ' Πατροκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τεγίας ἐπανύχθων,
Οὗθ' οἱ ἔπι τηὐτερον Λαπίθαι καὶ Δρυοπαλίωνες,
Οὐ Πηλοπιάδαν τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νιῶ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσας.

125 ΠΟΡ. Ὡς μαλακῶν παπήτων ὑπερφαμμένων τῇ κλίνῃ τ Ἀφροδίτης. ἃς φησιν ὑπὸ τ Μιλήτου καὶ Σάμου βαθήσασθαι, μαλακωτέρους ὕπνους, ἀφ' ὧ παρ' αὐτοῖς ἐς κῶμον τὰ ἐρώμενα γίνεσθαι.

130 ΚΕΝ. Τὸ δ' Ἀδώνιδος δηλοῖ. ἐδέπω γὰρ κέκμηκεν τὰ ἤθεα ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

132 ΔΡΟ. Ἀντὶ δ' ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ⟨O⟩ ἐν τῇ γῇ.

133 ΟΙΣ. Ἐπιγὰρ τὼ ἁλίσκεσθαι ὑπὸ φέροντες τ Ἄδωνιν, ἐρίπλουν ἐπ' αὐτώ.

139 ΕΙΚ. Εἴκοσι παίδων. τὰ γὰρ ἀρτίως ἀριθμῷ ἀποκέχρηται. ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δ', συνεκκαιδεκαλέγει.

141 ΔΕΥ. Ἀντὶ δ' Δρυοπαλίδαι. ἀπὸ Δρυοπαλίων ⟨O⟩ Θεσσαλῶν, τούτων γὰρ ἐκπεπλεύσειν ὁ Δρυοπαλίων. ἢ οἱ Λοκροὶ Δρυοπαλίων γὰρ ἐν Κύθνῳ τ Λοκρείδ ⟨O⟩ ᾤκησεν.

143 ΙΛΑ. Ἀντὶ δ' ἱλάσθητι, καὶ ἀποκοπτῶ Δωρικῶς.

ΚΑΙ.

Καὶ νῦν ἰὼν θὴς Ἄϊδωνι, κὴ ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Περξινόα, ὃ χρῆμα σοφώτερον, ἀ Θήλεια
Ὀλβία· ὅσα ἴσαλι πάμολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀάερτος Διοκλείδας.
Χὠ πὴρ ὄξος ἄγαν· πεινᾷ γε μηδέποτ' ἔνθης.
Χαῖρε Ἄδωνι ἀγαπητὲ, κὴ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ιϛ'. Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στασιασθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀναρρηθῆναι. μὴ δὲ τῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν δὲ ἀληθὲς παρὰ τῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, ἀλλὰ τῦτο τὸ εἰδύλλιον τῦτο πεποίηκε, καὶ χαρίζεται αὐτῦ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ πέρι τῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει τι λόγον. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόντων. ὅτε δή τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὸ κιβώτιον. εὑρίσκετο δὲ τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες· καὶ ἔτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκαλεῖτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,
Εἰδύλλιον ιϛ'.

Ἀΐει τῦτο Διὸς κυδρὰς μέλος, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μοι, καὶ σοί, Ζεῦ καὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δ' ὄφρα τοί εἶδε, βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμεν.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὸν ναίουσι κατ' ἄστυ,
Ἠμιτέρας χάριτας πεύσας ἐπιδέξεται οἴκῳ
Ἀσασίως, ἢ αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
Αἱ δ' σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με παθάσθουσαι ὅτ' ἀληθέα εἶδον ἰοῦσαν·
Οἰκτραὶ δ' πάλιν κεῖσε ἐπὶ πυθμένι χαλκοῦ
Ψυχροῖς ἐν γενάτεσι χάρη μίμνουσι βαλοῦσαι·

5 ΗΜΕ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8 ΣΧΥ. Λοιδορῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκυνίον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ καὶ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.

9 ΑΛΛ. Ἤγουν ματαίαν ὀδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τῦ ἀλᾶ, τὸ πλανῶ.

Ἔνθ' αὖη σφίσιν ἔδρη, ἐπὰν ἀπεραπεῖν ἴκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς δ' εἰπόντα φιλάσει;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖαι ἀπολύσοντι νενίκηκεν δὲ καὶ ἔσσω κερδέων.
Πᾶς δ' ἔσσω κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσει ἀθρῆ
Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἴου ἀποτείλας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' οὐδὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γένυ, κνήμας·
Αὐτῷ μοι τί γλυκύ· θεοὶ πέμψουσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλον ἀκούσας; ἅλις πάντεσσιν Ὄμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ὧδε ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί γὰρ κέρδος ὁ μυελὸς ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὀπαδοί·
Ἀλλὰ δὸς μὲν ψυχᾷ, δὸς δὲ κρέ τινι δουπήσαι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' οὗ ἔρξαι πάσῃ, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ὀπιδώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκην κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ πανέσθω
Μᾶλλον ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλωσι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερούς τε σοφήτας·
Ὄφρα κε καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ὑπὲρ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
Ὥστέ τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δειλὸν ἐκ πατέρων πενίῃ ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ δὲ Ἀνθήιοι δόμοις ἐν δύακτος Ἀλθαία

18 ΑΠΩ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, πορρωτέρω ἢ κνήμη δύναται. τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων σωφρονεστέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω ὠδὴν σώζουσι ἡμῶν εἰσιν. συνήκαμεν δὲ ἡ παροιμία, ἐπὶ λεχθήσεται χωλοὺς ὑποδιαστελῆς. ἐδύναντο γὰρ ἄν τινες εἰπεῖν· πορρωτέρω κνήμη γένυος. εἰ δὲ μὴ ὑποδιαστελῆς οὐκ συνήκαμεν.

34 ΑΝ. Ἀντὶ δὲ ἄγαν πλούσιος.

Ἀρμαλιὰν ἔρμιλλον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ γὰρ Σκοπάδαισιν ἐλαιωόμβοι πολὺ σακὸν
Μόχθοι σὺν κεραοῖσιν ἐμοχήσαντο βόεσσι·
Μυελὰ δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδεδάασιν
Ποιμέσιν ἔκκειται μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' ὅ σφιν τὸν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺ δέξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν κεδίαν φυγὼν Ἀχέροντος·
Ἄμμασι γάρ, τὰ πολλὰ κὴ ὄλβια πάντα λιπόντες,
Δουλοῖς ἐν νεκύεσσι μακεδνὰς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
Βαρβίτου ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι δηρὸν ὀνομαστούς
Ὁπλοτέρους. πημὰς γὰρ κὴ ὠκέες ἔλαχον ἵπποι,
Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἴαθον ἀγώνων.
Τίς δ' αὖ Ἀρίσταν Λυκίων ποτέ, τίς κεμόεντα
Πελαμίδαν, ἢ δῆλον ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας πρεσβυτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσσῆα, ἑκατὸν πὴ εἰκάλι μῆλα λαθεῖν

ὡς τε πολλοῖς παρέχθη τροφῶν. ἀλλ' ἐδέν λώυσεν ὁ πλεῖστος αὐτῶν τοὺς τῶν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Ἀνήοχος γὰρ βασιλεὺς Συρίας. τὸ γὰρ Ἀλεύᾳ τὰ Σιμίᾳ πάντα ἀνέλετο Ἐφορίων. ὁ γὰρ Ἀνήοχος, Ἐχεκράτιδος καὶ Σύρου ἦος ἦν, ὡς φησι Σιμωνίδης.

35 ΠΕΝ. Θεόπομπός φησι τὰς δουλεύοντας τοῖς ἐλευθέροις, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θετταλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36 ΣΚΟ. Ἐκ τούτου πολὺν πλεῖστον δηλοῖ. οἱ γὰρ Σκοπάδαι, Κραννώνιοι τὸ γένος. Κραννὼν γὰρ πόλις Θετταλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κραννώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν ῥητόροις. Σκοπάδαι ἦν οἱ Θετταλοί.

39 ΚΡΕ. Κρεώνδας ἢ ὁ Σκόπας.

44 ΑΟΙ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρόσον σκεῖνος τοῖς περιφανέσι σὺν δόξοις ἀνδράσι τῶν Θετταλῶν, ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ ῥητόρας.

49 ΚΥΚ. Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος, τὸν ἀνηρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιάν ἐκ γενετῆς, ὡς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ δῆλον αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος ἀφὸ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ πωτῆς τὴν κλῆσιν ἔτυχεν.

Πολύζαις ἐπ' ἀοιδήσοις, αἴδαν τ' εἰς ἕκαστον ἐλθών
Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δίωγμὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἀὐ ὑφορβός
Εὔμαιος, καὶ βοσὶ Φιλοίλιος ἀμφ' ἀγελαίας
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε πολύπλαγκτος Λαέρτης·
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μουσᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα ὃ ζώοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοτε ἄλλοις.
Ἀλλ' ἴσος καὶ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀοιδῇ κύματα μέτρῳ,
Οἷον ἄνεμος χέρσονδε μετ' ἠλακάτας ἀλὸς ὤθει,
Ἢ ὕδατι νίζειν δολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον·
Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα πρήσσειν.
Χαιρέτω ὅσσις τοῖος· ἀμείλιχος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμή τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητι
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων εὐρέα νειὸν
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος εἶμι
Σοὶ μοίσας. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέουσιν ἀοιδᾶν,
Μουσάων ἀπάνευθε, Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὕτω μοῦσ' ἀγαθὴ ἔκαμε θεὸς ἀνθρώποισιν·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἐπὶ ζυγὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἵεται ὃς δ' ἀνὴρ ὅς ἐμοῦ κεχαρήσεται ἀοιδῇ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλῆος ὅσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠΐον Ἴλου.

71 ΟΥ. Οὕπω φησὶν ὁ πᾶς ὁλκὸς ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τὰς ἱερονίκας ἔθεν ἀγὼν, ἔτι ἕστηκε πολλοὶ νικηφόροι, ποικίλων χρείαν ἔχοντες. ὁκ γὰρ τῶν ἀντὶ τοῦ πολλοὶ ἕστηκε μεταφορᾶς δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸ τῆδε λέγει,

Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δυόντι
Οἰκεωτῆς Λιβύας ἄκρην σφυρὸν ἐρρίγασιν·
Ἤδη βαΐζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀθρόμυοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν.
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, πρωτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται ἱππείαν ὤμῳ σκεπάσασιν ἔθραν.
Αἰ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κύρη θ' ἁ σεμνὰ ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, πὰρ ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐλθοῦς κε ναύσιοι καὶ πέμψαι ἀνάλκαν
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀεθλοφόρους ἀπὸ πολλῶν·
Ἀστεά τε πρωτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο πεδαλθέας αἵ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις ἁπαλυνθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βλήχοιντο· βόες δ' ἀγληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκιπαῖον ὑπαυδιάοιεν οἰστόν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο πολὺ πρόσω, ἄνικα τέτριξ

76 ΦΟΙ. Τὰς Καρχηδονίαν οἰκεωτὰς φησι Φοίνικας. ἤτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες, ἄποικοι Τυρίων.

83 ΜΑ. Τῶν Δήμητραν λέγει καὶ τῶν Περσεφόνην ἐλληφέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84 ΛΥΣ. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, Λυσιμελείας λιμὴν ἐν Συρακούσαις.

85 ΝΑΣ. Τὰς Καρχηδονίας ἐκ τῆς Σικελίας.

86 ΣΑΡ. Διὰ τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνα πλοῦς ὁ κατὰ τὸν νῆσον Σαρδώ. ὁ καλεῖται Σαρδῶον.

93 ΣΚΙ. Ἐπιξενίου, ἢ παρὰ τὸ σκίπων, ἢ παρὰ τὸ κέφας πεποιηται. κνίψ γὰρ ζῶόν ἐστι βραδυκίνητον.

94 ΝΕΙ. Τουτέστιν, αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο εἰς τὸ ἄρουρον· τουτέστιν, ἀροτριῶντο. ΤΕΤ. Ἡνίκα ὁ τέτριξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὸ

Ποιμένας ἀνδρῶν πυφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ σὺν ἀκρεμόνεσσιν. ἀφάσσια δ' εἰς ὅπλ' ἀφάσσα
Λεπτὰ δρεξήσαντο, βοᾶς δ' ἔλυ μηδ' ὄνομ' εἶπε.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, ἢ ὅππη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὺς ἢ Διὸς φιλέουσι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὸν Ἀρέθοισαν
Ὑμνῆν σὺν λαοῖσι, καὶ ἀσχμηταὶ Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλφοι Χάριτες θεαί, αἳ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμι κεν· ἐς δ' ἂν καλεισθῶν
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰχθίμαν·
Καλλείψω δ' ὐδ' ὔμμε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἄρι εἴλιο.

τὸν μεσημβρίαν, τὰς ποιμένας φυλακτόμενον. ἐλάσαντες γὰρ ἔτοι ὑπὸ τὸν σκιὰν τὰ θρέμματα σὺν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τὰς τίτιγας. τὸ δὲ ἄφασσήσαντο, ἀντὶ τοῦ δυφλώσεσαν.

99 ΣΧΥ. Τὸ λεγόμενον Εὐξείνου.

100 ΑΣ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101 ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104 ΕΤΕ. Θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χαρίτας, ἀφ' οὗ τὸ Ἐτεοκλέα τὸ Κηφισοῦ ῥεῦμα τὸν ἀπὸ τοῦ Χαρίσιν οὐ Ὀρχομενῷ τῇ Μινυείῳ.

105 ΘΗ. Ἀπεχθόμενον ἢ αὐτὸν ἔφη τοῖς Θήβαις, ἀφ' ὅτε πεζυκληθὲν ἐπὶ Ὀρχίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. ἔτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἶλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως ὑπ' Ἡρακλῆς δουσμῷ τὰς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τὸν Ὀρχομενίους.

106 ΑΚΛ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλούμενος ἢ, μεθ' ἡμῶν ὦ Χάριτες καὶ τῶν μουσῶν, παρεσόμεθα θαῤῥῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ ιζ'. Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Αἰγυπτίᾳ δὲ κέχρηται ἐσθολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίυ καὶ Λάγυ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μουσάκτος, τὸν χρόνον καὶ Θεοκρίτυ ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσύτυ χρόνυ μεταξὺ διεστηκώς.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
Εἰδύλλιον ιζ'.

ΕΚ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων ὃν ἄεισον ἐπιχθονίων ἀοιδοί.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσος· ὁ γὰρ πρόφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες τοι πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ὑπισχάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμι. τίμιοι δ', καὶ ἀθανάτων γένος αὖτε.
Ἴδομ ἐς πολύδενδρον ὄρος ὑλήεντος ἐλθών,
Παπαΐνῃ παρέοντος ἀδῖνα πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,

ΕΧ. Ο' νῦς. πᾶν φησι ποίημα ὅταν χράφωμεν, ὑμνοῦμεν τὸν Δία ὡ πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαῖον μνημονεῦμεν ὡ ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ὡ τέλει τ ποιήματος.
9 ΙΔΑΝ. Ὡς πρὸς τὸν Ἴδομ τὸν πολύδενδρον ὑλοτόμον ἐλθὼν, ἔργον πολλὰ προσκέμενον σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· ὅτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρῶτον ὕμνον ἐκπάλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τ ἀπ' αὐτῶν δυνάσθαι ἰδεῖν πάντα.

14 ΠΤΟ.

Οἷσι θεοὶ ϖ ἀεὶσιν ἐτίμησάν βασιλῆων,
Ἐκ πατέρων. οἷος μὲν ἐὼν πλέσας μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐκραδάθητο
Βυλαὶν δὲ τὸν ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τίων καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται. τὸν δὲ αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάᾳ, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς ἀμολόμησας.
Ἀνδία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, τερεοῖο τετυγμένα δοξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχε ἁρμονίδησι,
Χαίρων ἡρώων τεθειώσιον ἡρωΐσιν·
Ὅππι σφέων Κρονίδας μνηέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δ' ἐκάλεσσαν, θεοὶ νέποδες γεραῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ τεκμήριος σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφοτέροισι δ' ἀριθμεῖται ἐς ἕκατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεχορημένος ἤδη
Νέκταρος αὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτρην,
Τῷ δὲ σιδάρεον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβολάδην θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβης

14 ΠΤΟ. Τὸν Πτολεμαῖον τὸν Λαγοῦ φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύηται.

16 ΤΗ. Τὸν Σωτῆρα φησὶ Πτολεμαῖον τὸν Λαγοῦ, καθὸ ἐξεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23 ΧΑΙ. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐργόνων ἑοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀπτεινὰ δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ἀμφοῖν, ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ὑπωλένιον δὲ τὸν ὑπὸ μασχάλην φασίν.

34 ΒΕΡ.

Ὅπλα κ᾽ αὐτὸν ἀγεῖσι γλυφίταν Διὸς υἱόν.
Οἷα δ᾽ ἐν πινυταῖσι τετεύχαται Βερενίκα
Ἑρπε θηλυτέρης, ὄφρος μέγα γάνυμβρόισι·
Τῆς μὲν Κύπρηγεν ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, ὄππω πινὰ φάμτι ἀδεῖν τόσον ἀδὲ γυναῖκα
Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἑῷ ἐφίλασεν ἀκοίτᾳ·
Ἦ μαὶ ἀντεφίλητο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέρῃσιν ὀπιτρέπῃ οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεύσης.
Ἀνόρου δ᾽ γυναικὸς ἐπ᾽ ἀνοτείῳ νόος αἰέν·
Ῥηίδιαι δ᾽ γυναῖ, τέκνα δ᾽ ὄποτ᾽ ἐοικότα πατεῖ.
Καλῇ ἀεὶ θύοισα θεαίων πότνι᾽ Ἀφροδίτα,
Σοὶ τιμὰ μεμέλητο· σέθεν δ᾽ ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐῴδης Ἀχαιΐδα πολύτονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ᾽ ὅτι νᾶμα κατεῖδεν
Κυάνεον, ἢ συγχὶν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Εἰς ναὸν κατέθηκας, ἐᾶς δ᾽ ἀπεδάσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ᾽ ἤπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακοὺς μὲν ἐρώτας

34 ΒΕΡ. Βερενίκλων λέγῃ τὸν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη δὲ ταῖς σώφροσι γυναιξὶν ὑπῆλθε λίαν.

36 ΚΥ. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸ κάλλος ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν ἐπαφροδίτην ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41 ΘΑΡ. Ζῶν μὲν ἔτι ὁ Σωτὴρ, ἐκοινοποιήσατο τῷ Φιλαδέλφῳ τὸν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐκάλουντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγοὺς, ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος, ὃς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. ἐκ δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλαδέλφον, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46 ΣΟΙ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

50 ΕΑΣ. Ἀπιμελήσω· τὰς σὰς τιμὰς ἀπίνειμας αὐτῇ.

52 ΚΟΥ.

Περσπνείᾳ, κούφας ᾗ δίδοι ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία χαιόφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντίσαι Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ σε δ' ἀίγμηται Πτολεμαῖε
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀείζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀπίαλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐοῦσα,
Δεξαμένα πρὸς μητρός, ὅτε πρῶτον ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαι ἐδώασσο λυσίζωνοι,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἣ δέ οἱ ὀμφήεσσα πρίσατο, καὶ δὴ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μογῶν. ὁ δ', πατρὶ ἐοικώς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔλυτο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῦσα·
Φᾶ δ', καταπομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν,
Οὖλε κῶρε γλυκίων· ποίης δέ με πάσσον ὅσσην περ
Δῆλον ἐλίμασεν καναμπύκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δ' μιᾷ πρηῒ Τέλοπος καταθεῖο κολώναι,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγύς ἐοῦσιν,

52 ΚΟΥ. Τοῦτο δ' ποιεῖ φησιν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανατίσασα αὐτὸν, τῶ δωμάτων καὶ ἱερῶν ἐκοινώνησεν.

53 ΑΡ. Ἀργείαν εἶπε τὸν δι' Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, κληθεῖσαν ἐξ Ἄργους ἴσως, Ἀδράστου θυγατέρα. ἴσως δ' ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεία κεκλημένη.

54 ΚΑΛ. Καλυδωνίου φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἐκεῖθεν.

58 ΚΟ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος, ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐχρονίθη ὑπὸ Βερενίκης.

61 ΑΝ. Ἡ γὰρ Βερενίκη, θυγατὴρ Ἀντιγόνης τοῦ Κασσάνδρου δὲ Ἀντιπάτρου ἀδελφῆς ἐπιγαμηθέντος τῷ ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Δωρέων σύνοδον, καὶ τῷ αὐτόθι δρομάδι πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68 ΤΡΙ. Τέλοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὀνομάζεται τοῦ Κνίδου.

69 ΔΩ. Ἡ τῶν Δωρέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἀλυσος, Κάμιρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωρέων ἀγὼν ἐν Τελόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ, Δώριος ὁ ἀγών, ὡς Ἀριστείδης φησί.

Ἶσον ϗ Ῥ῾ώδαιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὡς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τεὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρηΐωνι μέλητα
Αἰδοίᾳ βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος οἷ κε φιλάσειε
Γενσύμβολον ταπεφῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,
Πολλᾶς ϗ κραταιὸς γαίης, πολλᾶς ϗ θαλάσσης.
Μυείαι ἄπειροί τε, ϗ ἔνθεα μυεῖα φώτων
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ὅπις τόσα φύει ὅσα ϑαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νῆλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐ δὲ τις ἄστεα τόσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαόντων.
Τρεῖς μυρίοι πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδόμωνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες πειναῖς ὑπὸ μυριάδεσι,
Δοιαὶ ϗ πεντάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἑνδεκάδες τρεῖς.
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μιν Φοινίκης ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κραγνῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι ϗ ἀιχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε φιλοπολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεὶ οἱ νῆες ἄρειραι
Πόντον ὑπὲρ πλώουσι· θαλάσσαι ϗ πᾶσα ϗ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κραδάουσι δυάσσονται Πτολεμαίῳ.

τὸ ϗ Τέλεσσαν, ἀκροτήριον τῆς Κνίδου, σεσῶσθαι τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σεδόσιος Τελέστην τὸν Ἀθαντον, ὡς ἐν τοῖς μίμοις βασιλεύς.
ὡδεῖ Κνίδου Γάσσον φησίν. 81 ΟΥ. Ὁ μὲν γὰρ πᾶσιν αἱ πόλεις,
70 ΡΗ. Νῆσος ἔτων λεγομένη, τριακοσιάδες, τεσσαρακοντάδες, τριάκοντα δὲ καὶ ἐννέα φασὶ τὰς Ῥόδους εἶναι τρεῖς.

105 ΚΤΕ.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μυρμαίροντι στεναχιζόμενοι ἀσφαραγεῶντι.
Ὅλβῳ μὲ πάντας καταβεβρίθῃ βασιλῆας
Τόσσοι ἐπ' ἀμφὶ ἕκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πρώτῳ. λαοὶ δ' ἔργα περιτέλλουσιν ἑκηλοι.
Οὐ γάρ πως δήιων πολυκήτεα Νῆλον ἐπεμβαὶς,
Πεζὸς ὑπ' ἀλλοτρίαισι βοαὶ ἐτάραττο κώμαις·
Οὐ δέ πως αἰγιαλόνδε θοὰς ἐξάλατο ναῦς,
Θωρηχθεὶς ὅτι βυσσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος αὐτὴρ πλατέεσσιν ἐείδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ὑπερφίαλος δόρυ πάλλων·
Ὧν ἔπι παῖχυ μέλῃ πατρωΐα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ τά γ' ἁρμόζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀργυρέοις γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλῆθος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλά πολλὸν μὲν ἔχουσι θεῶν ἐεικυίαι οἶκοι,
Αἰεὶ ἀπρόχμιδοι, στυγέουσι δ' ἀλλοισιν γεραίρειν·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηνται βασιλεῦσι,
Πολλὸν γε πολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερεὺς κατ' ἀγῶνας
Ἶσχεται ὑπερφίαλος λιγυερὴν ἀναμέλψαι ἀοιδὴν,
Ὧν οὐ δωτίνας ἀπαξίονα ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδουσι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί γὰρ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη

105 ΚΤΕ. Καρπᾶται ἀφόβως τὰ μεταλλεύοντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

107 ΜΥΡ. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν

Ὀλίῳ, ἢ κλέος ἐστὶν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο δ' Ἀτρείδαισι μόνῳ· τὰ δ' ἄμμια πάντα
Ὅσσα μέγαν Πελάμοιο δόμον κλείσαντο ἐλόντες,
Ἀεί πᾳ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοιρῶος ὅδε πρεσβυτέρων τοκέων ἔπι θερμὰ κονίᾳ,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν σκιρτεῦντα ἴχνη.
Μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ πρεσβηλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πρώτοισιν ὑπερχθονίοισιν ἀνάγκαις.
Πολλὰ δ' ἁμαλθέντα βοῶν ὑπὸ μυελὰ καλὰ
Μασὶ πρεπλομένοισιν, ἐρεθιζομένων ὑπὸ βωμῷ,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς δ' ὄλις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ πρεπέμεν ἀγαθῷ,
Ἐκ θυμοῦ τέρψασα καὶ ἡσύχιον τε πόσιν τε.
Ὣς δὲ καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκεθ' Ἑρμείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
Ἐν δὲ λέχος κόρυνσιν ἰαύειν Διὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύρῳ, ἔπι πρόθυρα Γελοῦς.
Χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσομένοις. ἀρετὰν γε μὲν οὐκ Διὸς αἰτεῖ.

121 ΜΟΥ. Οὗτος ὁ μῦθος τὸ σκῆπτρον φανέντων καὶ ὠφθὲν μικρῷ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναὸς ἔκλισεν.

128 ΑΥ. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐθρύλησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην. ἐπιβουλεύσασαν δὲ τούτων ἀρχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύντην καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἀκτὴν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κόπτον, ἢ εἰς τόπον τὸ Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ, τοὺς ἐκ τοῦ πρότερος Ἀρσινόης γενηθέντας παῖδας. ἡ δὲ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ΕΛΕ-

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Εἰδύλλιον ιή'.

Ἐν ποκ' ἄεθλα Σπάρτᾳ, ξανθῷ ἐλιχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμας ὑάκινθον ἔχουσαι,
Πρόσθε νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα παῖ σεμνᾶς πόλιος, μέγα κῆμα Λακαινᾶν,
Ἀΐνικα Τυνδάρεω κατεκλάσατο παῖ ἀγαπαστὰν
Μνασήσας Ἑλένᾳ ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι
Ποσσὶ σεσιπλέκτοις, σεῖε δ' ἴαχε δῶρα ὑμεναίῳ.
Οὔπω δὴ σεφίζα καταδράθες ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγρώατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολλὼ πὶν ἔπινες, ὅτ' εἰς θύνδα κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὰν χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρίων τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σεὼ παισὶ φιλοστόργῳ σεθὲ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺ ὄρθρον. ἐπεὶ χὴ ἔνδυ, χὴ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἓξ ἔτος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γαμβρέ, ἀγαθός τις ἐπέπαρεν ἐρχομόφ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὤλλοι ἀριστέες, ὡς σὺ σάφα.
Μοιρῶς σὲ ἀμιθέοις Κρηΐδαν Διὰ πανθερὲν ἔξῆς.
Ζηνός τοι θυγάτηρ ἐσσὶ τὰν μίαν ὤχθω χλαῖναι,
Οἷα Ἀχαϊάδων γᾶραν πατεῖ ὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκνοις', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰ πᾶσαι σεσομαλίκες, ἧς δρόμος ὠυτός,

Χρισα-

Χειταιθάμις δὸ δρισὶ πρὸ Εὐρώταο λοετροῖς;
Τετρόικις ἐξήκοντα κόραι, ἥλικες νεολαῖαι
Ταῖ ὑδ' ἀν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀ'ὼς αὐτέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χιόνος ἀνέντος·
Ὧδε χὠ χρυσέα Ἑλένα διέφαινετ' ἐν ἡμῖν,
Πιέρη, μεγάλη. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρμασι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε χὠ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔ τέ τις ἐν ταλάρῳ πεπύσεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐπὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἧτειον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἐτάμε σκαλεόντων.
Οὐ μὰν ὐ κιθαρεὺν τις ὑπίσταται ὧδε κρεσσῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείσασα χὠ ὀρυσέρνον Ἀπόλλω,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πότνιας ἐπ' ὄμμασιν ἵμερος ἕπται.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦμες ἐς ἁφύσια φύλλα
Ἐρρυῦμες, ζεφάοις δρεπόμεθα ἁδὺ πνέοντας·
Πολλὰ τεῦ ὦ Ἑλένα μεμναμένα, ὡς γλαθόωσαι
Ἄρνες γλαμυρὸν ὄϊος μαστὸν ποθέουσαι·
Πεζᾶταί τοι ζέφυροι λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθησόμεθ' ἐς πλατάνιστον·
Πεζᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεθα, ταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γραψάμενος (ὡς παιὼν τις
Ἀγνοίᾳ) δώσει, Σέθεν μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Χαίροις

Χαίρεις ὦ νύμφα, χαίρεις βὐπέν θερε γαμβρέ.
Λατὼ μὴ δοίη Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίην, Κύπρις ϑ' ἠδὲ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλήλων· Ζεὺς ϑ' Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ βὐπατρείδαν εἰς βὐπατρείδας πάλιν ἔϑη.
Εὖδετ' ἐς ἀλλήλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθε ϑ' ὡς ἐγὼ μὴ νῦ λάθητε.
Νβύμθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα τρῶτος ἀοιδὸς
Ἐξ βὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν βὔτιχα δειρώ.
Ὑμὰν ὦ ὑμθάγε γάμῳ ὅπᾳ ϕῶ δε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,
Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπαν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντρασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλβώμενον. ἄκρα ϑ' χερῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπέτυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, κὴ χέρ' ἐφύσα·
Καὶ πὰν γᾶν ἐπάταξε, κὴ ἄλατο. τᾷδ' Ἀφροδίτᾳ
Δῶξεν πὰν ὀδυνῶν, κὴ μέμφετο ὅττιγε τυτθὸν
Θηρίον ἐστὶ μέλισσα, κὴ ἀλίκα τραύματα ποιῇ.
Καὶ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δὴ σὺ κἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Κὼ τυτθὸς μὲν ἔῃς, πὰ ϑ' τραύματα ἀλίκα ποιεῖς;

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κ'.

Εωΐκα μ' ἐγέλαξε, θέλων τά μὶν ἀδὺ φιλῆσαι·
Καί μ' ὑπιχερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο.
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι πάλαι; ὑ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀτυκά χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύγε μυκύσῃς ὃ καλὸν σόμα, μηδ' ὑνείρεις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τυφερὸν λαλέεις, ὡς κωπίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν ὃ γλύφον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίτην.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ὑγιὶ μέλαιναι·
Καί κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολυνῇς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τεὶς εἰς ἑὸν ἔπλυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε στωμυλὸς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίζοισα, κὴ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καί πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλυώτερ', καί τι σεσαρὸς
Καί σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καί χροὰ φοινίχθη ὑπὸ τὠλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χἀ μὶ ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν
Οἵπερ με ⓦ χαλέοντα κακὰ μώμησαθ' ἑταῖρα.
Ποιμθῆες εἴπατέ μοι ὃ κρήγυον· ὑ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ὀξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτυξε;
Καί γὰ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδὺ πι κάλλος
Ὡς χιονὸς πολὺ φρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπιώδη·

Χαῖται

Χαῖται δ' οἷα σέλινα τοῖς κεφαλοῖσι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μιαίναις·
Ὄμματα μοι δὴ ἄρ' ἦεν χαριέστερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα τᾶς παντᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων γὰρ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἰὼ σύριγξ μελίσδω,
Κἰὼ αὐλῷ λαλέω, κἰὼ δώναξι, κἰὼ πλαγαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φωλὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δὴ ἀφυκάμι' οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε· κ' ὕποτ' ἀκούᾳ
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἀγκέσι πόρτιν ἐλαυνῷ·
Οὐκ ἔγω δὴ ὅτι Κύπρις ἐπ' αἰὲν μυρία βάτα,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων ἦ τίς ἰὼ; ὁ βωκόλος; ὅντε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὀλύμπω ἦ μολεῖσα
Λάτμιον αἰ ναίπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παῖδ' ἐκάθιδε.
Καὶ τὸ Ῥέα κλαίᾳς ⓦ βωκόλον· οὐχὶ ἦ καὶ τὸ
Ὦ Κρονίδα δοκὲ παῖδα βοηλάτην αὐτὸς ἐπλάσθης;
Εὐώνακα δὲ μόνα ⓦ βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀ Κυβέλας κρέατων καὶ Κύπριδος, ἄτε Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι ⓦ ἀδέα μήτε κατ' ἄκρυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μοίρᾳ δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

Εἰδύλλιον κα'.

Ἁπενία Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρᾳ·
Αὐτὰ ϖ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰ βῦδειν
Ἀνδράσιν ἐργαλίναισι καὶ καὶ παρέχοντι μέλιμναι.
Καὶν ὀλίγον νυκτὸς τις ὑπολαύσῃσι ϖ ὕπνου,
Αἰφνίδιον ϕορυβοῦσιν ἐφισάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκτῇς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ ϖ φυλλίνῳ. ἐγρύθη δ' αὐτοῖν
Κῆτο τὰ τᾶν χερσὶν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τὠγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαί, κύρτοι, ϑ' ὑπ' ἀκτὰν λαβύεινθοι,
Μήεινθοι, κώας τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βεβαχύς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' ὐ χύτρᾳ εἶχ', ὐ κιστᾷ· πάντα ϖθεῖσα
Πανὺτ' ἐδίκᾳ τιμὰς ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ κεῖτο, πολλᾷ ϑ' ἅμ' αὐτιῷ
Θλιβόμενος καὶ λύσσαν ἐπεφέρετο ϖεδόθεν ἅλμαν.
Οὔπω ϖ μέσσατον δρόμον ἐλύετο ἅρμα σελήνας,
Τὰς δ' ἁλιέας ἤγαγε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεδον ᾠδάν.
α. Ψιθύριζε φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκεν

Τῶ

Τῶ θέρεος μινύθη, ὅτε τἄμαλα μακεδὰ φέρῃ Ζεύς·
Ἤδη μοι ἐστὶ δὸν ὀνείρατα, κὠδέπω ἀώς. (ἔχοντι.
Μὴ λαθόμιν; Οἱ δ' ἔρημα; χρόνον δ' αἱ νύκτες
Β. Ἀσφαλίων, μέμφῃ δὲ καλὸν θέρος. ὠγὸ κραιὸς
Αὐτομάτως πρέα ϝοὶ δρόμον· ἀλλά ϝοι ὕπνον
Ἀ φερντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιῇ ἶν.
α. Ἦρ, ἔμαθες κεἰνᾳ ποκ' εὐπνία; χρηστὰ γὸ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὼμῷ φλυάσματος ἦμιν ἀμοιρεῖν·
Ὡς ἐγὰ τὰν ἄγραν, τὼνείρατα πάντα μεμίζεν.
Οὐ γὸ νικαξῇ κἠ ϝοὸν. ἔστ' ἄεισος
Ἐστὶν ὀνειρεικείας, ὁ διδάσκαλός ὄστι πρᾷ ὦ νᾶς.
Ἄλλως ἐγὰ χολὰ ὄστι. τί γὸ ποιῇ δὺ ἔχοι ἶς
Κείμινος ἐν φύλλοις πολὺ κύμαλι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμινος ἐν ῥάμνῳ; Ὃ ἰὸ λύχνιον ἐν ταρυταιείῳ·
Φλυὰ γὸ αἰὲν ἄγρα τόσ' ἔχῃ. β. Λέγε μοι ποτὲ
Ὄψι, πάντα τεῷ ἰὸ λέγων μιλύσιον ἑταίρῳ. (νυκτὸς
α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν αἰγιαλίοισι πόροισιν,
(Οὐκ ἰῶ μὰ πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῶντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμινος ἰὸ δόκθιον
Ἰχθύας, ἐκ κολάμων ἰὸ πλάτιον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶ πταφερῶν ὠρέξατο. ἐγὰ γὸ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἀρπᾶς μαντεύεται ἰχθύα κἠγών.
Χὠ μὸ τἀγκίστρῳ ποτεφύετο, ἐγὰ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τᾶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμινος, ὡς κιὼδαλον βέβεγν ἀγῶνα,

Πῶς

Πῶς μ' ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέρησιν σιδαύλοις.
Εἶθ' ὑπομιμάσκων τὸ τραῦματος, ἆρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξη χαλεπῶς. καὶ ὁ φύγοντος ἔπινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν ⟨W⟩ ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Πάντᾳ ᾧ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δ' δεῖμα
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
Ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
Ἤρεμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τωὐγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος ταὐγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ ⟨W⟩ μ' πιστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ' ὑκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγεος πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μόλις βᾶτι γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με καὶ ξήνηρε· τὺ δ' ὦ ξένε λοιπὸν ἔρδε
Τὠμὸν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ ⟨W⟩ ἐπόμοσα ταρβῶν.
β. Καὶ σύ γε μὴ πέρασης· ὑκ ὤμοσας· ὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ ὗρες· ἴσαν δ' ψεύδεσιν ὄμμες.
Εἰ δ' ὕπνος, ὐ κινώσων τὺ τὰ χρεῖα ταῦτα μαθοῦσα·
Ἐλπὶς τὸν ὕπνων ζατεῖ ⟨W⟩ σάρκινον ἰχθύν· [σεις,
Μὴ σὺ θαύμης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟ-

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ ἀγλαὸν Διὸς υἱὸν,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πυξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ὑπὲρ ζυγὸν ἄντα μέσοις βοέοισιν ἰμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τρὶς τὸν ἀρσενα τέκνα
Κύρης Θεσταίδος, Λακεδαιμονίους δυ' ἀδελφεούς,
Ἀνδρῶν πωτῆρας ὑπὲρ ξυρὸν ἤδη ἐόντων,
Ἵππων δ' αἱματόεντα παρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Νεῶν δ' αὖ δυσίοντα καὶ ὑγρανὸν ὄξυνόοντα
Ἄτρα βιαζόμενα, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ γὰρ, σφέων κατὰ θυμὸν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρῴρηθεν, ἢ ὀπίσσω θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλην ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δὲ ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρωθεν· κρέμαται δ' ἐπὶ σφὼ ἴσιον ἅρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλαδέντα· πολὺς δὲ ὄξυ ὑγρανὸν ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παφλάζει δὲ βύρσα θαλάσσα,
Κοπτομένη πνοιῇς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζῃς.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δὲ ἀπολήγοντ' ἄῤῥεμοι, λιπαροὶ δ' ἅλαδε νῆες
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δ' διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὀϊόντων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα.

Ὦ ἄμφω Διὸς υἷες ἐπουράνιοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἵππες, ἀθάνατοι, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κἄσπερος ἢ πρωΐα τοῦ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν·
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα θεῖον ἀείσω.
Ἦ μὲν ἄρα πρὸς πόντον ἀπὸ πτέρυγας εἰς ἓν ξυνιοῦσαι
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βόσπορος εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κὴ κλίμακος ἀμφοτέρωθεν ἔκ
Τοίχων αἰδρεῖς ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκδύντες δ' ὅπι πρῶα βαθὺ, καὶ ἐπὶ ἰῶμον ἀκτὴν
Εὐάσθ' ἑστήκειστο, πυρειά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάτθορ δὴ αὐλόπωλος ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκεν, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Πρωτίστω δ' ὃ γε πρῶθι θυμῷ ἄγριον ὕλιεν,
Εὗρεν ἀένναον κρήνην ὑπὸ λιαυγέι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηρέϊτῳ· αἱ δ' ἐπὶ ἔεργον
Ἄλλαι χρυσάμπυξ ἠδὲ ἀργύρῳ ἠδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δ' πεφύκεσαν ἀγχόθι πρῶται,
Λεῦκή τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' ὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ὀπιπρύσκει δρόσος.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέρπλος ἐπήμυνος ἐπιάσκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληροῖσι πεπαλασμένος ἄλκα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πλαγώεια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷά κολοσσός·
Ἐν δ' ἀμφὶς χερσοῖσι βεβαλόσιν ἄκρεσιν ὤμων

Ἔγκα-

Ἐ'σαζε, ἦντε πέτροι ὀλοίτροχοι, ὕστε κυλίνδων
Χμαῤῥὰς ποταμὸς μεγάλας ἐκλέξετ' ὀίνας.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο ἑῷ κύνεος ἠώρειτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων,
Τὸν ποτὲ τὸν Νεμέηθεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης
ϖ. Χαῖρε ξεῖνε, ὅστ' ἐσσί· τίνες βέλτεροί εἰν ὅδε χῶρος;
α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὀπωπά;
ϖ. Θαρσεῖ μήτ' ἀδίκους, μήτ' ὀξὺ δικόων φάτι λυσσ-
α. Θαρσέω κοὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεαι τόδ' ἐοικεν. [σειν.
ϖ. Ἄγριος εἶ, ϖρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑποφρίπης.
α. Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ὀπιδαίνω.
ϖ. Ἔλθοις, εἰ ξείνων γε τυχών, πάλιν οἶκαδ' ἰκέσθαι.
α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τάτ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐνὶ μοίρᾳ.
ϖ. Δαιμόνι, ἦ ἄν τοι γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀϋσθήσει χείλεα τέρσει.
ϖ. Ἄργυρος, ἢ ἴς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
α. Εἶς εἰ χεῖρας ἄφρον, σιαγόνιος δ' ὑδρὶ καθαιρὲς
Πυγμάχος, ἢ ἐν ποσὶ θείων σκέλος· ἄμμαξα δ' ὀρθὴ
Πυξ ἀκατεπάμων, σφετέρης μὴ φείδετο τέχνης.
ϖ. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας ἐμοὺς στωρείσω ἱμάντας;
α. Εἶμι ὁρᾷς. ὑπὸ γούνις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
ϖ. Ἦ ἐν ἀέθλων ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηλήσομθ' ἄμφω;
α. Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
ϖ. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιόσδε κυδοιμός.
α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γυμνὸ μὲν, οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσάμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, ἢ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοίλον.
Οἱ ὃ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν ἀπείρασιν ἐκαρτύναντο βοείας
Χέρας, ἢ ῥεῖα μακρὰς ἕλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον συνάγην, φόνον ἀλλήλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος χεῖ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρὶν μέγαν ἄνδρα πρὸ ἤλυθες ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἀπὸ Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο ῥίπτων
Χερσὶ πιτυσκόμενος· τὸ δ' ἄκρῃ τύψε γλύφον
Τυνδαρίδης βαπτῆντος. ὀλίγῃ δ' ἔπλεον ἢ πρίν,
Σιὼ δ' μάχῃ ἐλίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκώς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαὼτιον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
Ἥρωες κεφαλῇν Πολυδεύκεα θαρσυνέεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ὀπιθίσας δαμάσσῃ
Χώρῳ ἐνὶ ξεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος υἱῆι.
Ἦλοι οὗ' ἔνθα ἢ ἔνθα πρὸς ἀλλήλους Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρῃσιν ἄμυνεν ἀμοιβαδίς· ἔχετο δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δ' πληγῆς μεθύων· ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀειρῆες χαράδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε.
Ὅ μ-

Ὄμμαζα δ' οἰδήσαντος ἀπειρείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐπάρξειν, ἐτώσια χερσὶ προδικεῖν
Πρώτιστον· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐσίδοντο,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Πλὼν δ' ἀπέπυρε μέτωπον ἐς ὀξέον. αὐτὰρ ὁ πλαγείς,
Γὼλιος ὣς φύλλοισι τεθαλόσιν ἄξετανύθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον κρατεροῖς θείοντες ἰμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς ξηρὸς τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέα πλαγὰς
Πρὸ στυφέλιζε πρόσωπον ἀτίετος Πολυδεύκης.
Σαρκὶ δ' ἁμὲ ἱδρῶτι συνίζανον ὄμματα μεγάλου
Αἰψ' ὀλίγης γένετ' αὐδῆς· ὁ δ' αἰὲν μαίνετο γυῖα
Ἀτρόμητος φορέεσκε πόδα, καὶ χερσὶν ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων τινὰ φήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλῃς σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἦ τοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαμὴν μὲν σκαιοῖο Πολυδεύκεος ἔλλαβε χειρί,
Δοχμὸς ἀπὸ σφυρόλης κλιθείς· ἑτέρᾳ δ' ὑπὸ βαγ-
Δεξιτερῆς ἰθὺς ἔσχεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γόνυ. [νων,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' οὐ γὰρ ὑπεξήνεθε κεφαλῇ· στιβαρῇ δ' ἄρα χειρὶ
Πλῆξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὠμῷ
Ἐκ δ' ἔχυθη μέλαν αἷμα διὼς κεστροφόροιο γανώντες.
Λαμπὴ δ' ὀφθαλμὸς τύφε, ψυχὴ δ' ἀναβήσετο ὀδόντες.

Αἰεὶ σ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλύετο πρόσωπον,
Μέχρι σιωπηθείσα πρηΐα· πᾶς δ' ὅπι γαῖαν
Κρύπτ' ἀλλοφρονέων, κ' αἰέρρεθε, νύκτες ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ ξανάπου φρένα δῆεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατερῶν περ, ἀπαύδαλον ἔνδον ἔρεξας
Ὦ πύκτα Πολυδεύκες· ὄμοσαι δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Οὐ πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἐπ' ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καί σὺ μὰν ὔμμιν σαί μοι ἄναξ· σὲ γὰρ Κάστορ ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

ALTERA PARS HUJUS IDYLLII.

Τὼ μὲν ἁρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Εὐσυμβώλοις ἐδίωκον ἀδελφεώ, ᾧ Ἄφαρος,
Γαμβρὼ μνηστήρε, Λυγκεὺς καὶ ὀξυτέρηδας Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένω Ἄφαρος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κείνοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέφην ὑπ' ὀξὺ κόρυθος μέγ' ἀύσας,
Δαιμόνιοι τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ὅπι νύμφας
Ἀλλοτρίας καλέσασθε, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδοσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ πρεσβυτέρῃσι· ἁμῖν γάμος ὧδε καὶ ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ' ἤ κ' ἔμολον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,

Βυσὶ

Βυσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτείοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα πρεπτέα θαάδε, γάμοι δ' ἐκλέθατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔφαν, καὶ ὑ πολύμυθος ἐὼν περ·
Οὐχ ὕτω φίλοι ἄνδρες ἀειςήεσσιν ἔοικε
Μνᾶς δύφρ' ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλαί τοι Σπάρτα, πολλαὶ δ' ἱππήλατος Ἄλις,
Ἀρκαδίαι τ' ὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πολίεθρα,
Μεσσήνα τε καὶ Ἄργος, ἄπασαί τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ἐπὶ σφετέροισι τρέφονται
Μυελίαι, ὕτε φυῆς ὑπερθυμέες ὕτε νόοιο·
Τάων θυμὸς ὔμμιν ὀπυίην ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθερὸι εἶναι·
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι μάκεσσι κρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ δῶθεν ἄπωθεν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τῦτον μὴ ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῶϊν δ' ἄλλον ὑπιφερίζωμεν πάντες.
Ἴσχεν τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὴν ὤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχθιστ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ὐκ ἔπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπιθέες. Ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον πόθεῖ, αἵματι δ' ὄρνὴ
Νῆχος ἀναρρήξασθαι ὁμοίϊον ἔνθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπειχθομένους ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, σχησόμεθ' Ἄρηϊ,

Ὁπλοίερω γεγαῶτε. χρὴ δῦσι ὃ μὴ πολὺ πῆχος
Ἀμετέρῃσι λείπωιθ᾽ ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς ἀτὰρ ὤλλοι πάντας ὑφαιρέοισι ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσοισι δὲ κοῦραι
Τάς δ᾽ ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀμαρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ᾽ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἔθεντο,
Τοὶ δ᾽ ἐς μέσσα θοῶς φέρεσκον· ὁ δ᾽ εἰς μέσσοι ἦλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρχαρέην ἔγχος ὑπ᾽ ἀσπίδος ἀντυγα θοάταν.
Ὡς δ᾽ αὖτως Κάστωρ ἐπαΐξατο δουρατὸς ἁρμαῖς
Καρχαρέῃς· ἀμφοῖν δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν θοάπτα πτυσσόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ που τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, παρὲς τινὰ δηλήσασθαι,
Δῦρ᾽ ἐάγη, σακέεσσιν ἐπὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ᾽ ἄορ᾽ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αἰνὸν
Τεύχον ἐπ᾽ ἀλλάλοισι· μάχης δ᾽ ὑπὲκ γένετ᾽ ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ᾽ ἔτυξεν ἀκοντισθὲν ὄμμασι Λυγκεύς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ᾽ ὅσον λόφον ἵκετ᾽ ἀκωκή.
Τὸν μὲν ἄκοντ᾽ ἐκόλουσεν ὅπη σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ· ὁ δ᾽, πλαγεὶς ξίφος ἐκβαλεν· αἶψα δ᾽ ὀπύγην
Ὥρμασθη πολὺ σῶμα πατεῖς, τόθι καρχαρέης Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ

Τωνδα-

Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλὸν· ἦκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχυνεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νεκυκὼς
Λυκχὺς, καὶ δὴ ἄεσα οἱ βλεφάρων βαρὺς ὕπνος ἐδαμάθη
Οὐ μὰν τόδε τ' ἄλλον ἐφ' ἑσπέρῃ εἶδε παιζων (ὕπνος.
Παίδων Λαοκόωντα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε σάλαγα Ἀφαρητίδα ἐξανέχουσα
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλὼν σφετέρῳσι φοινᾶ·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερὼν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὴν
Μαρμάρου, αὐτὸν ὃ φλεγέῳ στυφέλιξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐθέλω ἐλαφρῶς.
Αὐτοί τε κρατέοντες, καὶ οὐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέρῃς κλέος ὕμνοις
Ἐσσὶν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πᾶσι ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήιοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῶδας ἄνακλες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πελάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον αὐτῆς·
Ὑμῖν αὖ κἀγὼ λιγυρὸν μελίγημα μυσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων ὃ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑ-

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ;

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτος ἀπ' Ἰωνίης ἦεκτ' ἐφάνθη,
Ταὶ μορφαὶ ἀγαθῶ, ⓦ ὤ πόποι οὐκ ἐθ' ὁμοίω.
Μίσει ⓦ φιλέοντα, καὶ ὐδὲ ἓν ἄμερον εἶχε,
Κοὐκ ἦδη ⓦ Ἔρωτα τίς ἰὼ θεός, ἠλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πολλὰ γὰν μύθοισι καὶ ἐν παραπαίδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν ἀπαμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὀάτων λιπαρὸν σέλας, ὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, ὐχὶ φίλημα ὃ κουφίζον ⓦ ἔρωτα.
Οἷα γὰ θὴρ ὑλαῖος ἐπασπίθοισι κυναγός,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ ⓦ βέβλον· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ὀὐάτχθω·
Τᾷ γὰ γελᾷ ὃ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῖτε δ' ἀπ' ὄργως,
Γνῶθι τᾶς ὀργᾶς παρεικείμβρος. ἀλλὰ καὶ ὕπνος
Ἦν καλός· ὃς ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἰὼν εἶχε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαγε πολὺ φυγοῖσι μεγάθεσις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. ὕπο δ' ὀὐενείκατο φωνάν·
Ἄιξιε παῖ καὶ φυγέ, κακὰς ὀὐάθρεμμα λεαίνας,
Λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀιάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, ⓦ ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔλεγόν σε
Κῶρε θέλω λυπεῖν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

Ἔνθα

Ἔνθα τύ μοι κἀκείνας, ὅπῃ λόγος ἥμιν ἀζαρπής·
Ξανθοὶ τοῖσιν ἐρῶσι θ' φαρμακοι, ἔνθα θ' λαθος.
Ἀλλά γ' ἰὼ ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χθλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὸς σθέναω ⟨W⟩ ἐμὸν πόθον. ἀρὰ γ' χαίρειν
Τοῖσι τοῖς πρεσβυτέροις ὑποβάλλομαι. οἶδα θ' μέλλον.
Καὶ θ' ῥόδον καλόν ἐστι, γ' ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ θ' ἴον καλὸν ἐστιν ὃν αἶρει, τ' ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν θ' κρίνον ἐστί· μαραίνεται αἶψα πίπτῃ.
Ἀ γ' χιὼν, λευκά, τ' πήγεται ἀΐκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι θ' παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἢν ξὺ χαρὸς ἐχθρὸς ὀπαδεῖ γ' τύ φιλάοτις,
Αἶψα πὰν κραδίαν ὑπερθύμους, ἀλμυρὰ κλαύσατις.
Ἀλλά τύ παῖ κἀν τῶδε πειρύζαιον ἀδύ μ' ῥέξον·
Ὅππως ὅτεμ ἐξεληῶν ἠρτημένον ἐν πρεσβυτέροισι
Τοῖσι τοῖσιν ἴδῃς, ⟨W⟩ πλάμονα μή με πρόεσθαι·
Σβᾶσ' γ', ἁ βραχὺ κλαῦσον· ὑπαυτίσας γ' θ' δάκρυ,
Λῦσον τᾶς ὀφρύος με· γ' ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, γ' κρύψον με· θ' σ' αὖ πυματον με φίλασον.
Κἀν νεκρῷ χάεσσα τὰ σὰ χείλεα μή με φοβαθῇς·
Οἱ δυνάμαν ζῶν, εἴγε διαλλάξας με φιλάοτις.
Χὤμα δέ μοι κείλεσιν, ὃ μὲν κρύψ ⟨W⟩ ἔρωτα·
Κἀν ὑπίκῃ, τόδε μοι τεῖς ἐπαΰσσει, Ὦ φίλε κῆσα·
Ἢν δέ γε λῇς, γ' τῶτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψαι γ' τόδε γράμμα, τὸ σοὶ σίγησι χαράξω,
Τῶτον Ἔρως ἔκλεινεν, ὀδοιπόρε· μὴ προδόσῃς,
Ἀλλά τᾶς τόδε λέξον, Ἀπιώτα εἶχεν ἑταῖρον.

Ω δ'

Ὣς δ' εἰπών, λίθον εἷλεν ἐρεσσάμενος δ' ὅπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων ὑδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπερ ἀτ' αὐτῷ
Τὼ λεπτὰ χροιῆδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε παχήλῳ·
Τὼ ἕδρᾳ δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδός, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, ἐς ⟨W⟩ νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐς ἰδίας ἠρτημένον· ἠδ' ἐτυλίχθη
Τὼ ψυχᾷ, ὑ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ὅπὶ νεκρῷ
Εἵματα παντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐπ' ἄβλου
Γυμνατῶν, ⟨C⟩ τῆλε φίλων ἐπεμάρετο λυγρῶν.
Καὶ ποτὶ ⟨W⟩ θεὸν ἰὼν ⟨W⟩ ὕβρεισε· λαϊνέας δὲ
Ἵσατ' ἀπὸ κροκίδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο κὴ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παγδὸς δ' ἐπειάχετο φωνά·
Χαίρετε νῦ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες ἀίσσως· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΩΣ,

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶις
Ἀλκμήνα, χὴ νυκλὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρους λούσασα χὴ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείῳ κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀποσκύλευσι πεσόντος·
Ἁ πομφόλυξ ὃ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν χὴ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμά ψυχά, δὺ' ἀδελφεώ, δύσσα τέκνα·
Ὄλβιοι βὐναίζοισθε, χὴ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὡς φαμένα δίναισε σάκος μεγα· τὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἅμος ὃ τρέφεν μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος·
Ὠείωνα κατ' αὐλάν, ὁ δ' ἀμφαγέ μέγαν ὤμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέας φείωνίσας ἐκ τοῦ ἀσπίδαισι δράκοντας
Ὧρσεν ὅπι πλατὺ ὕδωρ, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ὀξειλυθέντε ὅπι χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐλίσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν ὃ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπασκε, βαρὺ δ' ἐξέπνυον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ὀξέγερτο (Διὸς νοέοντος ἄπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

Ἦ ῥι οἷ' ὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ φρεὶ δυέγω
Κοίλου ὑπ' σαῖχεος, ϗ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης. ὅλαν ὑ ποσὶν διβάκπσι χλαῖνάν,
Φθυγέμᾶν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐσμυλίος εἶχετο χερσὶν
Ἡρακλέης ἀμφω ὑ βαρὺ ἐεδήσατο δεσμῷ,
Δεξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκ)
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ ϗ θεοὶ ἐχθαίρουσιν.
Τῶ δ' αὖτε ἀπείρησιν ἐλισσέσθων ποδὶ παῖδε
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ πρόφρων αἰὲν ἀδάκρυν.
Ἀψ ὑ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκαίνας.
Δεσμὸν δυάλυκτον πειρώμενοι ἔκλυσιν ὠρῆν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, ϗ ἐπέρρετο ποδοῖν,
Ἵκατο δ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰ δέος ἴσχει ὁκνηρόν·
Ἴσα, μηδὲ πόδεσσι θοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ αἴθες παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀύτει;
Οὐ νοέᾳς ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι
Πλήτες ἀειφεγγέες, καθαρὸς ἀτερ ἠερόεντος;
Ἔστι τί μοι κῆδος νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετ' ξίφος, ὄρρ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω ποὶ παστάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἦλθε δ' ὁμῶς ὠρυγᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος,
Κυφίζων ἑτέρᾳ κολεόν, μέγα λωΐτιον ἔργον.
Ἀμφιτρύων δ' ἄρα πᾶσας ἐπλήσθη πάλιν ὀρφνης.
Δυσχερὲς δὴ τοῦτ' ἄϋσεν ὕπνου βαρυὼ ἐκφυσῶντας,
Οἵστε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες

Δμῶες

Δμῶες ἐμοί, σιδαρέῃς ᾗ θυεσῖν αἰακόφατ' ὀχῆας·
Αἴρατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτει.
Οἱ δ' αἶψα σπερχθέντο λύγκοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐπλήσθη ᾗ δόμος ἀστυδόνος ἑκάστου.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδόν τ' ὀπιδίτριον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀταρβείῃ παλάμῃσιν ἔχοντα
Συμπλήδην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἕρπε δεδιγμένος· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωφοσύνῃ γηθήσας ᾗ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑῦ θαλάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνη μὲν ἔπειτα πολὺ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξυνὸν ἰοὶ δείοις ἀκεσφόρον Ἰφικλῆι·
Ἀμφιτρύων ᾗ ἄλλον ὑπ' ἀμνείῃ θέτο χλαίνῃ
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
Ὄρνιθες τρίτον ἦρι ἔγεγον ὄρθρον ἀείδον,
Τροιζῆνα τόκα μαῖαν, ἀληθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνην καλέσασα, χρέος καὶ ἔλεξε νεοχμόν,
Καί νιν ἐπωκείεσθαι ὅπως πλέεσκε ἕμιγεν
Ἡνιόχῃ· Μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι ποτηρὶ,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. καὶ ὡς τόδε ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατ' ἀκλωστῆρος ἐπείγῃ,
Μαῖα Εὐρυδίκη, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγε βασίλεια· ὁ δ' αὖτ' ἀμείβετο ποιμὴν
Θαρσύνων ἀεικοίκεα γυῖα, Περσηΐδην ἄμμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ἔατων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν ποτὶ γουνάσιν ἅμα

Χθεὶ καταστρέψουσι, ἀκρέατοισι ἀείδοισαν
Ἀλκμιλίδαν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσχε Ἀργείαισι.
Τοῖος μὴν ὅδε μέλλει ἐς ὕστερον ἄστρα φέρεσθαι
Ἀμβαίνει, τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ καὶ θεῖα πάντα καὶ ἀέρες ἦσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἴκῳ
Μόχθους· ἦνται δ' πάντα πυρὶ Τραχίνιος ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τάδ' ἐπῶσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος Διαδηλήσασθαι.
Εἶσαι δὴ τῦτ' ἄμμι ὀπιπεύοντα νεβρὸν ἐν ὕλᾳ
Καρχαρόδων, σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλά γιὼ πῦρ μὴ τοι ὑπὸ σποδῷ βύτινον ἔστω,
Καίτυμα δ' ἀσταλάθω ξύλ' ἑτοιμάσαιτ', ἢ παλιύρω,
Ἢ βάτα, ἢ αὐέρμῳ δεδοιημένον αὖον ἀχερδον·
Καὶ γὰ τόσσ' ἀχρίμπην ὅτι χίζηισι δρακόντε
Νυκλὶ μέσᾳ, ὅκα τᾶδα κομίζῳ τὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦει δ', συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τᾶς,
Ῥίψατο δ' ἐς μάλα πᾶσαν ὑπὸ ποταμοῖο φέρουσα,
Ῥωγάδας ἐς πίτυας, ὑπὸ θέλον ἀφ' ἃ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δ' πυρώσατο δῶμα θυείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ὑπερράνδην ἐστεμμένον ἁλλαβὲς ὕδωρ·
Ζιὸς δ' ὑπερβάλλοντι καθυπέρτερον ἄστεα χεῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφαντίνου ὤχετο δίφρου
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν σφετέροισι.

Ἦρα-

Ἡρακλέης δ' ἐτὸ μαζοῖ, νέον φυζὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐντρέφετ', Ἀργείᾳ κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν πάντα παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μεγεθοῦς ἀγχυπόρης ἥρως·
Τόξον δ' ἐκτανύσαι καὶ ὀπίσσοπον εἰς οἰστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλας ἀφετὸς ἀρωγάς.
Αὐτὰρ ἀοιδὴν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὕστατα δ' ἀπὸ σκηνέων ἐθροιζρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλήλοις σφάλλοντι παλαίσμασιν, ἠδὲ πυκτοὶ
Δῆοι ἐν ἱμάντεσιν, ἄ, τ' εἰς γαῖαν πεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φαιοπῆϊ καὶ ἁλτὴν λιάσατον
Θαρσαλέως τις ἔμιμνεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι
Τοῖον ὀπισκώιον βλωσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασκε ὑφ' ἅρμασι, καὶ πρὶν ἀῦσαι
Ἀσφοδέως κάμπτοντα ἔχῳ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων οἱ παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θεῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄρμασιν ἐν ἱπποδότῳ καμπτῆλιά· καὶ οἱ ἀναγκὶς
Δίφρου ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χερὸνῳ διέλυσαν ἱμάντες.
Δουρὶ δὲ πρόσθολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασκε, ξιφέων τ' ἀνέχεσκε ἀμυχμούς.
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχην τ' ἀναμετρήσασκε
Δυσμενέων ὀπίονα, καὶ ἱππῆας κελεῦσαι,

Κάστωρ

Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθών,
Ὀππόκα κλᾶρον ἄπαντα κὴ οἰκόπεδον μέγα Τυνδὺς
Ναῖε, πρὶν Ἀβρήσοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστωρ δ' ὔπνος ὁμοῖος ἐν ἀμπυκέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔἴκτο, πεὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότατα.
Ὣδε μὲν Ἠερόκλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐὰ δ' ἦς ὦ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον ἄντᾳ·
Δοῦπον ὄν, κρέα τ' ὠμά, κὴ ἐν χανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον δοῦρα κρεόντας.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τωνὸν ἀϊθὺ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ἐπὶ ἔννυτο κνήμας.

* * *

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα αὐλίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

Εἰδύλλιον κε'.

Λέπτ ἡ ἀρχή.

* * * * *

Τὸν δ᾽ ὁ γέρων προσέφη βοῶν ὀπιθοκόλος αἰπὺ,
Παυσανίμυος ἔργον τὸ οἱ μὴ χερσὶν ἔκειτο·
Ἐκ τοι ξύλε προφρων μυθήσομαι ὅσσ᾽ ἐρεείνῃς,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὸν ὄπιν εἰνοδίοιο.
Τὸν γὰ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κατὰ κῶλα,
Εἴ κεν ὁδοῦ ξανθὸν αἰνήσηται τις ὁδίτην.
Ποίμνας μὲν βασιλῆος ἐΰτειχες Αὐγείαο,
Οὐ πᾶσας βόσκοντας ἴσας βόσιν, ἀλλ᾽ ἕνα χῶρον·
Ἀλλ᾽ αἰεὶ μετὰ τοῖσιν ἐπ᾽ ὀχθῃς ἀμφ᾽ Ἐλισσῶντος,
Αἱ μὲν ἱερὴν Ἠλιόιο πρὸς ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ᾽ ὅτι Βυτιναίῃ πολυβότρυος αἰὲν ἀκοῦαι.
Χωρὶς δὲ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι πρὶν ἐμπλήθουσι πύρ ἔμπης.
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μείων αἰὲν μέγα πῶϋς· ἐπεὶ μυρίπνοα πολλῷ
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοί τε ἰαμεναί τε

Εἰς

Εἰς ἅλις, ἢ ῥα βόεσσι μόγος κεραΐσιν ἀέξει.
Αὐλὶς δ' σφισιν ἥδε τεῆς ὑπιδέξια χέρσος
Φαίνεται ὧ μάλα πᾶσα περίρρυτος ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνη ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰι πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγρελέλαος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἄγνον, ξεῖνε, τεμενοτάτοιο θυοῖο·
Εὐθὺς δ' σταθμοὶ σεσημήκεες ἀγελιώτας
Δέδρμωθ', οἱ βασιλῆϊ πολυὶ καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐδυκέως, τειπόλοις ἀσφαλὲς ἐν νεοῖσιν
Ἐλθὸν ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐρεῦσι μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς λιῶδες ἰκνεῖσθαι, ἑκὼν θέρεος ὧρον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', εὔφρονος Αὐγείαο,
Πυρφόρεσι τε γύαι, καὶ ἀλαοὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι σεῦ ἐξαπάλης πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα σεσάμῳ ἦμαρ,
Ἢ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἕπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλά σὺ περ μοι ἔνισπε, (τὸ τοι καὶ κέρδιον αὖτως)
Ἑσπε) ὃς πόθεν ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἦέ τοι Αὐγείαο ἢ καὶ δμώων τινὰ κεῖνον
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμι· ἐπεὶ νύ σέ γε φημὶ κακῶν ὄζον
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ὑπωρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετ' ἀνθρώποισιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,

Ναὶ

Ναὶ γέρον Αὐγείλω ἐθέλοιμί κεν ἄρχος ἔπειῶν
Εἰσιδέειν· τῷ γάρ με ἓ ἤγαγλε σὺν ἀδὲ χρεώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἀρ' κεῖ ἄστυ μολὴν ἅμα οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, ἅμα τε κείνησι θέμιστας,
Δμώων δή πινα τῶνδε σύ μοι φέροισι πεμπτεύσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος ἀμφιμνήτης,
Ὧ κε τὸ μὸν κ' εἴποιμι, τὸ δ' οὐ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλα δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ὑπιδρύεα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων ὦ ξεῖνε φέριδη λιτὸς οὐδὲ ἰκάνεις.
Ὡς τοι πρῶ ὁ θέλεις αὖτα χρέος ἐκτελέσαι.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίη Φυλῆος ἀγαυῶ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος ἣ οἱ ἠείθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὡς που καὶ βασιλῆσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα τοί μιν· ἐγὼ δέ τοι ἠγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἅπαντα.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χλεπτλῆχθαι τε κεριώλω,
Ὅ ποθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Αὐτὰρ δ' ὀκνῳ πολὺ κείλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ ὑπ' κτ' κακιὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεποὶ δ' ἑτέρου νόον ἐξερέεσθαι.
Τὰς ἓ κιόνες πρόσθοντας ἀπόπροθεν αὐτὰρ ὁ ὁπτεν.

Ἀμφότερόν τ', ὀδμή τε χροὸς, δύω τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτυωνιάδη Ἡρακλεῖ· ὦ ὦ γέρβιτα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, τοιαυτονί γ' ἑτέρωθεν.
Τὼς μὲν ὄγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὄσσον ἀείρων,
Φυγέμεν ἀφ' ὀπίσω δειδίσσετο. τηνὸ δ' ἀοιδὴ
Ἠπειλᾷ μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμῷ·
Χαίρων δ' ἐν φρεσὶν ἦσιν ὅθ' οἰωνὸν αὖλιν ἔριωτο
Αὐτῷ γ' ὑπ' ἀρείτος. ἔπος δ' ὄγε τοῖον ἔφαθεν,
Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄεθλον
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ὀπιμηθής.
Εἰ οἱ κὴ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ὥστε χερὶ χαλεπαινέμεν, ὥστε κὴ ὄχνεῖ,
Οὐκ ἂν τοι θηρῶν ὃς ἐδήλεσεν ὧδε πολλούς·
Νῦν δ' ὑλίω ζάκοτόν τε κὴ ἀρρῖγες ἠνθεν αὔτως.
Ἦ ῥα, κὴ ἐσυμβλώσω ποτὶ ταῦλιον ἶζον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα πολὺ ζόφον ἔτραπεν ἵπποις,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πῖονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης δυόμενα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνοντ', ὥστε νέφη ὑδατόεντα
Οἵ τ' ἐν ὀρεινῷ εἰσὶν ἐλαινόμενα τοιοῦτόν τε
Ἠὲ νότοιο βίη ἠὲ Θρηικὸς βορέαο·
Τῶν πολύ τ' ἄπις ἀριθμὸς ἐν ἤερι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνεσις· τόσα γάρ τε μετ' ἀνθρώποισι κυλίνδει
Ἴς δυέρυ, τὰ δέ τ' ἄλλα κηρύσσει αὖθις ἐπ' ἄλλοις.

Τόσσ'

Τόσσ' αἰεὶ μεθέπιαθε βοῶν ὀπὶ βυκόλι ἥδη·
Πᾶν δ' ἄρ' ἐπεπλήθη πεδίον, πᾶσαι δ' ἐκέλυθοι,
Λιπάρδος ἐρχομένης· ἐρέοντο δ' ποίονες ἀγελαὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δ' βοῶν ῥεῖα πλήθησαν
Εἰλιπόδων· ὀΐες δ' κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
Ἔνθα μιν ὕλις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἰσέκε ποιμὴν βασὶν ἀμὴρ ἐκατομβοίου ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλὸν πέδιλ' ἀείρετο, ποδαρκέα δ' ἐγχος ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ἐκ μητέρος ἧκε
Πρέμνων λιαρὸν πέπλωτο δ' παχὺ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχε, ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσηγε ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ὅπὶ πάντας ἰὼν ἤνδανε βουκόλος,
Ἠϊόνας οἱ κλειτύων κομιδῇ ἐπέθεντο νομῆες.
Σεῦ δ' ὑός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὠκυτέκεω βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγα ὄλκον.
Ἔνθα κε ἀρρήκτοιν περ ἔχων ἐν ἤθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, κε δρηγόμενος ἀγελαίης,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τέγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. ὃ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς λαὸν ἐνὸς τοσσῖον ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολυρρήνων πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ὡς παιδὶ πόλ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελε Διὶ παμπρέπτῳ βοτὰ πάντα

Ἐς τέλος· ἤ μ' ἦλθέ τις ἐπήλυθε νῦσος ἐκείνοις
Βυκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθείρυσι νομήων.
Αἰεὶ ἢ πλέονες κερασαὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοιθ' μᾶλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοθόκοι τ' ἦσαν θεριώσια θηλυθόκοι τε.
Ταῖς ἢ τεσσαράκοντα ταῦροι σπερμάριθ' ὑπεχώρουν,
Κνήμαρχοί θ' ἕλικές τε· δεκάδες τε μὲ ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ὀπιθήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βυκολέοντο,
Ἱεροὶ Ἡγίου χρυσῶ δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἄργησαί· πᾶσιν ἢ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἵ ῥ' ἀλιμαπέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ὑπὸ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ θεσπιόαντο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοᾶν ἕνεκ' ἀγελαίων,
Πρῶτοι τοίγε μάχιμοι ἐς χρόα ἦσαν ὁρμωῖ.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λιτανεύοντε θεσπεσίῳ.
Τῶν μέν τε θεσφέρεσκε βίηφί τε ῥῶ αὐτεῖ φῶ,
Ἦ δ' ὑαροπλίη Φαέθων μέγας· οὐ ῥα βοτῆρες
Ἀΐσσει πάντες ἔϊσκον, ὅθ' οὐδένα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀείζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χειμῶνος ποτὶ πλευρὰ κάρη τιταρόν τε μέτωπον.
Τῷ μὲ ἄρ' ἄξε θεσπίστης ἐδράξατο χερὶ παχείῃ
Στηθῶν ἄφαρ κέρεος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ὑπὸ γαίης
Κλάσε

Κλῆτε βαρὺ περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσω,
Ὦμῳ ὀπιθείσας· ὁ δέ οἱ ὀπὶ νῶτα πανυθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βεβαιότατος ὀρθὸς ἀείρει.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, ὑός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ὀπὶ βυσὶ κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτετυκνιάδαο βίλῳ πεπερημένον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄντυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πῖονας ἀγρούς,
Εἰσιέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅτι πεφύτευτο κελεύθου,
Λευκῷλιθοι καρπαλίμοισι τέλεον ποσὶν ἐξανύουσιν.
Ἦ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τεταίνυτο,
Οὔτι λίην ἀρίστημος ἐὼν ὕλῃ χλωρῇ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα πεπότητο Διὸς θέων ὑψίσιος
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἔθεν μετόπιαθεν ἐόντα,
Ἦκα πεδακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡς σεῖ περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἤλυθε γὰρ ποτὲ τεῖχος ὑπὲρ Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Εἰνάλιος Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο κῆρ ἐν πλεόνεσσιν Ἑταῖρων,
Οὐδέ τιν' Ἀρτείων τις ἔθεν πρεσβύτερος ὄλεσσε
Θηείον, ἀμνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγριώπην,
Κοίλῃ αὐλῇ ἔνθα Διὸς Νεμέοιο πρὸ ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀπεχέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὖθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὡς κῆνος ἀγόρευε· γόος δέ μιν εἷλε φάσκειν

(Εἰ

(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) οὐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε πλήθυσαι Αἰγιαλῆων
Ἢ σέ. δέρμα γὰ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύῃ
Χφρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτῃ.
Εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνώω κἠμὸν θυμόν,
Ἤρως; εἰτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί)
Εἰ σύγ' ὀκφὸς ὃν ἄμμιν ἀκηδιόντεσσιν ἔφπεν
Οὖξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅππως ὅλεσσε τόδε θηρίον αὐτὸς ἑπέφνες,
Ὅππως τ' εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὰ γὰρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἰμερόων ἰδέειν· ἐπεὶ ἢ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ κε θαυμάζεσκεν ἀκουόντεσσι τόδε μῦθον·
Οἱ δέ νυ κε ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ὧδέ ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοις χαριζόμενον πρέσβεσσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξήρπασε χειρὸς ἀλήτου
Φυλεύς, ὄφρα κιόντι ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηίτερον Φαληρόν κλυον Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, δὸς μή ὁ, τίς με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς δὲ μάλα ῥεῖα κἠθμένῳ ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέξομί κε τῶνδε πιθέσθαι,
Ὅππως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λιλίσσεαι ἀκοῦσαι)
Νέσσφιν γ' ἣ ὅτεν ἦλθε· σὺ δ' οὐ πολέων περ ἐόντων
Ἀρτείων ὀάριν κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.

Οἷον

Οἷον δὴ ἀξανάπαν πὶ ἐΐσκομεν αἰδράσι πῆμα
Ἰρῶν μιωίσαντα Φορηνήεσιν ἐφῆναι.
Παῖδα γὰρ Πισῆας ὑπικλύζων ποταμὸς ὡς,
Λίς ἄμολον κεραΐζε· μάλισα ὃ Βερμιναίους,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲ ἐμοὶ ωεφάτισα τελῆν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κλῆναι δέ μι ἐφίετο θηείον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλῶν, κοίλιόν τε φαρέτρην,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι ὃ βάκτρον
Εὐπαγές, αὐζάφλοιον, ἐπηρεφέος κολίνοιο,
Εὗμετρον· ὃ μὲ αὖθις ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σιὼ πυκινῆσιν ὁλοφρερὲς ἔασασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ⓦ χῶρον ὅπῃ λὶς ἦεν ἰκανον,
Δὴ τότε τόξον ἐλῶν, ϛρεπτῇ ἐωέλασα κορώνῃ
Νευρῇσιν, ωρὶ δ' ἰὸν ἐχέσονον εἴῆαρ ἔβησα.
Παίτη δὴ ἴατε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κῆνον ἰδέαϛ.
Ἦμαϛος ἰῶ ὃ μεσηγύ, κὴ ὐδὴ ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φερασθῆναι δυνάμην, ὐδὴ ὠρυθμοῖο πυθέαϛ·
Οὐ δέ μεν ὀὐδεφάτων ὓς ἔην ὅτι βυσὶ κὴ ἔργοις
Φαινόμενος ωασείμοιο δὴ αὖλακος, ἔνθ' ἐεσίμην·
Ἀλλὰ κὺ ϛαθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκασον.
Οὐ μὴν ωεὶν πόδας ἦεν, ὄρος ωανύφυλλον ἐρεμνῶν,
Ωεὶν ἰδέϑαι, ἀλκῆς τε μεϛαωίκα ωφρονέοντα.
Ἦϊσι ὁ μὲ σπερχνὰ ωερδείῃος ἔσιχεν εἰς ἰῶ,
Βεβρωχὼς κρεῶν τε κὴ αἵματος· ἀμφὶ ὃ χαίτας
Αὐχμη-

Αὐγμηρὰς πεπάλαχθε φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τ' ὀλώσῃ ὃ πρὶν λιχμᾶτο γλύκιον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θαμινοῖσιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἀΐσσοντα ἰόεντος ἀκιδεροὶ εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· ὀ γὰρ πρὶν βέλος ἁμὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκρυόεν, χλωρὴν δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε πρὸς ἠΐ.
Αὐτὰρ ὁ κεῖθι δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς οὐκ ἐπάφρει
Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμπρευσὺς δὲ χαλὼν ὑπέδεξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προθέλλον,
Ἀγχαλόων ὅτι μοι πελὶν ἐπώσιος ἔκφυγε χαρά.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον ζητέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρη·
Ἀμφὶ δὲ οἱ νέατον βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὖτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον; ἀσύμφονος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε προσιγλιωώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὼ δὲ πρὸ ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ πλησθείς, πυρσαὶ δ' ἔφλεξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γλύφε νῶτα τόξον,
Παίτοθεν εἰλυθέντος ἐπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύ.
Ὡς δ' ὅταν ἁρμαλόπηγος ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐλινεὸν ὠκεανόιο,
Θάλλας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τὸ μὲν ἔπειτ' ἐκ χηρὸν ἔφυγε τηλύφλοιος ἐλινὸς

Καμ-

Καμπόμβυος, τηλοῦ ἰὼν μὴ πήδησιν ὑφ' ὁρμῆ·
Ὡς ἐτ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρέος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χερὶ παρεχόμενος, ἢ ἀτ' ὤμων δίπλακα λώπιν
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· ἐξὸ δ' ἄιδηλα τετυγὼς ἔαξα
Αὐτῷ ὑπὸ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πεῖν ἐμὶ ἰχέσθαι,
Γαῖαν ὀδὼν ἐν γαίῃ· ἢ ὑπὸ βριμερῆς ποσὶν ἔσχε,
Νωσάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ἔσκε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ στειφθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲ ἐγὼν ὀδυσσάμενος πρηνέα γναμπτοῖσι βαρείαις
Νωσάμβυος, πρὶν αἶψα τινὰ θέμεν ἀμπνυσιώων,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο περὶ ἰνίον ἤλασα πεφνὰς,
Ῥῖψας τόξον ἔραζε πολυῤῥαπὲς ὀντε φαρέτρῃ.
Ἧγον δ' ἑλκηθμοῖς, σιδαρέας σὺν χερὶ χεῖρας ἐρείσας
Ἐξοπίθεν, μὴ θῆρες ἀποδρύψῃ ὀὐγέα σεῖο.
Πρὸς δ' ὕδατι πλήσιον πόδας τερεοῦς ὑπίεζον
Οὐραίους ὑπιδὰς· πλευρῇσί τε μὴρ' ἐφύλασσον,
Μέλεις οἱ ἐξεπάυσατο βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπυστον ψυχὸν ὀλοώτατον ἔλλαβεν ἄδης.
Καὶ τότε δὴ βύθιον ὄπως λασιαύχενα βύσσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μυδέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὶ ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τὶς ὑπὸ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι

Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναζίζειν οὐχεαι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδυεσα, καὶ ἀμφεθέμεθα μηέεσιν,
Ἔρκος ἐναλίῳ παμεσίχροος ὄφρά μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέης ἦρξε θεὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάσης μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

Εἰδύλλιον κε'.

Ἰνὼ, κ' Αὐτονόα, καὶ μαλθακόπεπλος Ἀγαυά,
Τρὶς θιάσως ἐς ὄρος τρὶς ἄγαγον αὐτὰ ἑοῖσαι·
Καὶ μὴ ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώνισα, καὶ ἀσφόδελον ἢ νάρθηκας,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς τρὶς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐναέα Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ νίσας πεπονημένα χερσὶν ἐλοῖσαι,
Εὐθάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ὑπὲ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαξ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρᾳ Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἀπὸ πάντ' ἐθεώρᾳ,
Σχῖνον ἐς ἀκραίαν καταδύς, ὑπαὶ χόρτον ἔρνος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
Σιὼ δ' ἐπάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ὑπιοῦσα· τὰ δ' οὐκ ὀρόωντι βέβαλοι.
Μάνετο μὲν τ' αὐτὰ, μένοντο δ' ἀρ' ὐθὺ καὶ ἄλλαι·
Πενθεὺς μὲν φοβέῳ πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,

Πέ-

Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐὼ ἰγνὺ αἰειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔφπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῦσα,
Ὅσσον περ τοχάδος τρέφει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἐρρῆξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λαὶξ ὅπι γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς οὗτος.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ θεῖα κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Εἰς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ Πενθῆα, φέρουσαι.
Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπειθήσειε Διονύσῳ
Φρονέοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τοῦδ' ἐμόγησεν,
Εἰπὲ δ' ὀναίτης, ἢ καὶ δεκάπτω βποβαίοι.
Αὐτὸς δ' ὐαγέομι, καὶ ὐαγέεσσιν ἀέδομαι.
Ἐκ Διὸς ἀγλόχω πιμπλὺ ἔχω αἰετὸς ὣς.
Εὐσεβέων παύεται τὰ λαῖα, δυσεβέων δ' ὄ.
Χαίρει μὲ Διόνυσος, ὃν ὁ Δεκαεπὼς νιφόεντι
Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ὑπερωιὶδα θήκατο λύσας·
Χαίρει δ' ὐφδὴς Σεμέλᾳ, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
Καδμεῖαι, πολλοῖς μεμιγμέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀειπόλους Διονύσου,
Οὐκ ὑπερμενέουν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ,

Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

Τὸν πιτυὸν Ἐλένᾳ Παῖς ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἐμὶ ἦσθ' Ἑλένα ὦ βωκόλον ὅστις φιλεῦσα.
κ. Μὴ καυχῶ σατυείσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγεισιν.
δ. Ἐστὶ κὴ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
κ. Τὸ στόμα μὺ πλυνῶ, κὴ ἀποπύω τὸ φίλαμα.
δ. Πλυνῇς χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
κ. Καλὸν σοι δαμάλας φιλέην, τὸν ἄζυγα κώρᾳν.
δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε πορεύσεται, ὡς ὄναρ, ἦλθεν.
κ. Ἀ ςαφυλὶς ςαφίς ὅστις, κὴ ὐ ῥόδον αὖον ὀλίσθει.
δ. Δεῦρ' ἰὼ πὰς κολίνους, ἵνα σοὶ πινά μῆλον ὀΐνω.
κ. Οὐκ ἐθέλω· κὴ γὰρ με πρὸ πάφες ἠδὲ μίθῳ.
δ. Δεῦρ' ἰὼ πὰς τελέας, ἵν' ἐμᾶς σύεγλος ἀκούσῃς.
κ. Τὸν σαυτῦ φρένα τέρψον· ἐμὲν θεὸν ἄρεσκε.
δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο κὴ σύγε κώρα.
κ. Χαιρέτω ἀ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, κὴ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.
κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ πεδάλῃς τὸν χορὸν, κὴ εἰσέτι χορὸς ἀμοῦσω.
δ. Οὐ φεύγῃς τὸν Ἔρωτα, ὦ ὐ φύγε παρθένος ἄλλη.

κ. Φεῦ-

κ. Φθύγω ναὶ ⟨Ϝ⟩ Πᾶνα· σὺ δ' ζυγὸν αἰὲν ἀείρᾳς.
δ. Δῴμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ὔπις ἔασε.
δ. Εἷς κ' ἐγὼ πολλῶν, μνηστὴρ πάρος εὐθὺς ἰκάνω
κ. Καὶ τί φίλος ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀοιδάς.
δ. Οὐκ ἀδυώδιον, ὃκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χαρεῖον.
κ. Ναὶ μὰ φασὶ γυναῖκας ἐὰς τρομέειν ὠδῖνας.
δ. Μᾶλλον ἀεὶ κεφαλέοισι τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
κ. Ὠδῖνι τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ κ' ἀρόα καλὸν ὀλέσσω.
δ. Ἦ ῥ' ὃ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ἠοῦς.
κ. Καί τί μοι ἔδνον ἄγῃς γάμου ἄξιον, ὥ' ὀπυίσω;
δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλην, πάντ' ἄλσεα κ' νομὸν ἐξῆς.
κ. Ὄμνυε, μὴ μ' ψεύσῃ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.
δ. Οὔ μ' ἀὼτὸν ⟨Ϝ⟩ Πᾶνα, κ' ὥ κ' ἐθέλῃς με διώξαι.
κ. Τύχῃς μοι θαλάμοις, τύχῃς κ' δώματα κ' αὐλᾶς;
δ. Τύχω σοι θαλάμοις, ταὶ δὲ πόεα καλὰ νομεύω.
κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα χεν τίνα μῦθον ἐείπω;
δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὶν ἐμὸν οὐρῆα ἀκούσῃ.
κ. Οὐρῆα σὸν λέγε τοῦτο. κ' ὄνομα πολλάκι τέρπει.
δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
κ. Ἐξ εὐηλυέων· ἀλλ' ἄ σέθεν εἰμὶ χερείων.
δ. Οὐδὲ ἄχεα μνήσεται πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μεγάλκας.
κ. Δῶρον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσα δ' αὐλίς.
δ. Δῶρ' ἴδε πῶς μὲ θεῦσιν ἐμαὶ ραδιναὶ κυπάρισσοι.

κ. Αἴγες

κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
δ. Ταῦρε γι καλὰ νέμεσθ', ἵνα πὰρ θεὸν ἄλσεα δείξω.
κ. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δὴ ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
δ. Μίλακα τηλεφίσσα ταῖδε χροαίσσα διδάξω.
κ. Νὴ κῶν ναὶ Πὰν Παῖ· τηλοῦ πάλιν ἔξαγε χεῖρα.
δ. Θάρσει κῶρε φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
κ. Βάλλοις εἰς ἁμάρταν μ', ἢ ἔμαξα καλὰ μιαίνοις.
δ. Ἀλλ' ὑπὸ σὰς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἰῶιδε βάλλω.
κ. Φθῦ φθῦ, ἢ τὰν μίτραν ἀπέχισες. ἐς τίν' ἔλυσας;
δ. Τᾷ Παφίᾳ τρέφιον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
κ. Μίμνε ταῖδαν. τάχα νίς νοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
δ. Ἀλλήλαις λαλέουσι τὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
κ. Τὼμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ γὰ γυμνά.
δ. Ἄλλω ἀμπεχόνιον τ' σῆς τοι μείζονα δώσω.
κ. Φὴς μοι πάντα δόλῳ, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλλα δοίης.
δ. Αἴθ' ὡς ταὶν δυναίμαν ἢ ταὶν ψυχὰν ἀποβάλλειν.
κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὺ ἐρημαίας, οὐκέτι πιστά.
δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, ἢ αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.
κ. Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφῆλθον.
δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων θρέφος, οὐκέτι κώρα.
Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαμβόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψεύζονται· αἰζηῶν φωνὸς βυνή.
Χἠ μὲν, ἀνεγρομένη διέσιχε μᾶλα νομεύσιν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, καρδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ὅτι ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος βύνας.

ΗΛΑ-

ΗΛΑΚΑΤΑ.

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέειθ' ἁλακάτα δῶρον Ἀθαναίας,
Γναμπτὶ νέος οἰκωφελέεσι σὺς ἐπιβόλοις·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὄππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῷ.
Τῆδε γὰ πλόον εὐάνεμον αὐτόθεν παρ Διός,
Ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν καὐτὸν φιλήσομαι
Νικίδῳ, Χαρίτων ἰμερόφωνον ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γλυφιμμέναν,
Δῶρον Νικίδος εἰς ἀλόχῳ χέρρας ἱκάνομαν. [πλοις,
Σὼ τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πε-
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βεύκη.
Δὶς γὰ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ τόκος
Πέξαντ' αὐτετεί, Θυγατρὸς γ' εἵνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιπόνως φιλέᾳ δ' ἅπαντα σαόφρονες.
Οὐ γὰ εἰς ἀκιρεᾶς ὕδ' ἐς ἀεργὸς μὲν ἐβάλλομαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας θῦσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς αὖ ὠξ Ἐφύρας κλιτὺς πὸ Ἀρχίας,
Νάσω Τενακρίας μυχόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νιῶ μαὶ οἶκον ἔχασ' ἀνέρος ὃς πὰν ἐδάη σοφᾶ
Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις χὠ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰασίων·
Ὡς ὐαλάκατος Θυγατρὶς σὸν δαμόσιον πέλῃ,

Καὶ

Καὶ οἱ μινᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχης ξένω.
Κῆνο γὰρ τις ἐρεῖτω, πολιδὼι σ', Ἡ μεγάλα χάεις
Δώρω ξυὼ ὀλίγω· πολύτα ϝ' πιμᾶντα τὰ πρ' ϝίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος ὦ φίλε τωϊ λίγεται ϗ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κηγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ·
Οὐχ' ὅλας φιλέειν μ' ἐθέληθ' ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. ὃ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ ταὶ σαὶ ἰδίαι, ὃ ϝ' λοιπὸν ἀπώλεθ.
Χὤταν μὲ σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα ϝ' οὐκ ἐθέλῃς τύ; μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἁρμῆνα, Ⓜ φιλίοντ' αἰΐαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέος τοσσῆμερτέρω,
Τῶ ϗ λωΐων αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίπναι καλιδὼ μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,
Ὄπως μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Ναῶ ϝ' τῶδε μὲ ἅματος ἄλλον ἔχῃς κλαίδον,
Ἄλλον δ' αὖριον· ὄζ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
Καὶ μιὰ σεῦ ὃ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῶδ' ὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐλθὼν φίλος·
Τὸν τοσσῶτον ϝ' φιλεῶτα, τριταῖον ἐφίκαο.

Ἀνδρῶν

Ἀνδρῶν τῶν ὑπερωρέων δοκέεις πνέφν'.
Φίλη δ', ὡς κε ζώῃς, ὅμοιον ἔχθν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποῆς, ἀγαθὸς μὴ ἀκούσεαι
Ἐξ αὐτῶν· ὁ δέ τοι ἔργα κ' χαλεπῶς ἔχοι·
Ὅς ἀνδρῶν φρένας ἠμὲν ὑπερθύμνατα,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόιασε σιδαρέῳ.
Ἀλλὰ πέιξ ἀπαλῶ στόματός σε πεδίρχομαι.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰ ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρά τε τὼ παρειὼ,
Ἄγλυ τῷ τοῖς αὐτλῷ
Ἔθαξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' ὑθέως πεθαιοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνόν τ' ὗν ἀνύθεσαν,
Δῆσάν τε καὶ πέδησαν.
Χὠ μέν, βεβχὼ καθάψας,
Ἔσυρεν ἀγμαλώτον·
Ὁ δ', ἐξίπτα' ἐλαιώων,
Ἔτυπε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δείλως.

Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρειαν.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πανύστων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηδὲν ἴψω;
Σὺ μου τ' ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἐλέξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτλῷ σε, χὤ τ' ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμά,
Καὶ πῶσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σθ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἀγαλμὰ ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων τὸ κᾶυμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηδὲν,

Ἐμμνόμιλω φιλᾶσαι,
Καὶ μιν καττσίναζε.
Τὠτοις λαβοῦσα Κύπρι,
Τὠτοις κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω τοσιαυτς
Ἐρωτικοὶς ὀδύζας;
Εἰ δ' ὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπικολεύθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε.
Καὶ ὦ πυεὶ τοσοῦτον
Ἔχμε τὼς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ἐπιγράμματα.

α'.

ΤΑ' ῥ'ὅδα τὰ δροσόεντα, ἃ ἁ καλὰ πύκνος ἑλείνα
Ἔρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Ταὶ ϝ' μυριόφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέπτα τᾶτό τοι ἀγλαΐσιν.
Βωμὸν δ' αἱμάξῃ κεραὸς τέρας ὃς κε μαλεύῃ,
Τερμίνθου πρώτων ἔραζε ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλὰ σύριγξι μιγίσδων
Βουκολικοὺς ὕμνους, δεύτε Πανὶ τάδε·
Τὰς τριστὰς δρυακας, ϝὸ λαγωβόλον, ὀξέα ἄκοντα,
Νεβρείδα, τὸν πῆχυν ἃ ποκ' ἐμαλοφόρᾳ.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὔδεις φυλλοστρώτῳ πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμηκὸς
Ἀμ-

Ἀμπαύων· ϛάλικες δ' ἀρλιπαγεῖς αἰὲν ἔρπ.
Ἀγρδύϛ δέ τυ Παὶ, ϗ ὁ ϖ κερκόεντα Πείππος
Κιασὶν ἐφ' ἱμερτῷ κραδὶ καθαπτόμενος,
Ἄϊζον ἔσω τείχοντις ὁμορρόθοι. ἀλλά τὺ φῦγε,
Φῦγε μαθεὶς ὕππου κῶμα καταχθόνιον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τίωαν τὰν λαύεϗν τῶς αἰ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον ὑρήσεις ἁρπαλυφὲς ξόανον,
Τεισκελές, αὐτόφλοιον, ἀύϛατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδαγώϗ δίωαζὶν Κύπριδος ἔργα τελῆν.
Σακὸς δ' ὃν ἱερὸς περιδίδρομὸν αἰέναον ϗ
Ῥῆξθεϗν ἀπὸ ἀσπλάδων πάϗσι τηλεθάϗ
Δάφναις ϗ μύρϗισι ϗ ὐώδει κυπαείωϕ·
Ἔνθα πέϵιξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαεινοὶ ϗ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς·
Κόσυφοι ἀχθῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξυθαὶ ἀηδονίδες μινυϵίσμασιν ἁδὺαχθῦσι,
Μέλπουσαι τόμασι τὰν μιγίγηριω ὄπα.
Ἔζεο δὴ τίνει, ϗ ὥ χαϵίεντι Πειήπϕ
Εὔχε' ἀποτέρξαι τὸς Δάφνιδός με πόθους·
Κὐθὺς ὑπερρέξῃ χίμβρον καλόν. ἰὼ σὶ δώσωθίϕ,
Τῶδε τυχὼν ἑτέλω τελσσὰ θυὴ πλέσαι.
Ῥέξω γὼ δαμάλᾳ, λάσιον τεκόνι, ἀρνία ϖ ἴϗχω
Σακίταν· αἴϊοι σὶ θυμῆϵως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ϵ'.

Λῆς πολὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις ἀολῆσιν ἀέσαι

Α'-

Ἀ δύ τι μοι; κἠγὼν πακτὶδ' ἀφεάμενος
Ἀρξοῦμαί τι χρέκειν· ὁ δ' βυκόλος ἄμμιγα θελξῖ
Δάφνις, κηδεδέτω πυθύμαδι μηπόμενος.
Ἐγὼ δ' ταὐτὸν λασίας δρυὸς ἀΰτᾳ ὄπιαθεν,
Πᾶνα ⓦ αἰγιβόταν ὀρφωίσομαι ὕπνῳ.

ΑΛΛΟ. ε'.

Αἶ δείλαε τὺ Θύρσι, τί δ' πλέον εἰ καταπαξῇς
Δάκρεσι δινγλίωσις ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχε δ' ἀ χίωρος δ' καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
Τεαχὺς γὰ χαλαᾶς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δ' κώες κλαῖεωπι· τί δ' πλέον, αἰίκα πίωας
Ὀξέον ὀβελὲ τέφρα λείπε δ' οἰκομύας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε κὴ ἐς Μίλητον ὁ τᾶ Παιήονος υἱός,
Ἰητῆα νόσων ἀνδρὶ σεσωσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἠῶ ἀεὶ θύεσιν ἰκνῆται,
Καὶ πολλ' ἀπ' ἀώδους γλύφατ' ἄγαλμα κέδρω,
Ἠελίωνι χάειν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ἱστὰς
Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνω.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξῆνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίετο Ὄρθων,
Χθαμαιὴς μύων μνῆμα μικὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀλλὰ δ' πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείῳ κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἄνθεφε ζωᾶς ἀπειφείδεο, μηδὲ πρὸ ὥρης
Ναυτίλος ἴαδι· ὡς ὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς ἥκε δ' ὑρμαίνιον,
Μυσικὸς· ὐχ ἑτέρως ὡς ἐρᾷ· σοφίη δ' ὅτι τῆδε
Αἶνον ἔχων, Μυσέων ὐκ ὅπιλαθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
ὃς φυσιογνώμων. ια'.

Εὐσθενέος δ' μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιςὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ κ' δ' νόημα μαθεῖν.
Εὖ μὶν ἔθαψαν ἑταῖροι ὅτι ξείνης ξένον ὄντα·
Χὐμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ὢν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχειν τεθνηὼς ὁ σοφιςὴς,
Καί περ ἀκίνητος ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ Ⓦ τρίποδ' ὦ Διόνυσε,
Καί σε Ⓦ ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀνέθηκε,
Μέτοικος ὢν ἐν πᾶσι [illegible] κτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, κ' δ' καλὸν κ' δ' σεμνὸν ὁρᾶν.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ
τῆς ἐρωμένης Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἡ παίδημος ἱλάσκεο τὴν θεὸν εὐπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἀνθέμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ κ' τέκνα κ' βίον εἶχε
Ξανθόν· ἀεὶ δὲ σφιν λαΐον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἐρχομένοις ὧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλέον ἔμμορον βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιοι ἦσαν ἔλπες, ἐν ἀλικίᾳ γὰρ κ' αὐτὸς
Εὐρύμεδον τύμβῳ τῷδε θανὼν ἔτυχες.

Σοὶ

Σοὶ μὴν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι ὦ πολῖται
Τιμασιῶνι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιί.

Γνώσομαι εἰ πὶ νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ κ' ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ὁδοιπορέῃ.
Χαιρέτω ὅστις ὁ τύμβος, ἐρᾷς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κῆται τ' ἱερῆς κεφαλῆς ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιε'.

Θῆσαι ὦ ἀνδριάντα τῦτον ὦ ξένε
Σπουδᾷ, κ' λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔλθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν ᾠδᾶν ἔ' ἢ ᾠδειον ᾠδοποιῶν.
Πεθαδεὶς ὃ χῶπι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλην ὦ δι' ὅρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιξ'.

Ἄ' τε φωνὰ Δωριος, χὠπὸρ ὁ πὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀὐτ' ἀληθινῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέγκαθεν·
Τὸν Συρακόσαις ἐνίδρυσαν πολλοῖς πόλῃ
Οἵ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωθὲν γὰ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ὑπίχρεα.
Πολλὰ γὰρ ποτ' αἰν ζωὸν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις ἀπῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ,
τροφῆς Μηδείας. ιή.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔθυξε τᾷ Θρείσσᾳ

Μή-

Μήδειος δ' μιαμὶ ὅπὶ τᾷ ὁδῷ, κὴπίγραψε Κλείτας.
Ἐξεῖ τὶν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τίων
Ὧν ϖ χοδεσιν ἔθρεψ'· εἰ μὲν εἰ χρησίμη καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον τὸ σᾶδι τὸ εἰσιδὲ ϖ πάλαι ποιηταὶν
Τὸν τᾦ ἰαμβῶν· ἕ δ' μεῖον κλέος
Δῆλθε κὴπὶ νύκτα τὸ τοὺς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μῶσαι τὸ ὁ Δάλιος ἠγάπεων Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔγλυτο καὶπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, τοὺς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ. ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,
ἕ τὸν Ἡρακλειαν ποιήσαντα. κ'.

Τὸν τᾦ Ζηνὸς ὅδ' ὑμῖν ὑὸν αἴνη,
Τὸν λεοντομάχαν, ϖ ὀξυχέρα,
Πρῶτος τᾦ ἐπάνωθε μουσοποιᾶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠκ Καμείρου,
Χώσους ὀξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τᾦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σαφ' εἰδῆς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὅπιθε κλυάοντοις.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μυσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὴ ποιηθὴς, μὴ ποτέρχου ἔ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσὶ κρήγυός τι τὸ ἀγαθὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζου· κἀν θέλῃς, ἀπόβειξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ἐς τὸν ἑαυτᾦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ ὃ Θεόκριτος ὁ τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τᾶν πολλᾶν εἰμὶ Συρηκοσίων,

Υἱὸς

Υἱὸς Πραξαγόρεω θεὸς ἰκλυετῆς τε Φιλίνης·
Μῦσαν δ' οὐδείω ὔποτ' ἐφελκυσάμην.

Carmina quædam hactenus desiderata, ad finem Παιδικῶν, *sumta ex Notis Is. Casauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλά πέλιξ μ' ὀμναύθω, ὅτι πέρσιν ἦδα νεώτερος,
Χὠτι γεραλέοι πέλομες τὸ μὲν ἀποπύσαι,
Καὶ ῥυσοὶ, νεόπαται δ' ἔχθν παλιναύγετον
Οὐκ ἔστ' πέρυγας γὰ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἀμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλφ ποτιμώτερον,
Καὶ μοι τὠραμβόῳ σιωπεῶν ἀδόλως σέθεν,
Ὅππως αἴκα τὰν ἡβαν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλῆοι φίλοι.
Αἰ δ' ἄλλοις τὰ γε φέρτ' ἀνέμοισιν ὀπιπέπεις,
Ἐν θυμῷ δ' λέγᾳς, Τί με δαμόνι ἐσοχλεῖς;
Νῶν μὲ δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
Βάλλω, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', ὅδε καλεῶντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Πεμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

ΤΕΛΟΣ.